

Oktober 2021 - Jaargang 1 - Nummer 1

Waaiers



Een elektronisch tijdschrift voor nostalgische wielerfanaten

Uitgever: Jan De Smet

Editoriaal

1 oktober 2021 is voor mij een belangrijke datum. Na 38 jaar in het hoger onderwijs gefunctioneerd te hebben is eindelijk de dag van het pensioen, officieel emeritaat, aangebroken. Ik ben er nog geen 65, maar de wetgever heeft geoordeeld dat ik door mijn lange ononderbroken carrière het voorrecht krijg om vervroegd op pensioen/emeritaat te gaan. Ik heb dit voorrecht met beide handen aangenomen en heb het slechts met 1 maand verlengd om toch nog een laatste tweede zittijd te kunnen afwerken (sommige studenten willen toch zo graag nog eens examen afleggen).

Ik heb in het verleden collega's gekend die doorgingen tot de laatste dag dat ze wettelijk mochten werken. Dit enkel en alleen omdat ze niet wisten wat ze thuis, alleen met hun echtgenote, zouden aanvangen. Kortom ze hadden geen hobby om zich bezig te houden.

Sinds 1995 wist ik echter dat dit mij niet zou overkomen. Het was namelijk in dat jaar dat ik de vroegere passie uit mijn kindertijd weer opnam en mij weer als wielerverzamelaar uitte.

Het begon allemaal met een wielerruilbeurs in het Antwerpse Sportpaleis waar ik merkte dat er in Vlaanderen en Nederland nog fanaten zoals ik rondliepen. Sedertdien heeft de verzamelwoede, meer bepaald het wielervirus, mij niet meer losgelaten. Gelukkig is er, in tegenstelling tot het Covid-19-virus, nog geen vaccin gevonden tegen dit virus.

Binnen het wereldje van de wielerverzamelaars heb ik heel wat mensen leren kennen. Mensen die ik zelfs vrienden kan noemen. Met hen moet het niet altijd gaan over de laatste prentenreeksen, de nieuwste verkregen wielertruien, de bespreking van de laatste wielerboeken, maar kan het ook eens over de familie gaan, de reizen e.a.

Op een bepaald moment ben ik, al of niet samen met een co-auteur, o.a. door de opkomst van de computer, beginnen publiceren. Eerst ging het om de Ploegensamenstellingen van 1946 tot en met 2006, weliswaar op een primitieve manier, later werden het echte boeken (op dit ogenblik 13) en artikels in tijdschriften.

Nu ik (nog) veel meer vrije tijd zal hebben zal ik die trachten op te vullen met iets waar ik al jaren over aan het broeden ben nl. een elektronisch tijdschrift.

Wordt het een Vlaamse versie van Coups de Pédales? Zeker niet. Ik durf zelfs nog niet te opperen dat dit tijdschrift de status van Coups de Pédales zou benaderen. Is het de opvolger van KOERS van wijlen Jozef Hamels? Misschien komt dat wel in de buurt.

Colofon

1ste jaargang - Nr. 1

Eindredacteur
Jan De Smet

Redactie:
Patrick Feyaerts
Jan Soens
Hans Vandeput
Stefaan Degryse

Contact:
https://www.waaierstijdschrift.be
redactie@waaierstijdschrift.be

Adres:
Centrumlaan 147
9800 Deinze
België



Wat komt er in dit tijdschrift? Van alles wat met de koers te maken heeft, maar toch het liefst wat met de periode van de jaren 50-60-70 van vorige eeuw te maken heeft. Mijn opzet is dat er zoveel als mogelijk neergepend wordt wat in de hoofden van wielerfanaten, wielerverzamelaars zit en bij het wegvallen van hen, verloren gaat.

Ik heb in het verleden een aantal collegaverzamelaars weten wegvallen (Hugo, Jozef, André, e.a.) en de vele kennis die zij hadden met hen zien verdwijnen. Ik vind dat zo jammer. Vandaar dit initiatief.

Wie zal er schrijven? Ikzelf natuurlijk, maar alle hulp is welkom. Heb je een interessant item dat je eens op papier zou willen zetten? Doe maar. Als het past in mijn visie van dit tijdschrift, dan wordt het opgenomen. Wil je schrijven over een bepaalde renner (liefst een van de mindere goden) al of niet uit je streek of je idool tijdens je kinderjaren, over een bepaalde ploeg, een bepaalde wedstrijd, de kleuren van truien of iets dat je weet en eens wil vertellen, mail mij maar. Denk je dat je niet kan schrijven? Laat je niet afschrikken. Ik, of iemand anders, lees je teksten wel na en dan komen we wel tot een mooi geheel.

Toen ik de eerste versie van dit editoriaal schreef stond ik er nog alleen voor. Ondertussen is er zelfs al een kleine 'redactieraad' ontstaan waarvan de leden zich geëngageerd hebben om nu en dan ook iets te schrijven. Patrick, Hans en Jan hebben mijn oproep reeds beantwoord en leveren hier al een eerste bijdrage.

Voor wie is het tijdschrift? Voor iedereen. Ik zal beginnen met het door te mailen in pdf-formaat aan de mensen die in onze contacten zitten. Wil je het niet meer ontvangen? Laat het mij weten en ik zal je uit de distributielijst verwijderen. Denk je dat er iemand anders ook geïnteresseerd is? Laat het weten, dan voeg ik die persoon toe aan de distributielijst.

Wat gaat het kosten? Niks, nada, niente, niets. Het is gratis. Ik doe het gewoon voor het plezier. Met de kans dat het initiatief niet gewaardeerd wordt, wat soms het geval is met iets dat gratis is. Maar misschien, dat moet ik nog bekijken, komt er wel een steunfonds zoal bij Wielerarchieven. Een oproep op het einde van het jaar voor een vrijwillige bijdrage want ik zal waarschijnlijk wel 'kosten' hebben. Papier en inktcartridges voor proefdrukken of het afprinten van documentatie voor een of ander artikel. Maar winst maken is zeker niet de bedoeling.

Tenslotte, hoe zal het tijdschrift heten? Daar heb ik een tijdje over zitten nadenken. Ik vond niet direct een gepaste naam. KOERS kon niet meer, Pedaalslagen zou flauw zijn. Sprint is ook al dikwijls gebruikt enz … Uiteindelijk kwam ik bij PELOTON uit. Kort bondig en het gaat over de koers, maar een magazine met die naam bestaat al in de U.S.A. Vandaar dat ik last minute de naam veranderde naar WAAIERS. Misschien zelfs een meer toepasselijke naam gezien er een waaier van verschillende artikels in zal verschijnen.

Beste wielervrienden, ik breng hier het eerste nummer van WAAIERS. Ik hoop dat ik het lang kan volhouden, dat jullie er plezier aan beleven en dat er artikels van jullie kant komen.

Aan iedereen die in de toekomst het tijdschrift gratis wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Abonneren'

Aan iedereen die geen mails meer wil krijgen: gelieve uw mailadres door te geven aan redactie@waaierstijdschrift.be met als onderwerp 'Uitschrijven'.

Jan De Smet, Petegem-aan-de-Leie zondag 30 september 2021 redactie@waaierstijdschrift.be

Inhoud

1 Maple Leaf Chewing Gum

2 Nummer 1: ARIE DEN HARTOG

3 Zijn ploegen als profrenner

3 Belangrijkste prestaties

7 Palmares in de 'grote' wedstrijden

9 Achteraf bekeken

11 De ploeg

11 Lamot-Libertas (1965)

32 Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

33 Weetjes

33 Wielerbeurzen

34 Baggerbox

34 Het mysterie van Frascati 1955

39 De trui

40 Het verhaal

40 Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich

40 1956 met Heini Müller

43 1957 met Hans Wenger

46 1958 met Peter Tiefenthaler

49 De sponsors

50 FAEMA (deel 1)

50 Inleiding en concept

54 De kaarten en foto's: concept

56 FAEMA: wie en wat

59 Learco GUERRA, waarmee alles begon

67 Een Guerra-Ursus trui uit Milano-Sanremo 1953

68 1955: GUERRA, GUERRA-FAEMA en FAEMA (España)

68 De renners

69 De voornaamste zeges
69 Truien
69 Overwinningen
70 Een ontgoochelend seizoen
73 Gedetailleerd palmares
74 1955: Van Hauwaert - Maes Pils
74 De renners
75 De voornaamste zeges
75 Truien
75 Overwinningen
76 Meer aandacht voor de extra-sportieve sponsor dan voor de resultaten
80 Gedetailleerd palmares

82 De renner-het verhaal
82 Het afscheid van Maître Jacques

89 De reeks
89 Nederland
89 Album Planta Margarine - Olympische Spelen 1952

90 De pubkaarten
90 BIC
91 DREHER
92 FAEMINO
93 FAGOR-MERCIER
95 FERRETTI
96 De ploegfoto's

99 Reacties

Maple Leaf Chewing Gum

Een terugkerend item in WAAIERS wordt de bespreking van de renners die in de Maple Leaf Chewing Gum reeksen van 1965-1969 verschenen (de prenten met of zonder vlag, met witte rand, gele of rode rand). Het zijn de 'prentjes' waar ik mee opgegroeid ben en die de kiem gelegd hebben van mijn wielerpassie.

Het is de bedoeling dat ik in elk nummer van WAAIERS een nummer van de reeks bespreek. Het kan zijn dat in de verschillende reeksen verschillende renners dat nummer hebben. Dat zal dan iets harder werken zijn. Er zullen ook renners zijn waar minder over te zeggen valt. Dat is bv. al het geval voor het volgende nummer waar de Nederlander Rik Wouters aan de beurt is. Met alle respect voor Rik, maar hij had nu niet de grootste loopbaan. Gelukkig wordt hij in de reeks van 1968 afgelost door Daniel Vanryckeghem.

De basis van de bespreking van de renner is de tekst op de achterkant van de 'prentjes' en hoe we die kunnen interpreteren zoveel jaren later.

De 'grote' renners ga ik echter niet bespreken, bv. Eddy Merckx (nr. 6) en Rik Van Looy (nr. 28) zijn al meer dan genoeg besproken. Dus die sla ik over.

Als dit lukt dan zal ik, indien ik drie nummers per jaar uitbreng, zoet zijn tot 2041. Bij vier nummers per jaar heb ik in 2036 al gedaan. U ziet, beste lezer, dat ik van plan ben lang en gezond te leven. Deze prestatie dan nog eens herhalen met een andere reeks zal niet meer realistisch zijn vrees ik.

Voor om het even welk artikel appreciëren de auteurs het als er aanvullingen, correcties of opmerkingen komen van de lezers.

Deze kunnen gemaild worden naar de redactie via redactie@waaierstijdschrift.be

Nummer 1: ARIE DEN HARTOG

door Jan De Smet

1965 *1966* *1967* *1968* *1969*

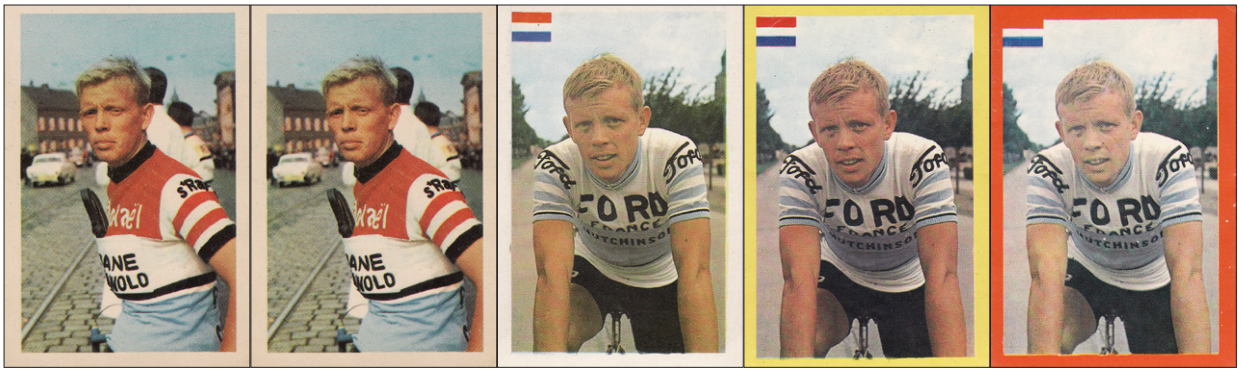

Arie den Hartog (° 23/04/1941 (Zuidland) Bernisse † 07/06/2018 (Thorn) Maasgouw) was een Nederlands profwielrenner van 1964-1970 die in totaal 25 overwinningen behaalde.

Teksten op de rugzijde van de Maple Leaf Chewing Gum prenten van 1965-1969
Deze kleine, blonde Nederlander kwam voor het eerst in de belangstelling in 1962 toen hij als liefhebber tijdens de wereldkampioenschappen in Salo, bestendig in de aanval reed en al derde werd. 1964 was voor hem het jaar van de doorbraak. Hij won – na een ritzege -de Ronde van Luxemburg en toonde zich een uitstekend tijdrijder in de G.P. Verviers (1ste) en de Landenprijs (2de na Boucquet).
Deze kleine, blonde Nederlander kwam voor het eerst in de belangstelling in 1962 toen hij als liefhebber tijdens de wereldkampioenschappen in Salo, bestendig in de aanval reed en al derde werd. 1964 was voor hem het jaar van de doorbraak. Hij won – na een ritzege -de Ronde van Luxemburg en toonde zich een uitstekend tijdrijder in de G.P. Verviers (1ste) en de Landenprijs (2de na Boucquet). In 1965 won hij Milaan-San Remo en ontgoochelde 'deerlijk' in de Ronde van Frankrijk (opgave).
Toen Den Hartog in 1964 de Grote Prijs van België won en in 1965 Milaan-Sanremo op zijn naam schreef, zag men in hem zowaar een toekomstig Tourwinnaar. Men heeft deze blonde Nederlander echter overschat. In 1966 is de eindzege in de Ronde van Catalonië zijn enig internationaal sukses.
Toen Den Hartog in 1964 de Grote Prijs van België won en in 1965 Milaan-Sanremo op zijn naam schreef, zag men in hem zowaar een toekomstig Tourwinnaar. Men heeft deze blonde Nederlander echter overschat. In 1966 is de eindzege in de Ronde van Catalonië zijn enig internationaal sukses. 1967 was nog slechter, vermits Den Hartog geen enkele ophefmakende overwinning behaalde.
Toen Den Hartog in 1964 de Grote Prijs van België won en in 1965 Milaan-Sanremo op zijn naam schreef, zag men in hem zowaar een toekomstig Tourwinnaar. Men heeft deze blonde Nederlander echter overschat. In 1966 is de eindzege in de Ronde van Catalonië zijn enig internationaal sukses. 1967 was nog slechter, vermits Den Hartog geen enkele ophefmakende overwinning behaalde.

Hij was in 1967 de eerste Nederlandse winnaar van de Amstel Gold Race, ten tijde van de prentjes blijkbaar geen ophefmakende overwinning, nu aanzien als winst in een klassieker. In 1968 had hij als knecht een belangrijk aandeel in de overwinning van Jan Janssen in de Tour de France, waar hij zelf nog als 26ste eindigde. Hij is echter voornamelijk bekend door zijn overwinning in Milano-Sanremo van 1965. Hij won de sprint van zijn Italiaanse vluchtgezellen Vittoria Adorni en Franco Balmamion.

Zijn ploegen als profrenner:

1964	St Raphaël-Gitane-Dunlop en Caballero (in Nederland)
1965	FORD France-Gitane-Dunlop
1966	FORD France Hutchinson
1967	BIC
1968	BIC
1969	Caballero
1970	Caballero-Laurens

Belangrijkste prestaties:

Amateur 1962	
1ste	in de Omloop van de Baronie
1ste	2 ritten in de Österreich-Rundfahrt
1ste	rit Tour des 12 Cantons
2de	in het eindklassement van Olympia's Tour door Nederland
3de	op het wereldkampioenschap op de weg
8ste	in de Acht van Chaam
12de	in het eindklassement van de Österreich-Rundfahrt
5de	in het eindklassement van de Tour des 12 Cantons
3de	in het puntenklassement van de Österreich-Rundfahrt

Amateur 1963	
1ste	in de Omloop van de Kempen
1ste	in de Ronde van Friesland
1ste	in Boischot
1ste	rit in de Voralberg Rundfahrt
1ste	in het eindklassement van de Voralberg Rundfahrt
1ste	2 ritten in de Olympia's Tour door Nederland
1ste	rit in de G.P. Faber
19de	op het wereldkampioenschap op de weg
3de	in het nationaal kampioenschap achtervolging
3de	in het eindklassement van Olympia's Tour door Nederland
3de	in het eindklassement van de G.P. Faber
3de	in het eindklassement van de Österreich-Rundfahrt

Profrenner 1964	
11 overwinningen	
1ste	in de Tour de l'Herault
1ste	rit Vuelta a Andalúcia
1ste	in de G.P. de Belgique (TT)
1ste	in de G.P. Parisien met Rudi Altig en Ab Geldermans (TTT)

Profrenner 1964	
1ste	in Paris-Camembert
1ste	2 ritten in de Tour de Luxembourg
1ste	in het eindklassement van de Tour de Luxembourg
1ste	rit in de Vuelta Ciclista al Pais Vasco (Ronde van het Baskenland)
1ste	in Oldenzaal
1ste	in Zuidland
2de	in de Grand Prix des Nations (TT)
8ste	in het eindklassement van de Vuelta Ciclista al Pais Vasco (Ronde van het Baskenland)
10de	in de Trofeo Baracchi (TTT) met Jan Janssen
37ste	in het Wereldkampioenschap op de weg
5de	in het Kampioenschap van Nederland
1ste	in het bergklassement van de Tour de Luxembourg
1ste	in het puntenklassement van het Critérium du Dauphiné-Libéré
2de	in het bergklassement van de Vuelta a Andalúcia
3de	in het bergklassement van de Midi-Libre
	G.P. de Belgique (TT) 1. Arie DEN HARTOG de 80 km.in 2h 01' 23" 2. Martin Van den Bossche op 1'38" 3. Willy Monty op 2'00" **Tour du Luxembourg** 1. Arie DEN HARTOG 2. Bas Maliepaard op 50" 3. Hans Junkermann op 3'26" In de Grand Prix des Nations (TT) werd hij met 1'25" geklopt door Walter Boucquet. Het dient wel gezegd dat grote namen zoals Jacques Anquetil, Raymond Poulidor, Ercole Baldini en Ferdinand Bracke ofwel niet aan de start kwamen (de eerste drie) of ongelooflijk veel pech hadden (Bracke, viel, reed lek en werd dan nog geplaagd door krampen).

Profrenner 1965	
4 overwinningen	
1ste	in Milano-Sanremo
1ste	in Bernos-Beaulac
1ste	in het Circuit d'Auvergne
1ste	in het Circuito de Ospedaletti
2de	in het Kampioenschap van Nederland
2de	in de G.P. de Belgique (TT)
2de	in de beklimming van de Mont Faron (TT)
5de	in de G.P. Parisien met Vin Denson en Lucien Aimar (TTT)
8ste	in de Grand Prix des Nations (TT)
8ste	in de Trofeo Baracchi (TTT) met Jan Hugens
	Beste rituitslag in de Tour: 10de plaats in rit 2. Werd in rit 5b (TT) 31ste

Profrenner 1965	
7de	in het Wereldkampioenschap op de Weg
	Milano-Sanremo De toen 23-jarige Arie den Hartog, tot dan toe vooral gekend om zijn tijdrijderscapaciteiten en om zijn hard labeur in dienst van Jacques Anquetil, was bij afwezigheid van zijn kopman, waardoor iedereen zijn eigen koers kon rijden, uit de schaduw getreden. Hij werd aldus de eerste Nederlander[1] uit de geschiedenis die de zege behaalde in Milano-Sanremo. Een overwinning waarop helemaal niets viel af te dingen. Den Hartog won deze Sint- Jozefsklassieker doodgewoon omdat hij de beste is geweest. Op de Capo Berta was de beslissing gevallen. De Italianen, die de wedstrijd uitdrukkelijk domineerden, stuurden Franco Balmamion en Vittorio Adorni, in het vuur. Den Hartog, met enkel nog Jean Stablinski en Willy Vannitsen als ploegmaat in de koers, repliceerde en telde op de top slechts 30 seconden achterstand. Een groepje samengesteld uit Gianni Motta, Willy Vannitsen, Jan Janssen, Vito Taccone, Willy Bocklant, Adriano Durante, José Pérez Francés, Michele Dancelli, Marcello Mugnaini en Italo Zilioli volgde op een minuut en de rest van het peloton iets verder. Tijdens de afzink van de Capo Berta hergroepeerde het peloton en vervoegde Den Hartog dankzij een mooie inspanning de twee leiders om op weg naar de Poggio ook het meeste werk op te knappen. Tijdens de laatste klim van de dag, ontstond er onenigheid bij de leiders. De twee Italianen, die het op een akkoordje trachtten te gooien, om Den Hartog kwijt te spelen mislukten, want de Nederlander ging zowel Franco Balmamion als Vittorio Adorni terughalen om hen afgetekend te kloppen aan de meet. **G.P. de Belgique** 1. Walter Boucquet de 80 km in 1h 52′ 03″ 2. Arie den Hartog op 2″ 3. Martin Van den Bossche op 3′ 35″

Profrenner 1966	
6 overwinningen	
1ste	rit in de Volta a Catalunya
1ste	in het eindklassement van de Volta a Catalunya
1ste	rit in de Ronde van België (niet uitgereden)
1ste	in Argentan
1ste	in Esloo
1ste	in Hoepertingen
	Beste rituitslag in de Tour: 4de in rit 2. Werd in rit 14b (TT) 29ste en rit 22b (TT) 24ste
DNF	in het Wereldkampioenschap op de Weg
11de	in het Kampioenschap van Nederland
	Volta a Catalunya 1. ARIE DEN HARTOG in 35h47′07″ 2. Jacques Anquetil op 1′23″ 3. Paul Gutty op 2′07″

Profrenner 1967	
2 overwinningen	
1ste	in de Amstel Gold Race
1ste	in G.P. Petit Varois

1 Hij werd enkel opgevolgd door Jan Raas (1977) en Hennie Kuiper (1985).

Profrenner 1967	
	Beste rituitslag in de Giro: 10de in rit 15. Werd in rit 16 (TT) 20ste (4" voor Eddy Merckx) Hij gaf samen met zijn ploegmaten Novak, Grain en Denson op in de 20ste rit[2]
	Beste rituitslag Vuelta: 4de in rit 5. Werd in rit 1b (TT) 11de, in rit 15b (TT) 29ste en rit 17 (TT) 35ste
	Amstel Gold Race Arie den Hartog, die bij het kopgroepje behoorde, dat na ruim 100 km werd gevormd werd als volkomen outsider winnaar in de sprint. Oorspronkelijk bestond de kopgroep uit 15 man. Oorspronkelijk waren dat Arie den Hartog, Harry Steevens, Wim Schepers, Eddy Beugels, Jean- Luis Bodin, Jos van der Vleuten, Jan Tummers, Dario Da Rugna en Gerard Vianen en de later onderweg weggevallen Anatole Novak, Jules Van der Flaas, Cees Snepvangers, Jan Pieterse, Auguste Girard en Henk Nijdam. Deze werden vervangen door de bijgekomen Bart Zoet, Cees Lute, Albert Herger en Georges Chappe. De vedetten neutraliseerden elkaar achteraan en zo bleef de groep voorop. Op het einde moesten ook Dario Da Rugna, Cees Snepvangers, Albert Herger en Jan Pieterse lossen zodat uiteindelijk 11 renners voor de overwinning zouden spurten. Arie den Hartog trok aan het langste eind voor Cees Lute en Harry Steevens.

Profrenner 1968	
1 overwinning	
1ste	in Genk
8ste	in het eindklassement van de Setmana Catalana
	Beste rituitslag in de Tour: 2de in rit 5a. Werd in rit 1a (TT) 26ste en in rit 22b (TT) 6de
	Beste rituitslag in de Vuelta: 6de in rit 7
DNF	in het Wereldkampioenschap op de weg
5de	in het Kampioenschap van Nederland
	Eind 1968 werd het duidelijk dat de ploegen BIC en Pelforth zouden samensmelten. Door de Franse wetgeving op het verbod op reclame, in de sport, voor alcoholische dranken moest Pelforth stoppen met de sponsoring. Een groot deel van de ploeg werd overgenomen door BIC. Omdat de ploeg qua budget zijn beperkingen kende diende een aantal renners uit de BIC-ploeg andere oorden op te zoeken. Zo ook Arie den Hartog.

Profrenner 1969	
1 overwinning	
1ste	in Ulestraten
3de	in het eindklassement van de Tour de Luxembourg
4de	in het Kampioenschap van Nederland

Profrenner 1970
geen overwinningen

2 Dit is toch wel opmerkelijk (vier ploegmaten van de man in het roze die de wedstrijd verlaten 3 dagen voor het einde van de Giro). Na rondvraag kreeg ik enkele mogelijke verklaringen:

- Jacques Anquetil zou in een reeks (sensatie)artikelen nadien beweerd hebben de hulp van KAS voor de volgende rit te willen kopen hebben, maar dat hij van de ploeg (BIC) geen fondsen kreeg.
- Vin Denson schrijft in zijn biografie dat ze de instructies van de ploeg hadden gekregen om op te geven (om zich te sparen voor later? Wat met de Tour voor landenploegen weinig steek houdt. Of omwille van de erbarmelijke weersomstandigheden?). Vin zag er een manoeuvre in om een eventuele nederlaag van Jacques Anquetil, toch op het einde van zijn carrière, te kunnen verklaren.
- Vreemde opgave (op instructie van de ploeg?) in een vreemde Giro, vol van geruchten en met een wegens onregelmatigheden geannuleerde sleuteletappe.

Profrenner 1970	
4de	in het eindklassement van de Tour de Suisse
1ste	in het bergklassement van de Tour de Suisse
2de	in het combinéklassement van de Tour de Suisse
	Beste rituitslag in de Tour: 20ste in rit 4. Werd in de proloog (TT) 57ste en in rit 7b (TT) 29ste
	Tour de Suisse Na eerst onopgemerkt meegereden te hebben in Tour de Suisse, slaat Arie den Hartog zijn slag in de 4de rit. Het was de langste rit van deze ronde met de beklimming van de Lukmanier. De rit wordt gekenmerkt door een lange ontsnapping van 13 renners die met bijna 10' voorsprong de eindmeet overschreden. Renners als Felice Gimondi en Franco Bitossi werden daardoor kansloos voor de eindoverwinning. Arnaldo Caverzasi won de rit en Roberto Poggiali, ploegmaat van Felice Gimondi, nam de leiderstrui over van Franco Bitossi. Arie den Hartog, die deel uitmaakte van de ontsnapping, eindigde als 13de in de sprint maar werd wel 4de in het klassement op 16" van Roberto Poggiali. Arie den Hartog behield deze positie na de 5de rit. Ook na de 6de rit bleef hij 4de in het klassement weliswaar op 1'16". Den Hartog kwam wel als eerste boven op de Col des Mosses. Tijdens het slotoffensief kon Poggiali rekenen op Felice Gimondi. Samen met Franco Bitossi smeren ze de rest van het peloton 1' aan. De positie van Arie den Hartog kwam tijdens de slotritten niet meer in gevaar. Hij eindigde dus als 4de op 1'16" van Roberto Poggiali en na Louis Pfenninger en Primo Mori. In het bergklassement ging hij met 53 punten Franco Bitossi (33 p.) en Tino Conti (27 p.) vooraf. In de combiné werd hij met 17 punten tweede na Franco Bitossi (18 p.)
Totaal aantal overwinningen als profrenner: 25	

Palmares in de 'grote' wedstrijden:

	Tour de France	Giro d'Italia	Vuelta a España
1964			
1965	DNF (rit 9)		
1966	44ste		
1967		DNF (rit 20)	13de
1968	26ste		DNF (rit 10)
1969			
1970	DNF (rit 8)		

	MSR	RvV	P-R	LBL	RVL
1964	56ste			26ste	25ste
1965	1ste	35ste	DNF	75ste	DNF
1966	44ste	DNF	41ste		22ste
1967	DNF	75ste	43ste		DNF
1968	DNF	DNF	DNF		
1969	65ste	DNF	DNF	11ste	DNF
1970		DNF	DNF	12ste	

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1964	41ste		DNF

	Gent-Wevelgem	Amstel Gold Race	La Flèche Wallonne
1965			DNF
1966	30ste		20ste
1967		1ste	
1968	26ste		DNF
1969	62ste	15ste	
1970		12de	26ste

	Wereldkampioenschap	Nationaal kampioenschap
1964	37ste	5de
1965	7de	2de
1966	DNF	11de
1967		
1968	DNF	5de
1969	4de	
1970		

Na zijn sportcarrière begon Den Hartog in 1971 een rijwielzaak in Sittard en later volgde ook nog een vestiging in Kerkrade. Door familiale omstandigheden verkocht hij op een bepaald ogenblik alle zaken. In 1992 opende hij echter, het nietsdoen beu zijnde, een nieuwe rijwielzaak in Nieuwstadt. Eind 2012, na het overlijden van zijn echtgenote verkocht hij ook deze zaak. In 2017 kreeg Den Hartog een herseninfarct waardoor hij in een rolstoel belandde. Op 7 juni 2018 overleed hij.

Achteraf bekeken:

In het begin van zijn carrière toonde Arie den Hartog inderdaad enige aanleg voor het tijdrijden. Getuige hiervan een 1ste en 2de plaats in de G.P. de Belgique in Verviers, een 2de en 8ste plaats in de Grand Prix des Nations, een 1ste en 5de plaats in de G.P. du Parisien en een 10de en 8ste plaats in de Trofeo Baracchi. Gezien goede tijdrijders ook konden beschouwd worden als potentiële rittenwedstrijdwinnaars, gecombineerd met zijn resultaten als amateur in de Österreich-Rundfahrt, Olympia's Tour Nederland en de Voralberg Rundfahrt en als beginnend profrenner in de Vuelta a Andalucía, Tour de Luxembourg, Midi-Libre en Volta a Catalunya, kon er op dat gebied wel wat verwacht worden van hem. Zeker ook omdat hij in de bergklassementen van de Vuelta a Andalucía, Tour de Luxembourg, Vuelta Ciclista al Pais Vasco (Ronde van het Baskenland) en Midi-Libre mooie resultaten behaalde. Kortom hij kon tijdrijden en klimmen, zie maar de klimtijdrit op de Mont Faron, de ideale combinatie voor een toekomstig Tourwinnaar.

Maar Arie reed in de ploegen van Jacques Anquetil waar ook mannen als Jean Stablinski, Lucien Aimar en later Jan Janssen reden, Tourwinnaars en wereldkampioenen. Het zorgde ervoor dat Den Hartog vrij vlug in een knechtenlivrei gedwongen werd. Nochtans was hij als kopman van FORD in 1965 de favoriet van Raphaël Geminiani eerder dan Lucien Aimar en Jean-Claude Lebaube (door de mand gevallen in 1964). Hij ging echter mee ten onder (maagkrampen) in de hitte van de fameuze 9de rit in de Pyreneeën, die ook fataal was voor Lucien Aimar (zonnesteek en zuurstoftoediening), Vittorio Adorni en Federico Bahamontes en nog enkele anderen. Maar mogelijks was toen niet enkel de hitte de boosdoener[3].

Waarschijnlijk had Arie ook niet het karakter van een Jan Janssen en durfde hij niet op gepaste tijden op tafel slaan.

Zijn overwinning in Milano-Sanremo is altijd aanzien gebleven als een toevalstreffer. Zijn tweede klassieke overwinning, de 3de editie van de Amstel Gold Race, is pas later, toen de Amstel een klassieker werd, een parel op zijn kroon geworden.

Zijn tijdrijderscapaciteiten vielen terug in de loop der jaren en in de grote ronden kon hij in de tijdritten, op een 6de plaats in de Tour in 1968 na, geen enkel resultaat neerzetten.

In 1970 was er een kleine opflakkering toen hij 4de werd in het eindklassement, 1ste in het bergklassement en 2de in het combinéklassement van de Tour de Suisse. Het vuur doofde echter zo snel als dat het opflakkerde. Een kampioenentrui heeft Arie nooit gedragen, een tweede plaats in het nationaal kampioenschap op de weg, na Jo de Roo en voor Leo Knops, in 1965 was zijn beste resultaat.

3 In de Tour de l'Avenir was er ook de veelbesproken ineenstorting van de Franse favoriet Charly Grosskost, die nadien toegaf zich gedopeerd te hebben (en geschorst werd, net als zijn ploegmaat André Bayssière).



Arie den Hartog bij zijn belangrijkste overwinning.

1964



1965-1966

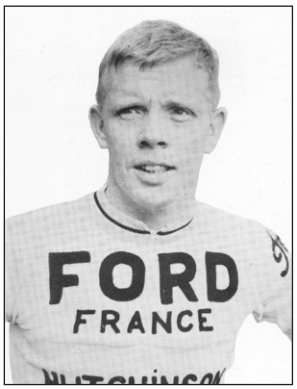

1967-1968



1969-1970



De ploeg

Lamot-Libertas (1965)

door Jan De Smet





De eerste ploeg die hier besproken wordt is Lamot-Libertas uit 1965. De ploeg werd al kort besproken in het boek Rik Van Looy de val van een (wieler)keizer - Anni Horribiles 1963 & 1964[1]. Waarom ik deze ploeg kies is tweeledig. Enerzijds is het een sponsor, Lamot, die maar een jaar actief was en anderzijds ben ik al jaren bezig, samen met Bart Vancoillie, aan een project om het profpeloton van 1965 in kaart te brengen. Ik neem dan ook de tekst uit het boek als basis alsook het artikel dat verscheen in het jaarboek Handelingen 1998[2] 'Een Mechelse Wielerploeg in het Peloton' van Geert Clerbout.

Libertas is in 1919 opgericht door oud-renner Jules Spagnaerts en dankt zijn naam aan de naweeën van de Eerste Wereldoorlog. Spagnaerts had de oorlog zelf als politiek gevangene doorgemaakt in het Duitse gevangenenkamp van Soltau en wilde de belangrijkste waarde, de vrijheid, waarvoor hij had gestreden, in de naam van zijn bedrijf verwerken. Als logo voor zijn nieuwbakken wielerbedrijf kiest hij resoluut voor het Amerikaanse Vrijheidsbeeld. Het bedrijf groeit en vanaf eind jaren 1930 speelde Spagnaerts met het idee om een eigen profploeg aan het peloton toe te voegen. Door omstandigheden en de Tweede Wereldoorlog zou het nog tot het begin van de jaren 1950 duren voor die er ook effectief kwam. Tussen 1953 en 1967 reed de Libertas-formatie onafgebroken rond in Vlaamse en internationale koersen, hetzij alleen, hetzij met een hoofd- of cosponsor. In de loop der jaren lagen er grootheden als Stan Ockers (1953), Briek Schotte (1958), Wout Wagtmans (1959) en natuurlijk Rik Van Looy (1963) onder contract.

Het meest succesvolle jaar voor Libertas was ongetwijfeld 1963, wanneer de ploeg G.B.C.-Libertas met Rik Van Looy het Belgisch kampioenschap en de puntentrui in de Tour de France wegkaapte. Van Looy werd dat jaar in Ronse bovendien vicewereldkampioen, na een van de meest tumultueuze finales van de twintigste eeuw. Benoni Beheyt werd wereldkampioen en Van Looy zag zich een derde wereldtitel door de neus geboord. Maar aan het einde van het seizoen 1963 vertrok Keizer Rik naar Solo-Superia, de fusie die in april

1 Rik Van Looy de val van een (wieler)keizer - Anni Horribiles 1963 & 1964 van Jan De Smet & Patrick Feyaerts (2019)

2 Handelingen, een jaarboek van de Koninklijke Kring voor Oudheidkunde, Letteren en Kunst van Mechelen.

tot stand was gekomen tussen de wielerploegen van elektromagnaat G.B.C. en fietsenmerk Libertas werd niet verlengd en Rik nam enkele van zijn trouwe ploegmaten mee. Andere 'betere' renners zochten eveneens andere horizonten op en Libertas bleef achter met een hoop kermiscoureurs. Dus moest Libertas op zoek naar een nieuwe cosponsor en geld om nieuwe vedetten te kunnen aantrekken. Het geld hoopten de gebroeders Spagnaerts te vinden in het wielergekke Italië, waar Franco Balmamion, Italo Zilioli, Ercole Baldini, Vito Taccone, Gastone Nencini, Franco Bitossi en Vittorio Adorni het mooie weer maakten en koers haast een religie was.

Begin december 1963, waren Jan en Kamiel Spagnaerts, eigenaars van het Nielse fietsenmerk Libertas, op weg naar een wielerbeurs in Milaan. Ze hoopten daar een cosponsor te strikken voor het komende wielerseizoen 1964, zodat ze een sterke formatie op de been konden brengen. Sinds beide zonen Spagnaerts de Nielse firma in 1960 na de dood van hun vader hadden overgenomen, nam de productie een hoge vlucht. In de loop van de jaren 60 werden in Niel meer dan een half miljoen fietsen vervaardigd voor de binnen- en buitenlandse markt. De afzetgebieden van Libertas varieerden van Denemarken over Congo, Thailand en Libanon tot Zuid-Amerika. Libertas-fietsen waren een mondiaal exportproduct geworden en dat product moest via de wielrennerij terug op het hoogste niveau in de kijker worden geplaatst. Vooraleer door te reizen naar Milaan, hadden Jan en Kamiel nog een afspraak in Luxemburg, thuishaven van voormalig Tour- en Girowinnaar Charly Gaul. 'De engel van het hooggebergte' zag zijn contract bij Peugeot-BP niet verlengd na een tegenvallend seizoen[3] en was op zoek naar een nieuwe ploeg. Gaul wist dat hij niet langer de frivole 'berggeit' van weleer was. Maar hij kon zich vinden in een goed aanbod waarbij hij zelf nog af en toe als kopman werd uitgespeeld en voor het overige jongeren kon begeleiden op hun weg naar de top. De Luxemburgse wielerlegende stelde zelf maar een eis: hij moest absolute zekerheid hebben over deelname aan de Tour de France, waar hij zo graag nog een keer wilde schitteren en revanche wou nemen voor zijn mislukking in de vorige Tour de France (Marco Borsato zingt het nog altijd: Dromen zijn bedrog). Jan en Kamiel Spagnaerts konden hem die garantie bieden, tenminste als ze in Milaan een grote sponsor konden strikken die de wielerploeg naar een hoger niveau kon tillen. Nog aanwezig bij de ontmoeting was Willy Riem, een verkoper en installateur van tapijten uit Wommelgem, een gezette en fietsgekke man die sinds jaar en dag als ploegleider aan het stuur van de Libertasvolgwagen plaats nam. Ook hij ging mee naar Italië om potentiële investeerders dat noodzakelijke spreekwoordelijke duwtje te geven. Vijf dagen na hun ontmoeting met Charly Gaul keerden de gebroeders Spagnaerts en Willy Riem terug uit Milaan met niets meer dan mooie woorden en vage Italiaanse beloftes. Tot een overeenkomst op papier kwam het niet. Met veel goede hoop knoopten ze in binnen- en buitenland gesprekken aan om iemand over de streep te trekken, maar zonder succes. Ze wisten wat het betekende: zonder sponsor geen Tour de France en zonder Tour de France geen Charly Gaul. Libertas ving het seizoen 1964 aan met een relatief zwakke ploeg en nam niet deel aan de grote internationale koersen. Daar waar in 1963 nog 66 overwinningen behaald werden en de ploeg 4de eindigde in de internationale zegestand, werden er in 1964 amper 9 overwinningen behaald.

In het najaar van 1964 waren verschillende wielerbonzen zoals gebruikelijk opnieuw druk in de weer met de samenstelling van hun ploeg voor het volgende seizoen. Ook Willy Riem en de gebroeders Spagnaerts hadden niet stilgezeten tijdens het voorbije wielerseizoen. Al in de loop van de zomer waren verkennende gesprekken gevoerd met kandidaatinvesteerders en daaruit was een zeer geïnteresseerde partner naar voren gekomen: de Mechelse brouwerij Lamot. Die investeerde al jaren in het wielrennen, zij het op een lager niveau. De brouwerij

3 8ste ex aequo in het Meisterschaft von Zürich is zowat zijn beste resultaat, maar natuurlijk een geflatteerd resultaat gezien dit het complete peloton omvatte. Het volgende 'beste' resultaat zijn de 11de plaatsen in 2de rit van de Midi-Libre, de 6de rit in het Critérium du Dauphiné-Libéré en de 4de rit van de Tour de Luxembourg.

was een trouwe partner van de Mechelse Dijlespurters, een amateurformatie die in de streek rond Mechelen zeer gekend was en zowel bij de liefhebbers op de weg als in het veldrijden verdienstelijke renners in de rangen telde. Naast die samenwerking manifesteerde Lamot zich nog op andere manieren. De brouwerij onderschatte duidelijk het commerciële belang van de wielrennerij niet. Elke directeur ziet zijn merk graag verbonden met kampioenen. Zo had men in het verleden zelfs drievoudig wereldkampioen Rik Van Steenbergen al verleid tot een commercieel contract met Lamot. Maar het bestuur van de brouwerij was klaar voor een stap hogerop. Het wilde meer (internationale) naamsbekendheid verwerven door een aanwezigheid in het profpeloton. Meer zelfs, de brouwerij was bereid zich als hoofdsponsor van een wielerploeg te engageren voor vijf jaar. Op die manier hoopten de bedrijfsleiders dat de pils ook in landen als Spanje, Frankrijk en Italië voet aan grond kreeg. Vooral voor Spanje was er interesse bij brouwerij Lamot, die op dat ogenblik gesprekken voerde voor de opening van een fabriek in de buurt van Barcelona en het merk naamsbekendheid wou geven in het land van dictator Franco.

Beide partijen vonden elkaar en de deal wordt beklonken. In het wielerseizoen 1965 zou de formatie Lamot-Libertas op het internationale toneel ageren. Om toegang te krijgen tot die internationale (ritten)wedstrijden, moest de ploeg natuurlijk voldoende adelbrieven kunnen voorleggen. Er werd opnieuw contact gezocht met Charly Gaul, die het jaar voordien er niet in geslaagd was om een ploeg te vinden die aan zijn eisen kon voldoen en bijgevolg een seizoen op non-actief had gestaan[4]. Iedereen ging ervan uit dat de carrière van het eens zo gevreesde klimwonder daarmee tot een eind was gekomen, maar zo zag Gaul dat zelf niet. De heimwee naar de fiets was zo groot dat hij alles deed om nog een paar keer te kunnen zegevieren. Hij was tenslotte nog maar 32 jaar en gemotiveerder dan ooit om nog eenmaal te schitteren in 'zijn' Tour de France. Gauls zege in de Tour zou in de volgende zomer alweer zeven jaar geleden zijn, maar het weerhield hem er niet van te dromen van nieuwe winst, en niemand die meer geloofde in zijn kansen dan hijzelf. Met de belofte dat de Lamot-Libertas-ploeg er alles aan zal doen om startrecht te krijgen in de Tour, tekende Charly Gaul in september 1964 een contract[5] voor het volgende seizoen in de nieuwgevormde wielerformatie. Hij kreeg het bovendien gedaan dat zijn landgenoot, vriend en ex- ploeggenoot Roger Thull ook werd gecontracteerd door de Mechelse ploeg[6].

In principe zou de ploeg pas in het wielerjaar 1965 te zien zijn in het peloton, maar tijdens de winter 1964-1965 viel de rood-witte Lamot-Libertas-trui (of de trainingsvesten) al te bewonderen in officiële wedstrijden. Naast verschillende wegrenners, telde de ploeg immers ook een aantal pistiers en een paar veldrijders, en hun seizoen liep in de winter. In de eerste plaats waren er de Australische pistiers Ron Baensch en Robert 'Bob' Ryan. Zij woonden in een kamer boven café De Oude Withoef in Kalmthout en hoopten genoeg geld te verdienen met het betwisten van de in België immens populaire zesdaagse wielerwedstrijden om zo lang als mogelijk in hun nieuwe gastland te kunnen blijven koersen. Op het moment dat Baensch tekende bij Lamot, kon hij al behoorlijk wat adelbrieven voorleggen. Hij was op de Olympische Spelen van

4 Charly Gaul nam wel deel aan de Omloop der Fruitstreek. Gaul werd een paar keer aangekondigd bij de ploeg van Lomme Driessens, flandria-Romeo. Op de ploegvoorstelling van 27 februari was vader Gillen (vader van Lull Gillen, profrenner bij Rüberg-Caltex) aanwezig in naam van Charly Gaul met de bedoeling Charly te laten inschrijven bij de ploeg, maar dat ging niet om dezelfde reden als dat Jos Hoevenaars niet kon ingelijfd worden. Het was inderdaad zo dat er slechts acht renners van de A-categorie mochten worden aangeworven per ploeg, en flandria bereikte dit aantal reeds (Willy Bocklant, Noël Foré, Jef Planckaert, Willy Vannitsen, Guillaume Van Tongerloo, Peter Post, Roger Thull en Huub Zilverberg(?)). Zodoende moest Jos Hoevenaars ofwel bij de B- categorie worden geplaatst, ofwel moest er een andere renner voor hem de plaats vrijmaken.

5 Volgens Miroir-Sprint had hij een maandloon van 300.000 oude Franse franken. Dit zou nu overeenkomen met 2.293 €/maand (https://www.allesfrans.com/spip/spip.php?article2268).

6 Maar Roger Thull zal geen Marcel Ernzer blijken te zijn. De vroegere ploegmaat kon blijkbaar Charly Gaul beter in het gareel houden dan Roger Thull. Roger Thull had op dat moment 2 wedstrijden gewonnen, het Kampioenschap van Luxemburg in 1963 en 1964 en reed in 1964 voor flandria-Romeo.

Rome net buiten de medailles gevallen en was de kersverse vicewereldkampioen sprint op de piste. Nu en dan mocht hij aantreden in de zesdaagsen, maar erg succesvol was hij daar niet[7]. Nog een Lamotrenner die al jaren zijn strepen en brood verdiende met het baanwielrennen, was Miel Severeyns. Sportdirecteur Riem betreurde dat Severeyns[8] geen ambitie had in het wegwielrennen[9]. Hij maakte niettemin met Severeyns plannen in zijn wegploeg. Toch was het vooral op de piste dat de renner uit Schoten prijzen wegkaapte. Severeyns wist in zijn carrière 25 zesdaagsen winnend af te sluiten, waarvan 19 met zijn favoriete partner Rik Van Steenbergen. Samen eindigden ze in het zesdaagseseizoen 1964-1965 tweede in Zürich en wonnen ze de zesdaagsen van Toronto en Québec.

En dan was er natuurlijk nog de lokale held René De Rey. De gewezen veldloper had als jongere de overstap gemaakt naar het veldrijden en bleek daar bijzonder bedreven in. Hij woonde in Battel en was bijgevolg een echte thuisrijder. Na een amateurcarrière bij de Hombeekse Sportvrienden en de Dijlespurters, zette hij in 1961 de stap naar de profs en werd hij gecontracteerd door Libertas. Eind 1964 was René De Rey al een zevental jaren actief als veldrijder en zijn grootste successen lagen achter zich. De Belgische kampioen bij de amateurs van 1957 en 1959 won als prof nog verschillende veldritten, maar kon niet meer schitteren en domineren zoals voorheen. De Rey bleef Libertas trouw en wanneer Lamot er als hoofdsponsor bijkomt, maakte hij, weliswaar als onafhankelijke, ook deel uit van de ploeg. Meer zelfs, door zijn naamsbekendheid en populariteit in de regio, werd De Rey uitgespeeld als een van de gezichten van de ploeg. Een uithangbord van het merk, zeg maar. In de winter van 1964 kreeg het publiek de oude René De Rey opnieuw te zien. Hij schitterde op de velden en won die winter liefst zeven crossen, waaronder zijn eigen thuiscross in Mechelen-Battel. Op 22 november 1964 behaalde hij daar de palm voor Freddie Nijs en Pierre Kumps. Hoewel her en der al in een Lamot-Libertas-trui werd gekoerst, volgde de officiële ploegvoorstelling pas op 11 januari 1965, in de brouwerij van Lamot in Mechelen.

De ploeg werd echter onder een ongunstig gesternte geboren. Het liep niet allemaal zoals gepland voor Lamot-Libertas. Ruzie, foute (sportieve) keuzes en tegenvallende resultaten zorgden voor malaise binnen de nieuwbakken wielerploeg. Oordeel zelf maar.

Om met Lamot-Libertas internationaal succes te oogsten, werden enkele bekende namen, eerder vedetten op hun retour of pseudovedetten, aangetrokken in de hoop dat ze hun talenten konden herontdekken of een tweede jeugd konden beleven. Het zou ijdele hoop blijken. Mannen zoals Charly Gaul, de ‘Engel van het hooggebergte’, voormalig Tour- en Girowinnaar, Jos Wouters voormalig winnaar van Paris-Tours, Paris-Bruxelles en de Brabantse Pijl, Willy Vanden Berghen, winnaar van de bronzen medaille op de Olympische Spelen van 1960 en het wereldkampioenschap amateurs in hetzelfde jaar en eveneens 3de in de Vredeskoers van 1960 en ritwinnaar in de Tour de France 1962, Marcel Janssens, winnaar van Bordeaux-Paris en 2de in de Tour de France, Jos Schils, ex-kampioen van België en winnaar van Paris-Tours, Hugo Scrayen, verschillende Belgische titels op de piste, Miel Severeyns, gevierd zesdaagserenner en Staf Van Vaerenbergh, winnaar van het Kampioenschap van Vlaanderen, maakten deel uit van de ploeg maar konden nooit de vroegere successen benaderen, laat staan evenaren.

---

7 Roger Baensch startte in totaal in 42 zesdaagsen. Hij behaalde 3 podiumplaatsen (1964: Perth met Jens Sörensen (maar dat was in maart 1964 en toen reed hij nog niet bij Lamot-Libertas), 1966: Antwerpen met Leo Proost en Jos Verachtert en 1967: Madrid met Sydney Patterson). In de winter van 1964-1965 werd hij met Tom Simpson 6de in Zürich, 8ste in Munster met Horst Staudacher, 8ste in Milano met Rolf Roggendorf en 4de in Montréal met Ehrenfried Rudolph. Bob Ryan startte in totaal in 33 zesdaagsen. Hij won er 4 (1961: Maryborough met Bruce Clarke, 1966: Whyalla met Sydney Patterson, 1968 Launceston met Keith Oliver en 1970: Melbourne met Luigi Roncaglia). In de winter van 1964-1965 werd hij 6de in Launceston met Warrick Dalton en 8ste met Barry Wadell in Melbourne. Maar de Lamot-Libertas-trui showen zat er natuurlijk niet in tijdens de zesdaagsen gezien er meestal in aangepaste truien gereden werd. Ze konden enkel een trainingsvest showen.

8 Miel Severeyns had op dat ogenblik 6 overwinningen op de weg waarvan de laatste dateerde van 1962.

9 Miel Severeyns was op dat ogenblik toch al 33 jaar oud.

De Lamot-Libertas-ploeg van 1965 bestond uit de volgende 44 profrenners[10]:

De Belgen Roland Aper, Daniël Carpentier, Roger De Breuker, Roger De Coninck, Hugo De Thaey, Roger De Wilde, Urbain Debrauwer, Bernard Deville, Sylvain Henckaerts, Alfons Hermans, Jozef Janssens, Marcel Janssens, Constant Jongen, Nico Lapage, André Lauwers, Roger Leleu, Jos Lemmens, Norbert Meeuws, Romain Robben, Jos Schils, Hugo Scrayen, Miel Severeyns, Jan Van Gompel, Samuel Van Sweefelt, Staf Van Vaerenbergh, Achiel Vandeweyer, Gerard Vastiau, Willy Verbruggen, Roger Verheyden, Ludo Verhoeven, Leon Verkindere en Jos Wouters.

De Australiërs Ron Baensch en Bob Ryan, de Nederlanders Jan Boog, Leo Knops, Jan Schröder en Cees Snepvangers, de Ier Peter Crinnion, de Luxemburgers Charly Gaul en Roger Thull, de Italiaan Bruno Sivilotti Piduti en de Spanjaard José Luis Talamillo.

Verder waren er ook de Belgische onafhankelijken Romain Robben, Willy Verbruggen, Roger Verheyden, Ludo Verhoeven en Leon Verkindere die in de loop van het jaar zouden overstappen naar de profs en Roger De Baets, Roger Dujardin, Marcel Hermans, Willy Peeters, Willy Primo, Roger Van Dael en Paul Van De Vyver. En de veldrijder-onafhankelijke René De Rey.

Clem Leemans wordt aangesteld als ploegleider van de liefhebbers van Lamot, terwijl ex-renner Jef Van der Elst Riem zou vervangen in de Belgische koersen, wanneer die laatste met andere renners in het buitenland vertoefde.

De Tour is de Tour. Dat was vijftig jaar geleden niet anders dan nu. Iedereen droomde van de Tour, want een goede Tour was een goed seizoen. Charly Gaul keek uit naar Parijs en met hem de hele wielerploeg. Dat werd bij de voorstelling van de nieuwbakken ploeg op 11 januari 1965 niet onder stoelen of banken gestoken: het hele wielerjaar van Lamot-Libertas werd afgestemd op de Tour de France. En Gaul wilde niet naar Frankrijk om er een figurantenrol te vervullen, hij wilde starten met ambitie. Het was al geweten dat Jacques Anquetil, de grote patron van de voorbije jaren, niet zou starten in de Tour en dat bood perspectieven voor de tegenstanders. Al was er nog iets dat meespeelde in het hoofd van Charly Gaul. “De Tour 1965 is haast identiek aan die van 1958, welke ik won. Men moet niet eens bijgelovig zijn, om daarin een teken aan de wand te zien”, verklaarde hij. Maar dan moest de ploeg wel startrecht krijgen van de organisatoren en dat was niet evident. Er waren geruchten dat de Tour zou startten met 12 of 13[11] ploegen met elk tien of elf renners: vijf Franse, drie Belgische, twee Spaanse, een of twee Italiaanse en een Nederlandse ploeg. Die drie Belgische ploegen lagen eigenlijk al vast. De Solo-Superia-formatie van Rik Van Looy, Ward Sels en Bernard Van de Kerckhove was zeker van deelname, net als de flandria-Romeo-ploeg van Peter Post, Willy Bocklant, Walter Boucquet en Guido Reybrouck en Wiel’s-Groene Leeuw met Benoni Beheyt, Gilbert Desmet en Dieter Puschel. Dus was er in feite geen plaats voor Lamot-Libertas in de Tour de France. “Alleen de naam van Gaul zal onvoldoende zijn om de poorten tot de Grande Boucle te

10 Bij de ploegvoorstelling waren er maar 27 namen gekend, de andere renners kwamen er later bij (o.a. enkele onafhankelijken die overkwamen naar de profs), andere vertrokken dan weer, anderen waren dan weer ‘gastrenners’.

11 In Het Limburgs Dagblad van 23 januari 1965 stond er o.a. “Vrijdag is Kees Pellenaars teruggekeerd van een bespreking met de organisatoren van de Tour de France in Parijs. Na zijn terugkomst deelde de Pel ons mede, dat er dit jaar naar alle waarschijnlijkheid 12 ploegen van elf renners in de Tour zullen starten, waarvan 5 Franse, 3 Belgische, 2 Spaanse, 1 of 2 Italiaanse en 1 Nederlandse equipe. De mogelijkheid bestaat echter dat het aantal zal worden uitgebreid tot veertien, doch dan bestaande uit 10 renners. Een Belgische firma is namelijk van plan een ploeg te sturen waarin zij onder andere Charly Gaul wil opnemen.”
Uiteindelijk werden het 13 ploegen van 10 waaronder een gemengde Molteni-Ignis-ploeg, iets wat Jacques Goddet waarschijnlijk al van in het begin op het oog had.

openen. En het is niet aan te nemen dat de organisatoren, ter wille van deze nieuwe ploeg, een van de andere drie Belgische ploegen terzijde schuiven", merkte Miroir Sprint nogal cynisch op. Maar wat Miroir Sprint blijkbaar niet wist, was dat er ondertussen contact geweest was met Tourdirecteur Jacques Goddet en die was bereid om Lamot-Libertas als extra Belgische ploeg toe te laten tot de Tour de France. Dan zou er geopteerd worden voor 14 ploegen met elk 10 renners. Die bereidheid van de Tourdirecteur nam niet weg dat een Tourselectie enkel kon mits goede prestaties in het voorjaar, meer specifiek van Charly Gaul, en dus was er werk aan de winkel voor de mannen van Willy Riem. Charly moest snel tonen welke frivoliteiten hij nog uit zijn oude knoken kon toveren. Dat zijn laatste zege al dateerde van 1961[12], hoefde in de ogen van de Lamot-Libertas-entourage geen beletsel te zijn. Talent verdwijnt niet, toch? Begin 1965 had Gaul naar verluidt al meer dan drieduizend trainingskilometers op de teller staan. Hij maakte zo'n indruk op zijn vriend en trainingsmakker Roger Thull dat die aan Willem Van Wijnendaele toevertrouwde dat hij Gaul "nog nooit zo moedig, ijverig en volhardend heeft geweten". Meer nog, Thull was ervan overtuigd "dat men in 1965 een veel betere Gaul zou zien dan in 1963 en 1964[13]. Nu beoefende hij zijn beroep veel ernstiger dan toen hij vijf jaar jonger was". Dagelijks beklom Gaul de talrijke heuvels rond zijn woonplaats Bridel. Na de training trok de eenzaat op jacht in de uitgestrekte Luxemburgse bossen. Ondanks die trainingsijver dichtte de pers hem weinig kansen toe voor een succesvolle comeback[14]. "Het jaar ervoor startte hij slechts in een wedstrijd: de Omloop van de Fruitstreek in de Belgische plaats Alken. Hij haalde de finish toen niet". Toch was zijn aanzien nog erg groot. Eind november 1964 maakte de internationale wielerunie U.C.I. de lijst van 25 renners bekend die in het seizoen 1965 in de hoogste categorie werden ingeschaald. Onder hen staan onder meer Rik Van Looy, Ward Sels, Jacques Anquetil, Raymond Poulidor, Jan Janssen, Tom Simpson en Federico Bahamontes, maar ook Charly Gaul en Roger Thull. Zij waren de twee buitenlandse toppers die de kleuren van Lamot-Libertas zouden verdedigen.

Om een goede basis te leggen voor het wegseizoen, zou de voltallige ploeg twee weken later op winterstage naar de Spaanse Costa del Sol vertrekken. Sportbestuurder Riem had een zwak voor het land van sinaasappels en chorizo. Hij had er ook contacten. Eind januari 1965 liet de directeur van de Vuelta a España zich in een interview met een Spaanse krant ontvallen dat de kans zeer groot was dat Gaul zou starten in de Vuelta, die destijds nog in mei werd verreden, als voorbereiding op de Tour. "Gaul is, zoals heel de wereld weet, een uitzonderlijke wielrenner, en hij wordt gedreven door een enorm verlangen om zich opnieuw te tonen". De organisator wist nog te vertellen dat het merk waar Gaul voor reed, belangen had in Spanje, waardoor het zeker wilde starten in de Vuelta.

Het was dus de bedoeling om vanaf eind januari 1965 een lange voorbereiding onder de Spaanse zon aan te vatten, met onder andere deelname aan de Vuelta a Andalúcia en de Setmana Catalaanse week, maar dat ging niet door omdat het startrecht in de Vuelta a Andalúcia, ondanks een principiële toestemming, niet officieel bevestigd was.

Op de ploegvoorstelling werd gevraagd wie er interesse had om mee op stage te vertrekken. Omdat de brouwerij een flink deel van de kosten op zich nam, ging bijna de voltallige ploeg in op het aanbod. Jos Wouters, Willy Vanden Berghen en Roger De Coninck vertrokken onmiddellijk om een geschikte locatie te vinden. Die vonden ze uiteindelijk niet in Spanje, maar wel in het Franse Mougins bij Cannes. De rest van de ploeg arriveerde wat later.

12 Hij werd in 1962 nog wel Kampioen van Luxemburg, maar zoveel betekende dat niet.

13 Op zich was dit niet zo moeilijk gezien de zwakke prestaties in 1963 en 1964. Maar 1965 zou voor Gaul zeker niet beter worden dan 1963. Het was wel beter dan 1964, maar dat kon dan ook bijna niet anders.

14 Die pers was waarschijnlijk wel op de hoogte dat er meer gejaagd werd dan getraind en dat de 'après-chasse' ook langer duurde dan een uurtje.

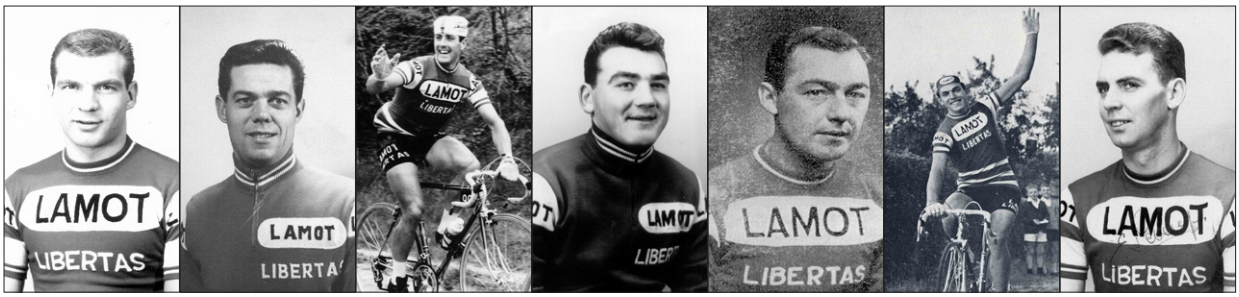

Willy Vanden Berghen, Staf Van Vaerenbergh, Roger Verheyden, Jos Wouters, Charly Gaul, Hugo Scrayen en Miel Severeyns.

De ploeg vertrok dus op stage naar de Azurenkust en daar liep het al direct mis. Ter plaatse probeerde Willy Riem zijn renners klaar te stomen voor een succesvol seizoen op twee fronten: in de Vlaamse voorjaarsklassiekers en in de internationale rittenwedstrijden. Elke dag werd er getraind. De ene dag trok de ploeg in de richting van Italië, de volgende naar Saint-Tropez. Op een van die trainingstochten kwam de ploeg Jacques Anquetil tegen, die ook op training was. Anquetil herkende Gaul onmiddellijk en dus reed Monsieur Chrono een half dagje mee met de Mechelse formatie, om dan zijn eigen weg weer verder te zetten. Er werd dus goed getraind op stage, maar toch ontstonden er al strubbelingen en was er sprake van kliekjesvorming binnen de ploeg. Elke renner had zijn eigen trainingsmethodes en wanneer bijvoorbeeld bleek dat nagenoeg de hele ploeg in Saint-Tropez afstapte om daar rustig te eten en iets te drinken, protesteerden enkelen. Sommige renners waren gewoon om lange trainingstochten te maken zonder onderweg te stoppen om te eten. Zoals in de koers, zeg maar. De groep splitste zich regelmatig op tijdens de trainingstochten. Erger was dat er ook duchtig gefeest werd op trainingskamp. Commercieel directeur Pauly had als teken van goodwill van de brouwerij een aanzienlijk aantal bakken bier naar het oefenkamp gezonden en dat bleek geen goed idee. Na drie dagen was er geen vol flesje Maibock meer te vinden in Mougins. Het was februari en dus carnavalsseizoen. In Nice trok de Lamot-Libertas-formatie naar de festiviteiten om daar aan de groepssfeer te werken, maar sommige renners zoals Charly Gaul, Roger Thull en Gerard Vastiau voelden daar weinig voor. Zij bleven achter in het motel en legden een kaartje terwijl de rest op de lappen ging.

Willy Riem, de sportbestuurder, had een conflict met Willy Vanden Berghen die prompt weer huiswaarts keerde en in principe de ploeg verliet. Jos Wouters werd ook op de korrel genomen wegens te weinig trainingsactiviteit en een te hoog gewicht. Riem liet zijn onvrede blijken in de pers. “Jos mist de nodige naarstigheid. Ik had verwacht dat hij zich feller zou inspannen. Hij is nochtans geen lastige jongen, integendeel, hij zegt altijd ja, maar tenslotte moet ge erachter zitten lijk achter een klein kind. Hij neemt het hier te licht op en ik weet niet hoe ik het hem aan zijn verstand moet brengen. Ik begrijp Wouters niet. (...). Ik ben er zeker van dat hij er weer kan komen, als hij maar een beetje meer moest willen”. Jos Wouters kon niet lachen met de uitval van Riem, die bij journalist Frank Vandale van Het Laatste Nieuws aangedrongen had zijn kritiek te publiceren in de krant[15].

15 Het ‘geval’ Wouters illustreert hoe er in het verleden omgegaan werd met sportmannen die door bv. zware valpartijen uitgeschakeld werden. Jos Wouters viel een eerste keer in het ‘Roue d’Or de Daumesnil’ van 23/9/1962. Hij liep een breuk op aan de linkerschouder en aan het rotsbeen. Dit laatste had een invloed op zijn evenwichtsgevoel want tijdens de Zesdaagse van Antwerpen (22-28/2/1963) kwam hij een paar keer ten val. In 1963, tijdens de Zesdaagse van Frankfurt (8-14/11), kwam hij weer zwaar ten val met een dubbele schedelbreuk ten gevolge. De data tonen duidelijk aan dat Wouters nooit de kans kreeg echt te genezen van zijn verwondingen. De eerste keer trad hij al in competitie na amper 5 maanden, de tweede keer trok hij al op oefenkamp na 2 maanden. Heden ten dage zou dit gewoonweg niet meer kunnen. Meer dan naar foute ploegkeuzes te wijzen, mag de vraag gesteld worden of met gepaste medische begeleiding Jos Wouters zijn carrière geen totaal andere wending had kunnen hebben. De uitspraken van Willy Riem lijken dan ook totaal ongepast gezien het moeizame herstelproces van Jos Wouters.

Nog was de miserie niet voorbij. Een volgend conflict liet niet lang op zich wachten. Verschillende renners nodigden hun vrouwen uit op oefenkamp en op zich had Riem daar niets op tegen. Integendeel, hij hoopte dat de aanwezigheid van de vrouwen de renners tot meer ijver zou aanzetten. Het omgekeerde was waar voor een aantal onder hen. “Ik heb er natuurlijk niets tegen dat renners hier het bezoek krijgen van hun vrouw. Ik kan het zeker niet verbieden. Maar ik ga er niet mee akkoord wanneer de aanwezigheid van de vrouw in de nabijheid van het oefenkamp het door mij opgelegde trainingsplan dreigt te ontredderen en de betrokken renner de goesting en de stiptheid bij het oefenen zou ontnemen. Ik heb daarom moeten optreden. Het spijt mij, maar ik heb hier ook mijn verantwoordelijkheden”. Riem stond op zijn strepen en vroeg aan de vrouwen om weer naar huis terug te keren. Wie niet akkoord ging, kon zelf ook opstappen. “Zij die vroegtijdig het kamp willen verlaten, mogen gaan. Zo zal ik tenslotte de besten overhouden”. Hij ging er wellicht vanuit dat die straffe taal de renners wel tot de orde zou roepen, maar sommigen hadden genoeg van het trainingskamp en stapten op. Gerard Vastiau, wiens vrouw niet in Mougins was, pakte zijn spullen en liet zich thuis afzetten door de vrouw van Jos Wouters, die wel naar het oefenkamp was afgezakt. Jef Schils trok eveneens huiswaarts omdat er in zijn buurt een inbrakenplaag heerste en zijn echtgenote bang geworden was. Roger De Coninck moest eveneens het trainingskamp verlaten wegens ziekte. De verschillende incidenten en meningsverschillen zorgden ervoor dat de onvrede snel groeide en dat ontging ook de visiterende journalist niet. “Wij hebben de indruk dat er te Mougins wel enkele woorden zijn geweest”, verwoordde hij het nog diplomatisch in de krant. Het wegseizoen was dan nog niet eens begonnen. Het zijn allemaal situaties die we ons heden ten dage niet meer kunnen voorstellen.

Willy Riem had nochtans hoge verwachtingen voor het openingsweekend, maar zoals even verder beschreven, liep dat op een sisser af. Het werd een seizoen van vallen en opstaan. De grootste uitschieters waren natuurlijk de tweede plaats van Roger Verheyden, nipt verslagen door Ward Sels, in Paris-Bruxelles en de bronzen medaille van Ron Baensch op het wereldkampioenschap snelheid, al de rest was meestal huilen met de pet op.

Het seizoen werd toen in België traditioneel geopend met Gent-Gent op zaterdag en Kuurne-Brussel- Kuurne en de Ronde van Limburg op zondag. In de openingskoers, waar Willy Riem met liefst 25 renners aan de start verscheen, deden de jongens van Lamot-Libertas het niet slecht, hoewel de eerste twee Lamot-Libertas-renners, Jozef Janssens en Gerard Vastiau, pas op de 19de en 21ste plaats eindigden. Ze zaten evenwel mee in de groep die om de tweede plaats spurtte, maar konden in die sprint geen rol van betekenis spelen. Vastiau kampte bovendien in de laatste kilometers met materiaalpech. De rest van de Lamot-Libertas-renners liep verdeeld over de rituitslag binnen. Charly Gaul had de goede vorm duidelijk nog niet te pakken, en dat was ook de journalisten niet ontgaan. “En ver daarachter eindigde, moedeloos en koud, Charly Gaul[16], die dit seizoen aan een comeback denkt…”. In Kuurne was er de dag nadien hetzelfde wedstrijdbeeld: geen enkele van de tien Lamot-Libertas-profs deed mee voor de zege en ook in Limburg oogstten de renners van Riem geen succes. Maar het seizoen was nog jong en de koersen waar de ploeg met ambitie startte, speelden zich niet af op de grillige gekasseide Vlaamse heuvelruggen.

De eerste grote, internationale test voor de ploeg volgde op 9 maart 1965. Die dag begon Paris-Nice. Grote favoriet voor de eindzege in die koers naar de zon was de Franse superkampioen Jacques Anquetil, die het jaar voordien nog zijn vijfde Tourzege binnengehaald had en zijn gelijke in het rondewerk vooralsnog niet had gevonden. De Belgen vestigden hun hoop onder meer op Rik Van Looy, die altijd goed was voor een of twee ritzeges, het maakte niet uit in welke ronde hij startte. De Lamot-Libertas-mannen koersten door het Franse land om te zien hoe ver ze stonden ten opzichte van de concurrentie. Charly Gaul koesterde ambities, terwijl

16 Charly Gaul werd uiteindelijk niet opgenomen in de einduitslag.



Foto: Jan De Smet

Jos Wouters zijn status van kopman definitief bevestigd wilde zien. Hugo Scrayen, Willy Vanden Berghen, Roger De Breuker, Alfons Hermans, Jos Schils en Urbain Debrauwer vervolledigden de Lamot-Libertas-ploeg. Tenminste, dat was het plan. Nog voor de ploeg afreisde naar Parijs, moest Riem al de nodige wijzigingen doorvoeren. Het contract van Willy Vanden Berghen, van wie zo veel werd verwacht in het seizoen, werd in onderling overleg ontbonden[17]. Ook Hugo Scrayen werd in laatste instantie thuisgelaten[18]. Hij had in de laatste voorbereidingskoers op Paris-Nice zonder geldige reden opgegeven en zijn ploegleider wilde een voorbeeld stellen. Bovendien werden er links en rechts al vragen gesteld over de selectie van Scrayen voor Paris-Nice. Hij was dan wel Belgisch kampioen achtervolging op vijf kilometer, een rittenkoers in Frankrijk was toch een heel andere discipline. Dat was ook de eigen renners niet ontgaan. Naast Scrayen werden ook Debrauwer en Schils thuisgelaten. De vier vervangers heetten Roger Thull, Constant Jongen, Achiel Vandeweyer en Staf Van Vaerenbergh.

Het minste wat kon gezegd worden, was dat het seizoen van Lamot-Libertas een turbulente start kende.

De eerste rit in de koers naar de zon voerde het peloton over 159 kilometer van Mélun naar Troyes. De Duitser Rudi Altig won. Op de Lamot-Libertas-mannen was het helaas lang wachten. Jos Wouters bolde meer dan vier minuten na de winnaar, in 50ste positie, als eerste Lamot-Libertas-renner over de streep. Charly Gaul bereikte de finish als 76ste. De zenuwen stonden strakgespannen in de ploeg-Riem, die zijn start compleet had gemist. Iedereen hoopte op beterschap in de volgende ritten, maar het ging van kwaad naar erger. In de ploegentijdrit eindigde Lamot-Libertas als tiende en laatste, op 2'19" van de winnaar. Daarmee was het leed nog niet geleden. Jos Wouters kreeg het aan de stok met ploegleider Willy Riem. Hij gebruikte daarbij een paar krachttermen, waardoor het openlijk tot een ruzie kwam, die door Wouters deels in de pers werd gevoerd. Wouters gaf even later in de rittenkoers op, waarop hij even op non-actief werd gezet door zijn ploegleider. Kopman Wouters werd in Paris-Nice verschillende keren gelost en liet allerminst een goede indruk na op de meegereisde journalisten. "Welk een drama. Welk een teloorgang. Drie jaar geleden een gevierde en bejubelde wielerprins en nu bij de minste moeilijkheid gelost worden onder de ogen van volgers die elders kijken om hun medelijden te verbergen", analyseerde Willem Van Wijnendaele die de prestatie weinig verbloemde in Het Laatste Nieuws. In de ritten die volgden, hielden steeds meer Lamot-Libertas-renners het voor bekeken, stuk voor stuk leeggereden en gedemotiveerd. De koers naar de zon bracht voor Lamot-Libertas enkel donkere, opeengepakte wolken met zich mee. De ploeg stond een rit voor het einde troosteloos laatste in het ploegenklassement en besliste de laatste etappe niet meer van start te gaan. Wat het begin van een glansrijk seizoen moest worden, draaide uit op een regelrechte afgang. De ploeg nam, in tegenstelling tot wat vooropgesteld was, niet deel aan de Italiaanse Sint-Jozefsklassieker Milano-Sanremo.

Na de teleurstelling van Paris-Nice trok Charly Gaul naar Spanje, waar hij met een internationale ploeg deelnam aan de Subida a Arrate, een Baskische klimkoers die in de jaren zestig hoog stond aangeschreven. De koers, die letterlijk de klim naar Arrate betekent, speelde zich af in en nabij Eibar. De renners moesten de eerste dag in peloton de beklimming van 7,7 kilometer aanvatten. Twee dagen later volgde een afsluitende klimtijdrit naar Arrate over exact hetzelfde

17 Willy Vanden Berghen reed van bij de eerste wedstrijd van het seizoen in witte trui. Hij deed dit om geen dubbele aanhorigheid aangewreven te krijgen. Dus Willy Vanden Berghen heeft nooit in een Lamot-Libertas-trui gereden. Terwijl Willy Vanden Berghen in witte trui reed, probeerde Miel Daems hem binnen te loodsen bij Ignis. Wat niet lukte. In de Omloop van het Waasland van 20/03/1965 stond hij niet in de deelnemerslijst van Het Laatste Nieuws of Het Nieuwsblad. Hij reed echter een schitterende wedstrijd en eindigde tweede (in een witte trui). 's Avonds werd hij gecontacteerd door François Cools en tekende hij voor Mann. Vanaf de Elfstedenronde (28/03/1965) stond hij bij Mann in de deelnemerslijsten.

18 In een artikel in het Belang van Limburg was er sprake van nog een renner van Lamot-Libertas die, naast Willy Vanden Berghen, zijn ontslag kreeg (of zou krijgen) in het begin van het seizoen (voor 16/03). Heel waarschijnlijk gaat het om Hugo Scrayen die uiteindelijk mocht blijven.

parcours. Het was met andere woorden een koers voor rasechte klimmers. Gaul kon in de Subida net als in Paris-Nice proberen te wedijveren met Jacques Anquetil. Deze keer stonden er ook veel Spaanse renners aan de start. Onder hen Federico Bahamontes, de adelaar van Toledo, die de Subida a Arrate al vijf keer op zijn naam wist te schrijven. Anquetil kreeg van de U.C.I. in laatste instantie een verbod opgelegd om te starten, omdat hij eerst voor Milano-Sanremo was uitgenodigd. Maître Jacques lapte het verbod aan zijn laars en startte met de zekerheid van een zak vol peseta's toch in Eibar. In de eerste korte etappe liet Charly Gaul zijn ambities bergop meteen blijken. Hij was de eerste die het peloton wakker schudde met een snedige demarrage. Helaas hield de vlucht geen stand. Gaul werd bijgehaald en finishte uiteindelijk pas als 20ste, en voorlaatste, op 2'25" van winnaar Angelino Soler. Enkel Lucien Aimar deed 2" slechter. De meer dan 50.000 kijklustigen zagen dat Gaul ook in de tijdrit pas een twintigste tijd neerzette, op 3'20" van Julio Jiménez Muñoz, maar toch 1'04" beter dan reus Louis Rostollan, waardoor zijn plaats in het algemene klassement ongewijzigd bleef. Julio Jiménez Muñoz won de Subida a Arrate, voor favoriet Federico Bahamontes, op 18". Jacques Anquetil eindigde als zesde en Gaul dus pas als twintigste op eenentwintig deelnemers en dat op 5'42" van de winnaar.

De successen moesten dan maar dichter bij huis worden behaald door de renners die niet in het zuiden actief waren. Op 13 maart, Paris-Nice was op dat moment precies halfweg, werd de Omloop van de Vlaamse Gewesten verreden, met start en aankomst in Mechelen. Voor de Lamot-Libertas-ploeg was dat een uitstekende gelegenheid om zich te tonen aan het eigen publiek. Die kans hebben de renners ten volle benut. In een razendsnelle editie kon er geen ontsnapping uit het peloton op het getouw worden gezet of er was een Lamot-Libertas-renner bij betrokken. Uiteindelijk viel de beslissing op twintig kilometer van de streep, wanneer de Brit Vin Denson van FORD France-Gitane uit het peloton demarreerde. Ook nu gleed er een renner uit de Lamot-Libertas-formatie mee, Roger De Coninck. Op twee kilometer van de streep lieten Vin Denson en Roger Baguet hun medevluchters ter plekke. Baguet kwam als eerste over de streep, die voor de oude groentehallen aan de Zandpoortvest was getrokken, onmiddellijk gevolgd door Denson. Roger De Coninck won de spurt voor de derde plaats. De bazen van de brouwerij konden tevreden zijn, de ploeg had zich getoond. De renners putten moed uit dit resultaat in eigen land en leefden toe naar Gent-Wevelgem, de eerste echte klepper in het Vlaamse voorseizoen. Jos Wouters was nog geschorst na zijn wangedrag in Paris-Nice en werd aan de start vervangen door André Lauwers. Vol goede moed namen twaalf Lamot-Libertas-discipelen de start in Gent om 235 kilometer en een Kemmelberg later in Wevelgem mee te strijden om de prijzen. Helaas moesten de bazen van de brouwerij alweer vaststellen dat geen enkele renner van hun wielerploeg een rol van betekenis speelde op de Vlaamse kasseien. Overal was er gemor over het uitblijven van successen. "In de sportgroep, waarbij Willy Riem de functie van sportbestuurder uitoefent, zouden eerlang hoofden kunnen vallen", luidde het weinig optimistische commentaar in een krant.

Na alweer een teleurstellend wielerweekend volgde de verzoening tussen Jos Wouters en Willy Riem. De strijdbijl werd begraven en de schorsing opgeheven. Wouters hernam datzelfde weekend nog de competitie met Harelbeke-Antwerpen-Harelbeke, de latere E3-Prijs Harelbeke. De verzoening kon ook in de pers op bijval rekenen. "Het is best zo, vermits Jos toch nog altijd een der oppertroeven blijft van de Riem-formatie, die het tot op heden nog niet bepaald voor de wind is gegaan. Mogelijk brengt deze verzoening al tijdens het aanstaande wielerweekeinde een kentering ten gunste". Die kentering kwam er niet bij Wouters. Hij speelde geen voorname rol in de wedstrijd die Rik Van Looy won.

De eerste koersmaand op eigen boden had een aantal zaken blootgelegd: de Lamot-Libertas-ploeg was niet opgewassen tegen de andere grote teams zoals Solo-Superia, Mann of Wiel's-Groene Leeuw. Rik Van Looy verdeelde en heerste nog altijd in het Belgische wielerpeloton en

bij Lamot- Libertas kon niemand hem het vuur aan de schenen leggen. Dat de ploeg met die bezetting geen grote klassieker zou winnen, mocht echter geen verrassing zijn, ook niet voor de ploegleiding. De ploeg was, in de ogen van de ploegleiding, duidelijk samengesteld met maar een doel: scoren in de grote, internationale rittenwedstrijden, met de Tour de France als absoluut hoogtepunt. En dat was waar naartoe werd gewerkt. Lukte het dan niet in de grote koersen in eigen land, dan was dat geen ramp. De mannen achter Lamot-Libertas waren al blij als er her en der een ereplaats werd behaald. Maar Charly Gaul moest zich wel stilaan beginnen tonen want anders zou er geen uitnodiging voor de Tour de France in de bus vallen[19].

De volgende belangrijke afspraak op de kalender, met het oog op die grote rittenkoersen, was de Tour de Belgique, die tussen 6 en 9 april werd verreden. Start en aankomst lagen in Brussel, maar onderweg moest er van Luxembourg tot Oostende worden gekoerst. Willy Riem bracht zijn sterkst mogelijke ploeg aan de start: Roger De Breuker, Bernard Deville, Charly Gaul, Alfons Hermans, Jos Janssens, Staf Van Vaerenbergh, Roger Verheyden, Hugo Scrayen, Roger Thull en de heropgeviste Jos Wouters. “Ja, Jos Wouters krijgt nog een kans. Zo de Ronde geen voldoening brengt, zullen wij iets anders moeten verzinnen”, stelde de ploegleider duidelijk. Maar Riem keek met goeie moed uit naar de Tour de Belgique, want vooral zijn paradepaardje Charly Gaul leek stilaan in vorm te raken. Het weekend ervoor had hij een bevredigende Rund um den Henninger Turm in Frankfurt gereden (29ste), net als enkele andere Lamot-Libertas-renners. Alfons Hermans was pas op vijftig meter van de streep ingehaald door een groep renners, waardoor hij een tweede plaats door de neus geboord zag en zich met de dertiende plaats tevreden moest stellen. Het optimisme van Riem kreeg navolging in de praktijk. Roger De Breuker, ooit nog winnaar van twee ritten in de Tour de France, maar de laatste jaren wat op de sukkel, steeg boven zichzelf uit en veroverde na de tweede rit in lijn de derde plaats in de algemene rangschikking in de Tour de Belgique.

Dan volgde de ploegentijdrit, die vreselijke discipline waarbij alle kaarten op tafel moeten. In die discipline werd de ploeg in Paris-Nice belachelijk gemaakt. Sindsdien had de Lamot-Libertas-ploeg geleerd. Ze hielden knap stand en Roger De Breuker wist zijn derde plaats in de klassering te handhaven achter de Franse kampioen Jean Stablinski en achter Gilbert Desmet.

In de volgende rit werd De Breuker geholpen door het lot. De Belgische Wielrijdersbond had alle ploegen laten weten dat er in Oostende een urineonderzoek zou volgen bij alle renners, om te controleren of iemand doping nam. De renners vonden die regel te verregaand en zelfs ronduit ongepast, waardoor ze beslisten de wedstrijd lam te leggen en in een slakkengang van Namur naar Oostende te bollen. Het publiek langs het parcours was niet te spreken over de lange wachttijden om de renners, niet koersend dan nog, te zien passeren. Zowel het peloton als de organisatie was misnoegd. Verder viel er niets te melden, waardoor de beslissing over de eindstand zou vallen op de slotdag van de ronde: een rit van Oostende naar Brussel. Ook daar waren er geen verrassingen, waardoor de topdrie van de ronde ongewijzigd bleef. Roger De Breuker mocht het podium op en Lamot-Libertas eindigde als derde in het ploegenklassement. Alleen met Charly Gaul wilde het maar niet lukken. Hij eindigde pas vijfenzestigste op 21’45” van winnaar Stablinski.

De slechte prestaties van Gaul waren ook de buitenlandse organisatoren van grote koersen niet ontgaan en net na aankomst van de Tour de Belgique kreeg de Luxemburger nog een tegenslag te verwerken. Er werd geen startplek gereserveerd voor Lamot-Libertas in de

19 Het getuigde duidelijk van grote naïviteit binnen de ploegleiding om deze ambities te koesteren. Ofwel was men ziende blind. De ploeg was geenszins opgebouwd om een mogelijke toptienkandidaat voor de Tour de France te ondersteunen, om nog niet te spreken van een potentiële Tour de Francewinnaar. Zelfs om ritten te winnen zou er heel veel geluk moeten mee gemoeid gaan. Het niet behalen van belangrijke overwinningen in het voorjaar, of zelfs het zelden of niet meespelen tijdens de finale wegwuiven met het argument van de Tour de France is het hoofddoel valt te classificeren onder “Les excuses sont faites pour s’enservir”.

Vuelta a España. De organisatoren bleven bij hun besluit om geen extra Belgische ploeg toe te laten naast de Solo-Superia-formatie van Rik Van Looy en de Wiel's-Groene Leeuw-formatie van Albert De Kimpe. Zowel voor de ploeg als voor de bazen van de brouwerij was dit een zware tegenvaller.

Nog een tegenvaller was dat Jef Schils begin april tijdens de wedstrijd de Zuidvlaamse Pijl te Nederbrakel door een auto werd aangereden hetgeen resulteerde in ernstige kwetsuren aan zijn benen. Halfweg het seizoen was het seizoen, en de carrière, voor Jef al gedaan.

Het seizoen kabbelde ondertussen verder. Alfons Hermans kleurde de finale van Paris-Roubaix, gewonnen door Rik Van Looy. Enkele Lamot-Libertas-renners kaapten links of rechts wel wat ereplaatsen weg. Een hoogtepunt volgde uiteindelijk op 19 april. Roger De Coninck won de Omloop van de Fruitstreek in Alken en Alfons Hermans won Dwars door België. Dat waren twee overwinningen op een dag, een unicum voor Lamot-Libertas. Alleen die grote klinkende zege ontbrak nog. Een (semi-)klassieke zege zou het seizoen plots weer kleur geven. Met die ambitie verscheen de ploeg ook aan de start van Paris-Bruxelles, een topklassieker, die toen als 'Monument' beschouwd werd en die iedereen natuurlijk graag wilde winnen. De Lamot-Libertas-ploeg koerste alert mee in de voorste gelederen van het peloton. Toen de beslissende demarrage op twee kilometer van de streep viel, schoof er een pion mee. Roger Verheyden geraakte voorop, samen met Willy Bocklant en Belgisch kampioen Ward Sels. De drie leiders spurtten na 286 kilometer samen voor de zege. Willy Bocklant kwam veel te vroeg op kop en viel stil. De beresterke Ward Sels, een paar weken voordien al tweede in zowel de Ronde van Vlaanderen als in Paris-Roubaix, moest het uiterste uit de kast halen om de verrassende Roger Verheyden af te houden onder het spandoek van Le Soir. "Ward Sels ging resoluut z'n kans, maar ondervond heel wat meer tegenstand van Verheyden dan hij zelf, en om het even wie, ooit had durven denken", zo werd op de BRT teruggeblikt op de koers. De Belgische kampioen nam de ruiker glunderend in ontvangst en bij Lamot-Libertas wisten ze dat dit een kans was die zich geen tweede keer zou aandienen. Ook Roger Verheyden besefte dat hij Paris-Bruxelles had kunnen winnen. "Eerst is Bocklant overgegaan, en dan Sels, ik zeg ja nu zen ik derdes hè! En ze vielen stil en ik ben er terugovergegaan en het was te laat hè… Als ik het eerder had gezien…", vatte hij in de douches achteraf de spurt samen bij Fred De Bruyne. Het scheelde geen haar of Verheyden reef voor Lamot-Libertas een heel grote zege binnen, maar toch voelde het voor de ploeg niet aan als een nederlaag. Riem zag in de tweede plaats een mooie beloning voor het harde werk. Het was tenslotte zijn verdienste dat Verheyden zijn zaken weer op orde had gekregen. Na een tegenvallend seizoensbegin[20] had Riem Verheyden bij zich geroepen. De renner had een zwaar jaar achter de rug, waarin hij zijn beide ouders had verloren. Naast het emotionele leed, stond hij er vanaf dan ook alleen voor om het café open te houden, waar zij voorheen de kost hadden verdiend. Aan trainen kwam hij nog maar weinig toe, tot Riem hem een contract aanbood en zijn carrière herlanceerde. Samen namen ze zijn gewoontes en dieet door en Riem stuurde bij waar nodig. Dat had geloond. Riem verwachtte dat Verheyden naar een nog hoger niveau zou toegroeien[21]. Hoewel er in Miroir du Cyclisme in de analyse van Paris-Bruxelles naar Verheyden werd verwezen als 'un inconnu', deed hij snel opnieuw van zich spreken. Amper twee dagen na Paris-Bruxelles was een nieuwe zilveren plak Verheydens deel. In de semiklassieker Brussel-Verviers moest hij enkel de Italiaanse Waal Carmine Preziosi voor zich dulden.

20 Roger Verheyden was is het begin van het seizoen en ook op de ploegvoorstelling nog onafhankelijke. Op 11/3/1965 verkreeg hij echter al zijn proflicentie.

21 Uiteindelijk zou Roger Verheyden slechts twee profwedstrijden winnen en dat pas in 1967. Eind 1968 hing hij de fiets aan de wilgen.

In het Belgisch kampioenschap voor merken, waarin renners punten kregen volgens hun prestaties in de Belgische grote koersen, prijkte Lamot-Libertas na vier wedstrijden op een mooie derde plaats, na Solo-Superia en Wiel's-Groene Leeuw.

Ook de volgende weken waren veelbelovend. In het Ardens weekend, in erbarmelijke weersomstandigheden, trok Verheyden de goede vorm door met een zevende plaats in de Flèche Wallonne. In diezelfde koers debuteerde een jonge Brusselaar. Hij gaf er al snel de brui aan, maar zou niet veel later serieus van zich doen spreken: Eddy Merckx maakte nu officieel deel uit van het profpeloton. Een paar dagen later bevestigde de Lamot-Libertas-ploeg de goede vorm met een zesde plaats voor Leo Knops en een veertiende voor - jawel - Charly Gaul in een Liège-Bastogne-Liège die werd ontsierd door een massale valpartij op de velodroom van Rocourt. Het leek erop dat Lamot- Libertas eindelijk was vertrokken.

Noël Vanclooster[22], amateur maar gesponsord door Lamot-Libertas, won vier etappes in de Ronde van België voor amateurs en zowel Hugo Scrayen, Roger Thull, Bernard Deville als Willy Verbruggen wisten in de volgende weken een zege mee te pikken. Tussendoor schreef Miel Severeyns met Rik Van Steenbergen de zesdaagse van Québec op zijn naam. In juni tot slot werd de eindklassering van het Belgisch merkenkampioenschap opgemaakt. Wiel's-Groene Leeuw presteerde het meest regelmatig en kroonde zich tot Belgisch merkenkampioen, voor Solo-Superia. Lamot-Libertas was in de laatste maand nog weggezakt naar een zesde plaats op veertien ploegen.

22 De ploegen van Noël Vanclooster, in 1965 liefhebber en vanaf 29/04 onafhankelijke, zijn een mysterie.
Eerst en vooral zijn er de publiciteitsfoto's van Noël Vanclooster voor Lamot-Libertas aan het begin van het jaar.

- Op 12/04/1965 wint hij Brussel-Marke voor liefhebbers: Vanclooster draagt een clubtrui met korte mouwen, met daaronder (het is slecht weer) een Lamot-trui met lange mouwen en Lamot-broek.
- Voor de liefhebberswedstrijd te Eernegem op 18/04/1965, staat een artikel in Het Volk met daarin het volgende "Morgen rijdt hij te Eernegem een van zijn laatste wedstrijden in de liefhebberscategorie. Hij werd immers door sportbestuurder Willy Riem gevraagd om over korte tijd te promoveren en zelfs deel te nemen aan de Vierdaagse van Duinkerke".
- Volgens de lijsten van Guy Crasset werd Noël op 29/04/65 onafhankelijke.
- Noël reed mee in de Ronde van België voor liefhebbers (die hij won) welke doorging van 24/4 tot 2/5. Hij startte dus als liefhebber en zou die beëindigd hebben als onafhankelijke.
- In die Ronde van België reed hij met een clubtrui van W.S.C. Torhout-flandria-Romeo. Hij droeg daar regelmatig een petje van flandria-Romeo en een broek van flandria-Romeo.
- Op 14/05/1965 verschijnt in de B.W.B.-bijlage van Cyclosprint nr. 14 dat hij onafhankelijke wordt bij Lamot-Libertas.
- Hij wint de eerste G.P. van Puyvelde (22/05/1965) voor onafhankelijken. Winnaar Noël Vanclooster staat in flandria-Romeo-trui op de foto.
- Op 25/05/65 wint hij bij de onafhankelijken een koers te Belsele-Waas. Daarbij staat een foto van Noël in flandria-Romeo-trui.
- Onafhankelijken te Oordegem (27/05/1965): Winnaar Noël Vanclooster in flandria-Romeo-trui.
- Op 05/07/65 ter gelegenheid van zijn overwinning bij de onafhankelijken te Ingelmunster staat er een foto van Noël Vanclooster in Lamot-Libertas-trainingsvest en met Lamot-Libertas-broek.
- In de deelnemerslijst van Brussel-Luik voor onafhankelijken (12/06/1965) staat Noël Vanclooster opgesomd bij de ploeg van Willy Riem (Lamot-Libertas dus).
- Oost-Vlaams kampioenschap voor onafhankelijken te Zomergem (22/06/1965): Winnaar Noël Vanclooster in flandria-Romeo-trui.
- Op 10/07/65 verscheen er een actiefoto van hem in flandria-Romeo-trui als voorbeschouwing op het Belgisch kampioenschap voor onafhankelijken. Het Belgisch kampioenschap voor onafhankelijken reed hij voor flandria-Romeo.

Ik vermoed dat er, van zodra hij onafhankelijke geworden is, er problemen waren met Lamot-Libertas. Dat er al een deelnemerslijst doorgegeven werd, maar dat die voorbarig was, en dat Noël Vanclooster eigenlijk vanaf het begin voor flandria-Romeo gereden heeft. Reden? Geldproblemen? Flandria die morele druk uitoefende na de overwinning in Ronde van België voor amateurs?
Hetzelfde geldt voor Omer Ballegeer die eveneens als onafhankelijke aangekondigd werd bij Lamot-Libertas in de B.W.B.-bijlage van Cyclosprint. Hij rijdt echter het Belgisch kampioenschap voor onafhankelijken voor Solo-Superia.

Zo naderde de zomer en dus de Tour de France. De klassieke voorbereiding op de Tour de France, toch voor veel klassementsrenners die met ambitie startten, was de Dauphiné Libéré. Ook de Lamot-Libertas-ploeg trok naar Zuid-Frankrijk om deel te nemen aan die loodzware, maar vrij korte rittenkoers. Willy Riem wilde zien wie er in vorm was en het verdiende om mee naar de Tour de France te gaan. Voor veel renners van de Lamot-Libertas-formatie was dat een gedroomde kans die ze wellicht maar een keer in hun leven zouden meemaken. Zeker gold dat voor de Nederlander Leo Knops, die pas onlangs door de ploeg een profcontract aangeboden had gekregen. Als hij zich in de Dauphiné-Libéré in de kijker kon rijden, mocht hij aan de zijde van Charly Gaul mee het Tourcircus betreden. Knops reed een uitstekende Liège-Bastogne-Liège waarin hij in de slotmeters ten val kwam en uiteindelijk, al lopend, als zesde de streep overschreed. Niet alleen Knops moest de twijfelaars over de streep trekken, ook Charly Gaul, die ondertussen alweer een half jaar profrenner was, maar nog geen noemenswaardige prestatie op de tabellen wist te fietsen buiten zijn 14de plaats in Luik. “Naast Anquetil en Poulidor wordt ook wereldkampioen Jan Janssen aangekondigd, en Charly Gaul die hier zal moeten demonstreren of wij hem werkelijk mogen verwachten in de Tour de France” luidde een krantenkop voor de start van de Dauphiné-Libéré.

De eerste rit van de Dauphiné deed alvast het beste vermoeden. Ze werd gewonnen door de Belg Theo Mertens. Roger Verheyden van Lamot-Libertas eindigde net als in Paris-Bruxelles tweede, meteen in de voorste gelederen dus. Het succes was echter van korte duur. Vrijwel onmiddellijk trok de karavaan de bergen in en daar hadden onze Belgen weinig te zoeken. Waar ze na de eerste ritten nog de volledige top drie van het algemene klassement in handen hadden, stond er geen enkele Belg meer in de top tien na de eerste bergrit. Jacques Anquetil greep de macht en de klassementsrenners roerden zich. Erger dan het verlies van de Belgen bovenaan de rangschikking was dat ook Charly Gaul alweer niet mee kon met de besten. Hij bekleedde na de derde etappe de 22ste plaats in het klassement, op al bijna zes minuten van leider Jacques Anquetil. Twee etappes later bedroeg de achterstand al bijna 26 minuten. Weg alle klassementsambities. Weg alle twijfels ook. “Hij ging juist daar geheel ten onder waar hij op z’n grootst was geweest. Elke keer als er gevochten werd, elke keer als Poulidor en Anquetil elkaar belaagden en tegen de bergen met de witte flanken opstoven, bleef Charly Gaul hangen. Hij trapte en zwoegde zonder cadans”. Roger De Breuker was de eerste van de Lamot-Libertas-mannen die er de brui aan gaf. “Het ging gewoonweg niet”, luidde de verklaring die even veelzeggend als pijnlijk was. Charly volgde zijn voorbeeld. Hij gaf op in de zesde etappe, met aankomst in Grenoble. “Hij reed in de wetenschap nog jong, maar toch al als renner versleten te zijn. Maar hij reed ook in de hoop op een wonder. Totdat hij dan Grenoble niet haalde en opgaf”, aldus Het Limburgs Dagblad.

Een ongeluk komt nooit alleen. In de nacht die volgde op de grote sportieve desillusie werd er ingebroken in de materiaalwagen van Willy Riem. 37 splinternieuwe bandjes en enkele nieuwe kettingen in totaal ter waarde van 15.000 BEF werden op een nacht uit de materiaalwagen gestolen. Tegen de tijd dat het peloton Avignon bereikte, was Anquetil al lang zeker van de zege. Leo Knops had niet teleurgesteld en werd de beste Lamot-Libertas-renner, op een mooie 18de plaats weliswaar op 27’ van de winnaar. Roger Verheyden, hoewel zonder zege, sloot de rittenwedstrijd af als 25ste op 46’18”. Romain Robben werd 26ste op 49’28” en de pas onafhankelijke geworden Paul Van De Vyver 57ste op 1h36’01”.

Terwijl Monsieur Chrono in Avignon op het vliegtuig stapte om nog geen tien uur later in Bordeaux te starten in Bordeaux-Paris, keerde Willy Riem met een leeggeroofde auto en een hoofd vol zorgen terug naar België. Anquetil won ook Bordeaux-Paris en voegde zo nog een episch hoofdstuk toe aan zijn op dat moment al ongelofelijke palmares, en Willy Riem… nam een moeilijke maar juiste beslissing: Lamot-Libertas zou zich niet kandidaat stellen voor de Tour de France. De resultaten waren daarvoor te slecht. Het viel op geen enkele manier te

verantwoorden en de renners hadden er niets te zoeken[23]. Die beslissing wierp het doek over het hele seizoen. Eigenlijk zelfs over het hele project. Hét doel van het jaar, datgene waar iedereen naartoe had gewerkt, viel in het water. De ploeg had gefaald, het project was mislukt.

Leo Knops bevestigde ondertussen wel zijn goede vorm. Hij won de koers in Cras-Avernas bij Luik. Romain Robben, een andere renner uit de Lamot-Libertas-ploeg, eindigde als tweede. Het was een pleister op een houten been.

In de Tour de Luxembourg kwam Lamot-Libertas door de schuld van Willy Riem slechts met 2 renners aan de start. Charly Gaul en Roger Thull. Even flakkerde het lichtje van Charly nog eens op. Hij werd respectievelijk 13de, 29ste, 45ste, 8ste en 11de in de rituitslagen en behaalde een 13de plaats in het eindklassement en deed zo zelfs (vijf plaatsen) beter dan in 1962.

Charly Gaul gaf de hoop niet op. Hij reed door. Zijn volharding nam haast pathetische vormen aan. Hij kon de mislukking maar moeilijk aanvaarden. Hij had het hele seizoen gereden en was verder nergens opgevallen. Soms bij de start zei iemand: “Kijk, dat is nu Charly Gaul. Een groot kampioen geweest, maar presteert nu niets meer. Ik meen dat hij zelfs eens ’n Tour de France heeft gewonnen”. Zijn hele comeback stond in het teken van die ene koers: de Tour de France. Die uiteindelijk dan toch niet mogen rijden was de grootste teleurstelling die hem te beurt kon vallen. Onmiddellijk na de bekendmaking van de niet-deelname van Lamot-Libertas waren er geruchten over het vormen van een gemengde ploeg met de flandria-Romeo-ploeg[24] of een samengaan met de Ferrysploeg. Geen enkele van die pistes werd echter concreet. Charly bleef thuis, de droom was vervlogen.

De Tour ging een paar weken later van start, zonder Lamot-Libertas en zonder Charly Gaul. Rik Van Looy pakte onmiddellijk de eerste etappe en de gele trui. Na drie weken koersen was het verrassend genoeg de Italiaanse neoprof Felice Gimondi die op het hoogste schavotje prijkte. In Mechelen hadden de bazen van Lamot andere zaken om van wakker te liggen. Na een grondige evaluatie kon er niet anders dan worden geconcludeerd dat het hele wieleravontuur een grote mislukking was geworden, ook al was het seizoen nog lang niet voorbij. De brouwerij wilde via de wielerploeg naamsbekendheid verwerven in het buitenland, vooral in Spanje, waar ze voet aan grond hoopte te krijgen. Lamot-Libertas was in het seizoen 1965 echter in geen enkele Spaanse koers van start gegaan. Enkel Gaul had meegedaan aan de Subida a Arrate, waarin hij voorlaatste eindigde. Lamot-Libertas verscheen niet aan de start van een grote ronde, en was slechts te zien in een handvol grote klassiekers. Het wieleravontuur was voor de brouwerij uitgedraaid op een flop, die bovendien heel veel geld had gekost. Het jaarbudget was in augustus al op. Hier en daar viel zelfs de term fraude. Nog voor het einde van de zomer werd er de stekker uit getrokken. Het vijfjarenplan werd na acht maanden afgeblazen. Eind augustus, begin september lieten de bestuurders van de brouwerij aan Willy Riem en de gebroeders Spagnaerts weten dat de samenwerking voor het volgende seizoen niet zou worden hernieuwd, meer zelfs: de ploeg werd onmiddellijk ontbonden. Aan de renners werd simpelweg meegedeeld dat de volledige betaling van het contract niet zou gebeuren. Met andere woorden, de ploeg hield op te bestaan. Meer dan 60 renners kwamen rechtstreeks of onrechtstreeks in de problemen. De beroepsrenners en onafhankelijken[25] vielen zonder merk en moesten op zoek naar een nieuwe ploeg, de liefhebbers en junioren zagen de sponsoring van hun club op de helling staan[26].

23 Alle tekenen wezen er ook op de kandidatuur niet zou aanvaard worden. Dus beter niet kandideren dan een smadelijk ‘Neen’ als antwoord te krijgen.

24 De flandria-Romeoploeg zou kampen met een aantal geblesseerde renners, maar daar kon niks van teruggevonden worden. Willy Riem ontdekte ook dat de Spaanse ploeg Ferrys die blijkbaar ook op Libertasfietsen reed mogelijks interesse had om een Tourploeg rond José Pérez Francés af te vaardigen. Riem had in gedachten een ploeg met 5 Spanjaarden en 5 Belgen (dus geen Charly Gaul). Beide pistes draaiden echter op niets uit.

25 Voor de onafhankelijken was het sowieso over and out gezien na 1965 de categorie verdween.

26 De sponsoring van de Dijlespurters bleef wel doorgaan.

In het naseizoen 1965 was er dus van Lamot geen sprake meer. Het was een beetje ieder voor zich. De Omloop van de Vlasstreek in Heule was op 12 september 1965 de laatste koers die door een Lamot-Libertas-renner, Leon Verkindere, werd gewonnen. De ploeg klokte af op 16 profzeges. Traditiegetrouw werd aan het einde van het seizoen de wereldbeker voor ploegen uitgereikt. Het FORD France-Gitane van Jacques Anquetil won die wereldbeker, Wiel's-Groene Leeuw was de beste Belgische formatie op een derde plaats. Lamot-Libertas eindigde uiteindelijk op een tiende plaats in de wereldbeker en deed het niet eens zo slecht.

Toch kon enkel geconcludeerd worden dat, op een paar uitzonderingen na, de ploeg ver onder het verwachte niveau had gepresteerd. "Hugo Scrayen, die het slechtste wegseizoen sinds het begin van zijn rennersloopbaan achter de rug heeft, zal tijdens de winter volledige rust nemen en dus ook niet optreden in het sportpaleis van Antwerpen", schreef Het Belang van Limburg begin november. "Wellicht keert hij terug naar de groep Van Looy, die hij verleden jaar verliet". Het was het verhaal van de hele Lamot-Libertas-ploeg: grote verwachtingen die niet waren ingelost. Volgens verschillende bronnen binnen de wielerploeg zelf lag de oorzaak van het mislukken voor een flink deel bij Willy Riem: een tapijtlegger met een eigen zaak, die met veel goede wil zijn job probeerde te doen, maar misschien niet over de juiste capaciteiten beschikte om een rennersgroep te leiden. Met Jos Wouters had het bijvoorbeeld nooit echt geklikt. Organisatorisch faalde Willy Riem nogal eens. Voor de Tour du Luxembourg stelde Willy Riem zodanige voorwaarden dat zijn ploeg bijna niet aanvaard werd. Uiteindelijk startten enkel de Luxemburgse renners Charly Gaul en Roger Thull. Daarnaast dacht Riem een neus voor talent te hebben, hetgeen nooit gebleken is. Hij probeerde mannen te motiveren die hun gedrevenheid kwijt waren, maar de manier waarop liet duidelijk te wensen over en resulteerde in niks. Hij lanceerde weliswaar regelmatig jonge renners en slaagde er jaar na jaar in een ploeg samen te stellen, maar toppers kwamen er niet uit voort. Iedereen die hem als ploegleider kende, bevestigde wel zijn optimisme en gedrevenheid[27]. Maar toch kwam Willy Riem regelmatig in het nieuws met negatieve zaken. In een wedstrijd in Engeland weigerde hij zijn ploeg nog te laten starten nadat een klacht van hem niet aanvaard werd. Na de Rund um den Henninger Turm (Frankfurt) volgde weer een klacht.

Halverwege het seizoen 1965 liep het voor Riem en Lamot dus grondig mis. De wielrennerij maalde er niet om. Het circus trok verder, ook zonder de Lamot-Libertas-formatie. In september 1965 werd de Brit Tom Simpson wereldkampioen in San Sebastian. In België was de man van het wielerseizoen opnieuw Rik Van Looy. Die reed liefst 150 koersen dat jaar en won er 42, waaronder Paris-Roubaix, vijf ritten en de eindzege in de Giro di Sardegna, acht ritten in de Vuelta a España en twee ritten in de Tour de France. De 32-jarige Keizer van Herentals leek eind 1965 nog lang niet versleten. Maar ook bij Rik was het verval ingezet.

Charly Gaul kon geen afscheid nemen van de sport. Hij reed door, in augustus en september, en verscheen aan de start van de meest obscure koersen. "Charly rijdt door. Misschien zonder hoop nu en nog slechts omdat hij deel wil blijven uitmaken van een wereld en van een clan die hem roem en rijkdom brachten. De wielerwereld is als het circus. 't Is een wereld die hard trekt. Wie er eens deel van uitmaakte, komt er niet makkelijk van los", aldus opnieuw Het Limburgs Dagblad. De liefde voor de fiets was zo groot bij Charly, net als de drang om te presteren, dat het hem niet kon schelen wat anderen ervan vonden. "Het lijkt op een zelfkwelling. Want al rijdt Charly nog mee, hij is eenzaam. Zo eenzaam als hij eigenlijk altijd al geweest is. (…) De renners groeten Charly Gaul, maar zij slaan hem niet op de schouder. Ze maken geen grappen en stoeien niet met hem. Hij kijkt hen aan met zijn bleekblauwe ogen en het is alsof hij hen niet ziet. Maar hij is er nog altijd bij. Weer of geen weer. Hij wint nooit meer, maar Charly Gaul rijdt toch door". Het laatste hoogtepunt beleefde Gaul in augustus 1965. Hij nam deel aan een bijeenkomst op de piste in Niederkorn in Luxemburg. Alle groten waren aanwezig: Jacques

27 Dit was misschien eerder naïviteit en gebrek aan kennis.

Anquetil, Raymond Poulidor, Gianni Motta, Jean Stablinski, Julio Jiménez Muñoz. Zelfs de oudjes Fiorenzo Magni en Rik Van Steenbergen waren afgezakt naar Luxemburg. Er werden verschillende onderdelen betwist en Gaul won het omnium tegen Julio Jiménez. Een paar weken later hing hij zijn fiets toch definitief aan de haak. Gaul reed zijn laatste koerskilometers op 12 september 1965 in een merkloze trui. De koers ging door in Esch-sur-Alzette, in Gauls geliefde Luxemburg. Nadien trok hij zich terug uit de wielrennerij en leidde hij een solitair bestaan. Hij opende in september 1967 met zijn tweede vrouw een café 'Pergola' in Luxemburg-stad. "Dat café was niet zo'n goed idee. Charly werd de beste klant van z'n zaak. Vanaf dat moment ging het bergafwaarts met hem", aldus Pilo Fonck, gepensioneerd sportjournalist uit Luxemburg. In 1968 had Charly er genoeg van en trok zich terug uit het publieke leven. Hij leefde alternerend in zijn buitenverblijf in de Ardense bossen in Lipperscheid, aan de oevers van de Sûre, en in een flat in Luxemburg-stad. Was hij in zijn buitenverblijf, dan spendeerde hij zijn dagen met jagen en vissen en het genieten van de natuur. Charly was en bleef al bij al een 'einzelganger', verbleef hij in zijn flat dat ontving hij soms nog eens een buitenlandse journalist zoals o.a. Jean Nelissen die hem er interviewde. Hij verklaarde dat hij kon leven van de maandelijkse rente van zijn spaargeld zonder dat dat verminderde. Eind 1971 kreeg hij zelfs een voorstel om ploegleider te worden bij de nieuw op te richten Duitse ploeg Rokado, maar hij weigerde.

Midden de jaren '70 kwam hij in contact met zijn derde vrouw Josée. Toen Charly op zijn eentje aan het wegkwijnen was, zorgde een vriend ervoor dat hij aan de slag kon in z'n Ford-garage. Charly was verantwoordelijk voor de keuring. Dagelijks moest hij naar het controlecentrum waar Josée als secretaresse werkte. Van het een kwam het ander en Charly Gaul kwam er dankzij Josée weer bovenop[28].

Vanaf 1983 verscheen hij terug in de openbaarheid. Een journalist had hem herkend toen hij aan de kant van de weg naar de het peloton van de Tour du Luxembourg stond te kijken. Alsof er nooit iets gebeurd was stemde Gaul in voor een interview. Toen de Tour de France in 1989 in Luxemburg passeerde begon Charly zich meer en meer weer in de koers te interesseren en begon Luxemburg zich zijn wielerheld te herinneren.

Gaul was niet de enige die de fiets aan de wilgen hing. Ook Jos Wouters stopte met koersen. De ooit zo grote belofte van het Belgische wielrennen was amper 23 jaar, maar de gevolgen van twee zware valpartijen wogen te zwaar door. Hij had in zijn carrière Paris-Tours en Paris-Bruxelles gewonnen en was vijfde geworden in de Ronde van Vlaanderen. Na enkele zware valpartijen, eerst in het 'la Roue d'Or de Daumesnil' in 1962 en een jaar later in de zesdaagse van Frankfurt, waarbij hij een schedelbreuk had opgelopen en 29 dagen in coma had gelegen, werd hij nooit meer dezelfde. "Mijn reflexen waren afgebot", zegt hij zelf. Bij Lamot-Libertas haalde hij nooit zijn oude niveau. Het was een comeback die misschien nog moeilijker was dan die van Gaul. "Toen ik in 1965 weer viel in het criterium van Leuven, verkocht ik al mijn koersmateriaal en ging ik werken, over en out". Diezelfde avond nog wierp Wouters al zijn vitaminen en supplementen in de Dijle. Een dag later begon hij te werken als buschauffeur. Zijn veel te korte carrière was definitief voorbij, amper 23 jaar. Of het anders zou gelopen zijn, mocht Wouters de overstap naar Lamot-Libertas niet hebben gemaakt, is een vraag waarop nooit een antwoord zal gevonden worden, maar zelf gaf hij wel aan dat "de overstap naar Lamot de slechtste beslissing uit mijn koersverleden was"[29].

28 De reden waarom Charly Gaul zich distantieerde van de maatschappij was volgens dochter Fabienne (Fabienne Gaul is jurylid bij de Luxemburgse Wielerbond) in een interview met Jeroen Denaeghel (http://www.jeroendenaeghel.be/charly-gaul-de-klimmer-die-kluizenaar-werd/) : "Hij was ontgoocheld in veel mensen. De fans hadden hem op het einde van z'n carrière de rug toegekeerd. Dat ze hem in de Tour de Luxemburg hebben uitgejouwd, heeft hem hard geraakt. Ook de pers heeft hem toen niet goed behandeld."

29 Al kan de vraag, terecht, gesteld worden of de te vroege hernemingen, tot tweemaal toe, na zware en zelfs levensbedreigende ongevallen, geen veel slechtere beslissingen geweest waren.

Ook Staf Van Vaerenbergh hield het voor bekeken en zou vertegenwoordiger worden bij een bekende benzine- en oliezaak. Naast de twee kopmannen Gaul en Wouters en Van Vaerenbergh stopten nog minstens zeven profrenners van Lamot-Libertas met koersen na het seizoen 1965. Het is een onthutsende statistiek[30]. De meeste renners bleven bij gebrek aan alternatief met een Lamot-Libertas-trui rijden. Charly Gaul reed zijn afscheidswedstrijd in een neutrale trui. Sommige renners kregen mogelijks al een plaatsje bij een andere ploeg maar dit kon niet bevestigd worden. De mannen die zich aan het begin van het seizoen wilden bewijzen, moesten aan het einde erkennen dat het hen niet was gelukt.

En Willy Riem? Die bleef niet bij de pakken zitten. Zoals altijd wist de eeuwige optimist zich te redden. Met de weinige middelen die hij ter beschikking kreeg, ging hij op zoek naar nieuwe partners en investeerders. Begin oktober 1965 trok hij naar Spanje in de hoop daar nieuwe investeerders te vinden om met Libertas in zee te gaan. Hij leek die gevonden te hebben in Spanje. Een ijskastenfabrikant uit Spanje (Fagor?) zou de hoofdsponsor worden. Maar Willy Riem had de reglementen niet goed bestudeerd. Een Spaanse ploeg mocht toen uit niet meer dan 18 renners bestaan. De Spaanse sponsor had er zelf al 12 onder contract staan en er waren nog onderhandelingen aan de hand met twee andere renners[31]. Zo zouden er maximaal nog 6 Belgische renners, eerder 4, kunnen aangeworven worden. Daar de Spaanse renners enkel de Spaanse koersen zouden rijden zou maar een handjevol Belgische renners de Belgische en Franse wedstrijden kunnen betwisten waardoor ze sowieso altijd in een numerieke minderheid zouden vertoeven. De onderhandelingen sprongen dus af. Riem keerde van een kale reis terug en ook in eigen land werd geen cosponsor gevonden.

Niettemin verkondigde Willy Riem dat hij in 1966 in competitie zou blijven. De acht renners die bij hem onder contract lagen mochten op hun beide oren slapen. Roger Verheyden, Bernard Deville, Alfons Hermans, Romain Robben en Frans Verbeeck (die in 1965 bij Wiel's-Groene Leeuw reed), waren 5 van de 8 namen die vernoemd werden. De gezondheid van Willy Riem leed er echter onder. En op het eind van het jaar moest hij een heelkundige ingreep ondergaan.

Libertas maakt het seizoen 1966 alleen vol. Een jaar later slaagde Riem wel in zijn opzet. Met Fontpineda, een Catalaanse bouwpromotor, haalde hij een Spaanse partner binnen voor het jaar 1967. Het zou echter opnieuw een fiasco worden, maar dat is dan weer een ander verhaal.

Lamot leerde uit de mislukking en keerde terug naar het sponsoren op een lager niveau. Van het idee om vijf jaar als hoofdsponsor in de professionele wielersport actief te zijn, bleef na nog geen jaar geen spaander meer heel. De brouwerij zette voor het wielerjaar 1966 opnieuw een samenwerking op poten met de Mechelse Dijlespurters.

30 Willy Vanden Berghen, maar die reed eigenlijk niet echt bij Lamot-Libertas, Jos Schils, Marcel Janssens, Gerard Vastiau, Samuel Van Sweevelt, André Lauwers en Roger Thull.

31 Fagor kwam in 1966 als zelfstandig sponsor in het peloton met de volgende 19 profrenners: Jaime Alomar, Jesús Aranzabal, Antonio Ayestaran, Antonio Blanco, Mariano Díaz, José María Errandonea, Ginés García, Segundo Goicoechea, Félix González, Juan María Iturralde, José Manuel Lasa, José Manuel López, Jorge Mariné, Esteban Martín, Ramón Mendiburu, Luis Otaño, Domingo Perurena, Luis Pedro Santamarina en Daniel Varela samen met de Amateur Especial Gabino Ereñozaga. De beperking van 18 renners gold dus blijkbaar toch niet. Tenzij het probleem eerder lag bij de verplichting dat minstens tweederden van de aangesloten renners dezelfde nationaliteit moesten hebben?

Uiteindelijk behaalde de ploeg in 1965 16 overwinningen en eindigden ze toch nog 10de in de Wereldbeker. Van de 'vedetten' behaalden enkel Hugo Scrayen en Staf Van Vaerenbergh elk 1 overwinning. De andere overwinningen waren voor Roger De Coninck (1), Hugo De Thaey (1), Bernard Deville (1), Roger De Wilde (1), Alfons Hermans (1), Constant Jongen (2), Leo Knops (2), Jan Schröder (1), Roger Thull (1), Achiel Vandeweyer (1), Willy Verbruggen (1) en Leon Verkindere (1).

Datum	Wedstrijd	Winnaar
19/4	Omloop van de Fruitstreek in Aken	Roger De Coninck
19/4	Dwars door België in Waregem	Alfons Hermans
1/5	Denderleeuw	Staf Van Vaerenbergh
9/5	Sint-Andries	Hugo Scrayen
11/5	Lommel	Roger Thull
22/5	Heist	Bernard Deville
31/5	Koersel	Willy Verbruggen
7/6	Cras-Avernas	Leo Knops
18/6	Douai-Jemeppe	Leo Knops
19/7	Nieuwerkerken	Achiel Vandeweyer
21/7	Ulvenhout	Jan Schröder
25/7	Hoepertingen	Constant Jongen
6/9	Wetteren	Hugo De Thaey
7/9	Brasschaat	Roger De Wilde
9/9	Buggenhout	Constant Jongen
12/9	Heule	Leon Verkindere



Noël Vanclooster die uiteindelijk geen onafhankelijke werd bij Lamot-Libertas.



Jos Wouters in Lamot-Libertas-trui.



De Lamot-Libertas-ploeg in 1965.



Nog een paar Lamot-Libertas sterren: Hugo De Thaey, Jef Schils, Roger De Breuker en Norbert Seeuws.

Vraag maar, een neen heb je, een ja kun je krijgen

Deze rubriek stellen we open voor iedereen die iets wil vragen. Dit kan gaan van een vraag naar een uitslag van een wedstrijd, een deelnemerslijst, een vraag tot ruilen of (ver)kopen, aanvullingen voor incomplete prentenreeksen, zaken die te geef zijn,... We zien wel wat het oplevert en of het onder controle te houden is. We behouden ons het voorrecht om eventueel zaken niet te publiceren als dit blijkt te gaan om platte commercie.

Gelieve wel je contactgegevens te vermelden. Het is niet de bedoeling dat wij als tussenpersonen fungeren.

Als opener heb ik mijzelf het voorrecht toegekend om drie zoekertjes te plaatsen:

Ikzelf ben steeds geïnteresseerd in de overname van truien uit de periode 1950-1980.

Contact: desmetjm@gmail.com

Gezocht: Van de reeks ATRA: Willy Monty en Roger Rosiers.

Contact: desmetjm@gmail.com

Gezocht: Van de reeks Dubble Bubble de nrs. 33 Donie, 43 Van Olmen, 49 Melckenbeeck, 53 Duycker, 62 Wuytack, 63 Van Ryckeghem, 64 Leman E.

Contact: desmetjm@gmail.com

Weetjes

In deze rubriek ben ik bereid alle nieuwigheden te vermelden. Dat gaat van de data van de Wielerbeurzen tot het verschijnen van nieuwe wielerboeken. Wens je een recensie van het boek, dan zal je natuurlijk een exemplaar moeten aanleveren. Let echter op, wij zijn kritische lezers.

Wielerbeurzen

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wieler- en voetbalbeurs in zaal Kermeta, Diestersteenweg 204, 3510 Kermt. 16/10/2021 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Gilbert Vanoppen: 0477/890169 of hpc2000@skynet.be

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs Wanze in de Salle Omnisport Rue Géo Warzée, 19 4520 Wanze

19/02/2022 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Guy Crasset: guy.crasset@scarlet.be

Onder voorbehoud van de op dat ogenblik gangbare coronamaatregelen:

Wielerbeurs Eeklo in de Stedelijke Sporthal van Eeklo B.L. Pussemierstraat 157, 9900 Eeklo

14/05/2022 van 9.00u tot 13.00u

Info en reservaties: Mark Van Hamme: markvanhamme@hotmail.com

Baggerbox

De naam van dit onderdeel heb ik overgenomen van de Wielerarchieven site. Hier kan van alles terecht komen. Het kan zijn dat je iets op TV gezien hebt, een actie of een feit tijdens de koers waar jij iets wil over schrijven.

Of de commentatoren hebben iets verteld dat niet klopt en dat dient rechtgezet te worden. Of in de pers verscheen weer een of andere verhaal dat niet klopt en dat willen we met een 'fact en check' controleren.

Het kan ook gewoon een onderwerp zijn dat bij ons of iemand anders opkwam en eens neergeschreven moest worden. We zien wel wat het wordt.

Het mysterie van Frascati 1955

door Jan De Smet

In 1955 ging in het Italiaanse Frascati het wereldkampioenschap op de weg door. Er moest 14 x een omloop van 20,938 km met daarin telkens de helling van Crocifisso (7,4%) afgelegd worden. Dus een totaal van 293,1 km. Vanaf de start loopt het 500 meter naar beneden tot aan de voet van een zachte klim van 1,3 km naar Grottaferrata. Vanaf daar gaat het 8 km in dalende lijn naar Torre di Mezzavia (eerst snel dalend naar Casal Moreno en vervolgens traag dalend). Na Torre di Mezzavia loopt de weg licht stijgend gedurende 3 km. Vanaf Vermicino tot voorbij Casal di Mattia neemt het stijgingspercentage toe tot 6 à 7%. Het laatste stukje, 1,5 km, is kasseiweg en stijgt met 4,8%.

Het is gedurende heel de dag verschrikkelijk warm en er staan 65 deelnemers uit 10 landen aan de start.

De wedstrijd wordt gekenmerkt door verschillende ontsnappingen en spectaculaire tijdsverschillen die in korte tijd tenietgedaan worden. Stan Ockers wordt uiteindelijk wereldkampioen na een remonte van 10' in 60 km.

Wat was er aan de hand?

De deelnemers	
Duitsland	Herbert Ebbers, Hans Junkermann, Heinz Müller (Schwenningen), Heinz Müller (Refrath), Günther Pankoke, Hans Preiskeit, Frans Reitz, Heinrich Scholl
Australië	John Beasley, Arthur Julius, Russel Mockridge, James Taylor
België	Jean Brankart, Fred De Bruyne, Germain Derycke, Marcel Janssens, André Noyelle, Stan Ockers, Briek Schotte, Miel Van Cauter
Spanje	Salvador Botella Rodrigo, Carmelo Morales Erostarbe, Miguel Poblet Orriols, Bernardo Ruíz Navarrete, Andrès Trobat Garcías
Frankrijk	Jacques Anquetil, Jean Bobet, Louison Bobet, André Darrigade, Raphaël Géminiani, Pierre Molineris, Antonin Rolland, Gilbert Scodeller
Groot-Brittanië	Tony Hoar, Arthur Isley, Fred Krebs, Robert Maitland, Kenneth Mitchell, Bernard Pusey, Brian Robinson, Dennis Talbot
Nederland	Daan de Groot, Piet Haan, Jos Hinsen, Jan Nolten, Thijs Roks, Hein van Breenen, Adri Voorting
Italië	Agostino Coletto, Fausto Coppi, Nino Defilippis, Pasquale Fornara, Fiorenzo Magni, Bruno Monti, Aldo Moser, Gastone Nencini
Luxemburg	Marcel Ernzer, Willy Kemp, Jempy Schmitz
Zwitserland	Jacky Bovay, Carlo Clerici, Hans Hollenstein, Ferdi Kübler, Fausto Lurati, Ernest Rudolf

De eerste aanvaller, na 13 km, dus al in de eerste ronde, was de Nederlander Adri Voorting die een minuut voorsprong nam, maar zich daarna weer liet inlopen. Zijn landgenoot Daan de Groot is de volgende. Hij werd snel bijgehaald door de Zwitser Jacky Bovay. Bij het begin van de 2de ronde hadden ze al 1'50", op het einde van die ronde 2'30".

Na 60 km hadden de twee 3'30" voorsprong. Op dat moment, tijdens de kasseiklim net voor de aankomstlijn, reageerde Pasquale Fornara. De Brit Kenneth Michell ging mee maar kwam zichzelf tegen. Fornara geraakte tot bij de koplopers maar in de 5de ronde reed hij lek en verloor hij terug een dikke minuut.

Na 5 ronden was de situatie als volgt. De Groot en Bovay reden voorop. Fornara volgde op 1'24", Mitchell op 1'43".

Ondertussen was er een tegenaanval geweest van een groep met de Belg Miel Van Cauter, de Fransman Antonin Rolland, de Nederlander Thijs Roks, de West-Duitser Günther Pankoke, de Spanjaard Miguel Poblet Orriols, de Italiaan Agostino Coletto en enkele anderen. Ze werden weer ingelopen en na 100 km ontstond hieruit een nieuwe kopgroep met de Fransen André Darrigade en Antonin Rolland, de Spanjaard Andrès Trobat Garcías, de Brit Bernard Pusey, de Italianen Nino Defilippis, Angelo Coletto en Gastone Nencini en de Nederlander Thijs Roks. Deze groep volgde op 2'50". De Belg Germain Derycke en de Spanjaard Miguel Poblet Orriols volgden op meer dan 3' en Jacques Anquetil op 3'44". Het peloton had 4'24" achterstand.

In de 6de ronde komt Fornara weer bij de leiders die hij vlot voorbijrijdt. Het trio Miguel Poblet Orriols, Germain Derycke en Jacques Anquetil sluit aan bij de groep Nencini.

Vooraan komt Daan de Groot ten val, door een manoeuvre van Fornara die bijna tegen een te enthousiaste toeschouwer rijdt, uitwijkt, en daardoor De Groot zijn stuur raakt. Jacky Bovay komt terug bij Fornara en ook de groep Nencini komt aansluiten.

Na 150 km reden er 10 man aan de leiding. Bovay, Darrigade, Rolland, Anquetil, Poblet, Trobat, Derycke, Nencini, Fornara en Coletto. Op 1'10" volgt Roks, op 1'25" Pusey[1] en op 2'00 de Zwitser Carlo Clerici, de Belg Fred De Bruyne en de Fransman Jean Bobet, op 2'40" de West-Duitser Günther Pankoke en de Fransman Raphaël Geminiani en op 3'30" de Luxemburger Jempy Schmitz. Het peloton volgde op 5'30".

Het groepje De Bruyne, Géminiani en Jempy Schmitz kwamen samen. Günther Pankoke viel terug.

Fred De Bruyne gaf plots op, Jean Bobet en Carlo Clerici moesten lossen en Géminiani en Schmitz kwamen na 185 km bij de kopgroep waar André Darrigade wegviel door pech. Marcel Janssens en Briek Schotte probeerden eveneens de sprong te maken. Enkel de eerste lukte daarin.

Op dat ogenblik reden er 12 renners op kop. De Italianen Fornara, Coletto, Nencini, de Fransen Rolland, Anquetil, Géminiani, de Spanjaarden Poblet Orriols, Trobat Garcías, de Belgen Derycke en Janssens, de Zwitser Bovay en de Luxemburger Schmitz. Het peloton met nog amper 18 renners waaronder Louison Bobet, Kübler, Magni en Coppi, die elkaar het licht in de ogen niet gunden, volgde al op 8'30".

Poblet Orriols en Bovay moesten vooraan lossen. Na 200 km, er waren nog ruim 90 km te gaan en de achterstand was opgelopen tot 10'[2] , sprong lokale held Bruno Monti weg uit het peloton, samen met Stan Ockers, die een door zijn sportbestuurder Leon Vanderhulst als favoriet getipte Pierre Molineris volgt. Deze laatste moest ten gevolge van krampen vrij vroeg

1 Wat er met Nino Defilippis gebeurde is niet duidelijk.

2 In 'Wereldkampioen! De strijd om de regenboogtrui (1927-1984)' spreekt Wim van Eyle op p. 51 van een achterstand van 11'.

lossen. Na 30 km (60 km van het einde) hadden Monti en Ockers hun achterstand gereduceerd tot 5'. Op dat moment had Monti het beste gehad en was het enkel Ockers nog die de forcing voerde.

20 km verder (40 km van het einde) liet Ockers Monti achter en had hij maar 1' achterstand meer. Na 260 km (30 km van het einde) vervoegde hij de kopgroep waar Bovay, Poblet, Trobat en Coletto gelost waren. Ockers nam direct[3] de kop en onder zijn impuls moest ook Antonin Rolland de rol lossen.

Tijdens de voorlaatste beklimming ging Ockers er alleen vandoor en bouwt hij nog een voorsprong op van 1'.

Tijdens dit wereldkampioenschap werd er gegoocheld met minuten. Enorme achterstanden werden weggewerkt door individuele renners of kleine groepen van renners en dit ondanks een zwaar parcours en de enorme hitte.

Het riep bij mij enkele vraagtekens op. En dus besloot ik enkele zaken te checken.

Er zijn natuurlijk weinig cijfergegevens gekend, maar ik probeer het op basis van wat er is.

1. Eerst was er de remonte van Pasquale Fornara op De Groot en Bovay. Er werden 3'30" goedgemaakt op 44 km.
2. Vervolgens was er de groep Darrigade-Nencini die 2'50" goedmaakte op 50 km.
3. Dan waren er Géminiani, Schmitz en Marcel Janssens die respectievelijk een achterstand van 2'40", 3'30" en 5'30" goedmaakten in 35 km (net geen twee ronden).
4. En tenslotte was er de remonte van Stan Ockers die 10' inhaalt op 60 km.

De Luxemburger Schmitz eindigde uiteindelijk op 1'01" van Ockers en had daardoor een gemiddelde snelheid van 33,50 km/h (tegen 33,59 km/h voor Ockers).

Dit is natuurlijk een gemiddelde en men mag redelijkerwijs aannemen dat bv. in het begin van de wedstrijd er iets trager gereden werd.

1. Pasquale Fornara overbrugt 3'30" op 2 renners in 44 km. Dit betekent dat hij 5,25" per km (52,5"/10 km) sneller rijdt dan de koplopers. Dit lijkt veel, maar ik vermoed dat de twee koplopers het onzinnige van hun actie inzagen en blij waren met de hulp die op komst was. In deze fase van de wedstrijd ging het ook nog niet om de knikkers.
2. De groep Darrigade-Nencini (in totaal 8 renners) overbrugt 2'50" in 50 km. Dit komt overeen met 3,4" per kilometer (34"/10km). Niet ongebruikelijk tijdens een strijd van 8 renners tegen 3.
3. Géminiani overbrugt 2'40", Schmitz overbrugt 3'30" en Marcel Janssens 5'30" in 35 km. Eerder zaten ook De Bruyne, Jean Bobet en Clerici in de achtervolging en bij Géminiani zat Günther Pankoke en Schotte bij Janssens. In de loop van deze achtervolging vallen Schotte, Clerici, Bobet, Pankoke en De Bruyne weg. Er mag hier uitgegaan worden dat deze verschillende groepjes in de achtervolging samensmolten. Niettemin, 5'30" in 35 km komt overeen met 9,43"/km (1'14,3"/10 km) voor Marcel Janssens. Dit lijkt eerder ongeloofwaardig. Maar als er gerekend wordt met de achterstand van Schmitz (3'30"), dan worden de cijfers 6"/km (1'/10 km) hetgeen realistischer klinkt, maar toch nog extreem is. Ook mag er aangenomen worden dat de achtervolgers telkens gelosten uit

3 In het boek 'Germain Derycke Vergeten Kampioen' van Frederik Backelandt, Groeninghe Uitgeverij Kortrijk, 2008 p. 84-86 vertelt Germain Derycke, wat er volgens hem werkelijk gebeurde. Volgens Derycke begon Ockers van zodra hij bij de kopgroep kwam direct te praten met enkele renners. Volgens hem gooiden de Luxemburger Jempy Schmitz en de Fransman Antonin Rolland het met 'Stanneke' op een akkoord waarna Ockers direct demarreerde. Jacques Anquetil bracht de achtervolgers nog tot op 20 meter van de leider en keek dan opzij, waarna de achtervolging o.a. door het afstoppingswerk van de Belgen stilvalt.

de kopgroep in het vizier kregen, die dan als mikpunt dienden.

4. Het wordt echter nog onwaarschijnlijker. Ockers overbrugt zijn achterstand in een goede 60 km (tegenaanval op 90 km van het einde, bij de groep op 30 km van het einde). Dit zijn mooie ronde getallen en dat zal dus wel een afronding of schatting zijn. Dat betekent dat hij 10' inhaalt op 60 km, hetgeen overeenkomt met 10"/km sneller rijden (1'/6 km). Dat lijkt al eigenaardig want heden ten dage is de klassieke vuistregel (gebruikt om vluchters net voor de finish in te halen) 1' per 10 km. Wat een heel peloton nu doet in 10 km, deed Ockers in 1955 op zijn eentje in 6 km. En dat gedurende bijna 2 uur. Ik keer terug naar Schmitz. Die reed dus gemiddeld 33,50 km/h. Hij had dus voor die 60 km ongeveer 1h47'22" nodig. Ockers deed dat in 10' minder, ± 1h37'22" hetgeen een gemiddelde snelheid gaf van 36,94 km/h. Dit is bijna 3,5 km/h sneller dan de koplopers en dat gedurende bijna 2 uur. Daarnaast reed hij de laatste ± 20 km van zijn achtervolging alleen (Ockers startte zijn achtervolging na 9,5 ronde. In de 11de ronde haakte Molineris af en in de 12de ronde Monti). Ockers kwam bij de kopgroep halfweg de 13de ronde. Molineris was dan wel een van de favorieten, de Fransen Anquetil, Rolland en Géminiani zaten toch in de kopgroep en Monti, lokale renner, had Fornara en Nencini in de kopgroep. De vraag kan gesteld worden of zij wel overtuigend op kop reden? En dat was nog niet het enige. Ockers ging, na een ronde te hebben gerecupereerd, dan maar in de aanval en fietste in die, maximaal 30 km, nog een voorsprong van 1' bijeen (of 2"/km).

Het doet bij mij de wenkbrauwen fronsen.

Hier een paar mogelijke verklaringen en tegenargumenten:

Ofwel waren de koplopers zo verzwakt door een dag in de aanval te rijden in grote hitte en zakte het tempo enorm. Dit lijkt mij onwaarschijnlijk. Waarom bleef een renner als Schmitz, die toch op het einde nog probeerde Ockers te volgen, dan passief zitten?

Ofwel kregen de Fransen, Italianen en Belgen in de kopgroep het bericht dat er ploegmaten op komst waren en dat men moest temporiseren. Geloofden de sportdirecteurs nu echt dat het trio Molineris- Monti-Ockers een achterstand van 10' konden goedmaken? En toen Molineris vrij vroeg wegviel, moesten de Fransen zeker niet meer wachten. Toen Monti gelost werd, konden de Italianen het Ockers toch wel moeilijk gemaakt hebben. Ockers maakte in de 10 km na het lossen van Monti nog 1' goed.

Ofwel zaten binnen de kopgroep al enkele renners naar elkaar te kijken met het oog op de finale. Zowel de Italianen, Fransen en Belgen hadden toch nog ploegmaten om het tempo strak te houden? Ofwel is er meer aan de hand. Bruno Monti was de renner van de streek en het lijkt mij niet onmogelijk dat de chauvinistische Italianen Monti, en dus ook Ockers, op de beklimming onsportief bijstonden[4]. De drie protagonisten kunnen het ons jammer genoeg niet meer vertellen.

Mijn conclusie: Het blijft een mooi verhaal.

4 In het boek 'Germain Derycke Vergeten Kampioen' van Frederik Backelandt, Groeninghe Uitgeverij Kortrijk, 2008 p. 84-86 maakt Germain Derycke, bij monde van zijn weduwe, hier ook allusie op. 'Nu was die Monti een kind van Frascati zelf. Naar ons later ter ore kwam moet de Italiaanse bereden politie het tweetal (n.v.d.a.: Monti en Ockers) gedurende kilometers hebben meegezogen in het zog der motoren, zodat ze tegen de zestig per uur achter ons aan stayerden.'

De uitslag:

1. Stan Ockers de 293km in	8h43'29"1/5
2. Jempy Schmitz (Lux)	8h44'30"1/5
3. Germain Derycke	8h44'45"
4. Gaston Nencini (It)	
5. Marcel Janssens	8h45'09"1/5
6. J. Anquetil (Fr)	
7. P. Fornara (It)	8h45'24"
8. R. Geminani (Fr)	8h46'14"2/5
9. A. Rolland (Fr)	8h51'03"4/5
10. B. Monti (It)	8h56'21"

Stan Ockers

Prof van 1941-1956

69 profoverwinningen waaronder

Wereldkampioen 1955

La Flèche Wallonne 1953 en 1955 Liège-Bastogne-Liège 1955 Ronde van België 1948 Roma-Napoli-Roma 1956

Grote Scheldeprijs 1941 en 1946

4 Zesdaagsenoverwinningen (3 x met Rik Van Steenbergen en 1 x met Jean Roth en Reginald Arnold)

2x Groene trui in de Tour de France. Geen enkele ritoverwinning maar wel 16 x 2de in een rit in de Tour de France.

2de in de Tour de France 1952 en verder nog 1x5de, 1x6de, 2x7de, 2x 8ste en 1x11de 6de in de Giro d'Italia in 1953

Desgrange-Colombo 1955

De trui

Hier reken ik een beetje op de truienliefhebbers en specialisten. Misschien kunnen die wel hun top vijf van de voor hen mooiste truien, en waarom dan wel, doormailen.

Om te beginnen alvast mijn (Jan De Smet) topvijf:

1. Ferretti

2. Peugeot-BP-Michelin

3. EMI

4. FAEMA/FAEMINO

5. Wiel's-Groene Leeuw



Dit zijn mijn vijf favoriete truien. Ik zou ze graag in mijn verzameling hebben en dat is voorlopig gelukt voor 3 van de 5.

Ik mis nog de FAEMINO en de Wiel's-Groene Leeuw. De tweede zal misschien ooit lukken, voor de eerste vrees ik dat het bij dromen zal blijven.

Het verhaal

Iedereen mag hier zijn verhaal doen. Iets wat niet past onder een van de andere rubrieken en toch eens uitgebreid beschreven mag worden. Redactielid Jan Soens start met een eerste deel over Marx Wirth en zijn 15 deelnames aan de Zesdaagse van Zürich.

Max Wirth en de Zesdaagse van Zürich

door Jan Soens



Max Wirth (° 09.12.1930 in Zürich) was een Zwitserse prof die voornamelijk in de achtervolging actief was en praktisch uitsluitend op de piste reed en dan nog op deze in Zürich en sporadisch in Bern. Er zijn geen uitslagen bekend van profwedstrijden. Hij was prof van 1955 tot en met 1969.

1956 met Heini Müller

In 1956 wordt hij – in zijn eerste Zesdaagse – gekoppeld aan Heini Müller, een Zwitserse renner die ook actief is in de achtervolging. Zij zijn beiden geboren in Zürich, dus thuisrijders. Heini Müller was trouwens kampioen van Zwitserland in 1949 en 1951, bij de amateurs. Bij de profs kon hij die titel niet behalen, deels omdat hij daar geblokkeerd werd door Max Wirth. Op het einde van zijn profbestaan zou hij het ook nog opnemen in de halve fond, maar daar stuitte hij op Walter Bucher. Hij nam ook deel aan de Vuelta in 1956 in de Zwitserse ploeg. Die stond onder leiding van Hugo Koblet, maar was een gemengde ploeg met ook de Engelsen Robinson, Steel en Hoar en de Duitser Rudi Theissen. Verder waren er nog de Zwitsers Croci-Torti, Pianezzi, Metzger en Oskar von Büren. Müller werd er derde in de elfde rit, na Van Steenbergen en Poblet. De dag daarop gaf hij op.

In de zesdaagse van Zürich 1956 gaat de aandacht vooral naar het samengaan van Hugo Koblet en Ferdi Kübler die ploeg vormen. Zij nemen het op tegen de Nederlanders Schulte - Peters, de Denen Nielsen - Klamer, de Australiërs Strom - Arnold, de Fransen Senfftleben - Forlini. Van Belgische zijde is er de ploeg Acou – Leon Van Daele, terwijl Arseen Ryckaert gekoppeld wordt aan Rolf Graf. Zwitserland is verder vertegenwoordigd door Bucher - Roth en Plattner - Pfenninger. Gillen gaat samen met Armin von Büren. Kleinere ploegen vullen het bestand van 14 x 2 deelnemers aan: Schär - Preiskeit, Van Vliet - Oskar von Büren, Terruzzi - Zehnder en Kamber - Wenger.

Verloop

Kübler - Koblet rijden zich in de kijker op de eerste avond maar moeten toch het meesterschap erkennen van Bucher - Roth die de avond op de eerste plaats afsluiten, gevolgd door Senfftleben - Forlini, Nielsen - Klamer, Arnold - Strom en Plattner - Pfenninger. Schulte van zijn kant, kon zich moeilijk in de debatten mengen omdat ploegmaat Peters buikpijn had. Zij sloten de dag af op zes ronden. Erger was het nog gesteld met Armin von Büren die aan de knie lijdend moest opgeven en zijn maat Gillen aan zijn lot overliet. Bij de ongelukkigen was ook Preiskeit die viel en met ploegmaat Schär daardoor in laatste positie verzeilde. Arseen Ryckaert tenslotte had aan ploegmaat Graf, die niet gewoon was zesdaagsen te rijden, weinig steun. Zij sprokkelden amper 6 punten. De Belgische ploeg Acou - Van Daele was zesde op één ronde, nog voor

de favorieten Kübler - Koblet die zevende waren op twee ronden, maar wel 81 punten totaliseerden. Onze man Wirth sluit de avond af op de negende plaats op vier ronden met 32 punten.



Heini Müller

Op woensdag wordt het deelnemersveld nogal door elkaar geschud. Zehnder is ziek en zijn ploegmaat Terruzzi wordt aan Gillen gekoppeld, aldus komt een aloude ploeg weer tot leven. De nieuwe ploeg begint eraan als negende op vijf ronden. Gerrit Peters geeft dan ook op wegens maagstoornissen maar zijn ploegmaat Gerrit Schulte gaat dan samen met de Deen Nielsen, wiens ploegmaat Klamer, wegens een auto-ongeval in Kopenhagen, ook niet 100 % is. Zij starten met zes ronden achterstand.

Senfftleben - Forlini staan een ogenblik aan de leiding, maar moeten die dan afstaan aan Roth - Bucher, het meest ondernemende koppel van de avond. Acou - Van Daele winnen ondertussen een premie van 300 Zwitserse frank om alleen aan de leiding te komen in het begin van de avond. Schär - Preiskeit halen inmiddels niet minder dan 5 ronden op. Müller - Wirth sluiten de avond af op een tiende plaats, op 3 ronden met 83 punten. Ryckaert - Graf hebben ondertussen 14 punten en staan voorlaatste. De leiding op woensdagavond kleurt ondertussen nogal Zwitsers met Koblet - Kübler aan de leiding (met meer dan 200 punten), voor Plattner - Pfenninger en Roth - Bucher. Onze landgenoten staan ook in dezelfde ronde als de leiders maar zijn met hun schamele 25 punten slechts vijfde. Gillen - Terruzzi zijn negende op twee ronden, en Schulte - Nielsen amper elfde op vier ronden. In de loop van de avond wint Oskar Plattner, voorbeeldig aangetrokken door de jonge Fritz Pfenninger, een auto – Fiat 600 – na een spurt over tien ronden. Diezelfde nacht had nog een geweldige jacht plaats die tot 4 uur ‘s morgens duurde. De Zwitsers Plattner - Pfenninger en Roth - Bucher tegen de buitenlanders Senfftleben - Forlini, Schulte - Nielsen en Strom - Arnold. De Zwitsers bleven baas en kwamen alleen aan de leiding.

Die jacht werd op donderdag verdergezet met Schulte - Nielsen en Senfftleben - Forlini als winnaars tegen de Zwitsers. Intussen had het publiek de ploeg Roth - Bucher als populairste gekozen en Nielsen, die voor het eerst in de zesdaagse van Zürich optrad, als sympathiekste renner. De Belgen Acou - Van Daele kwamen minder op het voorplan, maar Ryckaert kreeg toch wat meer hulp van Graf, zij totaliseerden nu 36 punten. Terwijl de ploeg Van Vliet - Oskar von Büren een mindere dag had. Schulte - Nielsen viel aan en aan, maar kon toch niet verhinderen dat de twee K’s tegen het einde van de avond aan de leiding gingen, met praktisch 200 punten voorsprong. Müller - Wirth sluiten af met een elfde plaats op 5 ronden, een eeuwigheid voor de laatsten Kamber - Wenger die op 13 ronden de dag eindigden.

Op vrijdagavond blijven Koblet - Kübler de dans leiden. Vrijdagavond is bakje vol in het Hallenstadion (10.000 man), in een week waar het bijna elke dag uitverkocht was. Op het programma staat een 100 minuten ploegkoers. Een koers in de koers met alle ploegen in dezelfde ronde, maar uiteindelijk meetellend voor de algemene rangschikking. De twee K’s blinken uit in deze wedstrijd en plannen aanval na aanval wanneer een of andere ploeg in de gelijke ronde komt, met Kübler als uitblinker. De Belgen Acou - Van Daele verbeteren dag na dag en zijn een gevaarlijk concurrent voor de eindzege. Na zich herhaalde malen ontdubbeld te hebben zijn het Kübler - Koblet die de premie van 400 Zwitserse frank (toendertijd ongeveer 50.000 Belgische frank) in de wacht slepen. Nu worden zij algemeen als de grote favorieten

voor de eindzege aanzien. Graf wordt beter en beter en de ploeg is achtste op het einde van de dag. Wirth staat 12° op 6 ronden.

Op de finaledag krijgen Koblet - Kübler een genadeslag onder de mokerslagen van het toevallige koppel Schulte - Nielsen. Deze laatsten winnen met verve de zesdaagse, terwijl de twee K's twee ronden teruggeslagen worden. Strom en Gillen geven op en het koppel Arnold - Terruzzi wordt gevormd. Zij doen het uitstekend en eindigen tenslotte derde.



Heini Müller- Max Wirth in Zürich in 1956

De einduitslag:

1.	Schulte - Nielsen		228 punten
2.	Roth - Bucher	op 1 ronde	392
3.	Terruzzi - Arnold		212
4.	Koblet - Kübler	op 2 ronden	508
5.	Plattner - Pfenninger		424
6.	van Vliet – Oskar von Büren		215
7.	Acou - Van Daele	op 3 ronden	215
8.	Schär - Preiskeit	op 4 ronden	332
9.	Senfftleben - Forlini		212
10.	Graf - Ryckaert		68
11.	Muller - Wirth	op 12 ronden	257
12.	Kamber - Wenger	op 20 ronden	146

1957 met Hans Wenger



Hans Wenger

Van de Zwitser Hans Wenger (° 21/10/1933 in Zürich) is weinig geweten. Hij nam van 1954 tot 1957 vier keer deel aan de zesdagen van Zürich, maar dat is ook bijna alles. Hij staat bekend als één uit de Allegro equipe, alhoewel er ook een foto bestaat van Wenger in een Del Po outfit, een – zeer kleine – ploeg waarvoor ook Wirth heeft gereden. Dit is zijn derde zesdaagse op vier, allemaal in Zürich.

Er staan 15 koppels aan de start met als grote favorieten de teams van Van Steenbergen - Severeyns, Bucher - Roth, Senfftleben - Forlini, Nielsen - Klamer, Plattner - Pfenninger en enkele gelegenheidsteams: Schulte wordt gekoppeld aan Armin von Büren, de geliefde partner van Hugo Koblet. Koblet zelf dan vormt ploeg met René Strehler, Gillen met De Corte, de klassieke Belgische ploeg Lauwers - Ryckaert, Rolf Graf met De Beuckelaer, Schär met Plantaz, een Duitse ploeg Bugdahl - Donike, Bellenger met de Zwitser Oskar von Büren en de plaatselijke ploegen Wirth - Wenger, beiden van Zürich, en Meier - Tiefenthaler.

Verloop

De zesdaagse begint eerder kalm. De favorietenequipe Koblet - Strehler laat niemand toe aan de leiding en sluiten dan ook de openingsavond af met één ronde voorsprong op een zestal ploegen en twee ronden op de rest. Rolf Graf doet zijn uitslag van 56 alle eer aan en sluit met amper 3 punten de eerste avond af, samen met zijn ploegmaat De Beuckelaer.

Op donderdagavond staat een originele wedstrijd op het programma. Na een ploegkoers over 100 km (gewonnen door Koblet - Strehler), kwamen de eerste vier in een achtervolgingstoernooi. Koblet - Strehler (andermaal) lopen de ploeg Plattner - Pfenninger in na 22 van de 40 ronden en winnen de wedstrijd. Daarmee verdienden Koblet en Strehler een premie van 4.000 Zwitserse Frank, wat toendertijd praktisch 500.000 Belgische Frank waard was. Bij de neutralisatie om 5 uur ‘s morgens staan Koblet - Strehler nog altijd aan de leiding, met de meeste ploegen op één ronde. ‘s Woensdags waren er ongeveer 5.000 kijkers, op donderdag was dat 4.000, niet zo’n hoge cijfers. De wegrennersploegen kwamen moeilijk op gang, met uitzondering van de leiders waarbij vooral Strehler meevalt. Schulte - Von Buren en Gillen - De Corte waren daarnaast de beste ploegen. Rond 22 uur doet zich dan een val voor met De Beuckelaer, Koblet en Roth waarbij De Beuckelaer het ernstigst gekwetst is. Op vrijdagmiddag leidt de ploeg Senfftleben - Forlini de dans met in dezelfde ronde Koblet - Strehler, Roth - Bucher, Gillen - De Corte en Van Steenbergen - Severeyns. Onze vriend Wirth sluit af op de 12° plaats op twee ronden.

Op vrijdagavond speelt men voor een uitverkocht stadium met 10.000 toeschouwers. De ploeg Van Steenbergen - Severeyns winnen een premie van 3.000 Zwitserse Frank om alle ander ploegen op twee ronden en meer te rijden. Dit was een soort sneeuwbalpremie. De eerste avond kon geen enkele ploeg twee ronden voorsprong bijeenrijden. De premie werd dan verdubbeld voor de tweede avond en weer geen enkele ploeg die erin slaagde. De derde avond sleurde Van Steenbergen en Severeyns de hele meute aan flarden en kasseerden de intussen 3.000 Zwitserse Frank. Vooral de ploeg Lauwers - Ryckaert beantwoordt niet aan de verwachtingen, die door Senfftleben - Forlini, Roth - Bucher, Gillen - De Corte en Schulte - Von Buren wel ingevuld worden. Hierop volgt een rustige periode tot rond 11 uur wanneer de

spurt voor de auto wordt gelanceerd. Tien ronden met aflossing. Van Steenbergen - Severeyns zijn weer de snelste en winnen de Opel Rekord. Aan de bel die de tien ronden aankondigde lag Gillen op kop voor Roth, Koblet en Nielsen. Op 7 ronden voor het einde nog steeds De Corte (ploegmaat van Gillen) voor Bucher, Strehler en Severeyns. Vijf ronden voor het einde nam Ryckaert een lichte voorsprong. Op drie ronden was het nog steeds ploegmaat Gillen. Dan loste Van Steenbergen Severeyns af, hij kwam over Forlini die aan de leiding lag en won uiteindelijk de spurt voor Armin von Büren, Plattner en Forlini.

Zij sluiten ook de avond af aan de leiding van de zesdaagse met één ronde of meer op alle andere ploegen, onder meer Wirth - Wenger die dertiende staan op vier ronden.

Op zaterdag is het Hallenstadion tot proppenstoe gevuld. Twaalfduizend toeschouwers. Van Steenbergen - Severeyns, Schulte - Von Büren en Roth - Bucher zijn de grote ploegen. Maar Gillen - De Corte kunnen regelmatig een ovatie van het publiek in ontvangst nemen. Gerrit Schulte is bepaald in een goede dag en samen met Armin von Büren slaagt hij erin de andere ploegen op minstens twee ronden te rijden, wat de ploeg een premie van 1.000 Zwitserse Frank oplevert. Schulte, Van Steenbergen en Gillen zijn de beste renners op de baan. En Rik zou met Severeyns – die een val deed – en Roth - Bucher op gelijke hoogte komen van Schulte - Von Büren. Wirth eindigt de avond op de tiende plaats op twee ronden.

Ongeveer 8.000 toeschouwers wonen de 100 km ploegkoers bij op zondagavond. Er is terug een premie van 4.000 Zwitserse Frank uitgeloofd voor de eindoverwinnaar en Roth - Bucher haalt het voor Van Steenbergen - Severeyns. Beide ploegen staan ook aan de leiding op het einde van de avond. Onze vriend Wirth is twaalfde op vijf ronden.

De voorlaatste avond kent een woelig verloop. Rupske Lauwers valt in de vooravond en krijgt Plattner bovenop zich. De Antwerpenaar is aan rug en lenden gekwetst maar Plattner is er op het eerste gezicht nog erger aan toe. Hij verliest zijn helm in de val en zijn kader breekt. Beide renners worden geneutraliseerd maar zullen uiteindelijk moeten opgeven. Gelukkig zijn er geen breuken vastgesteld. Ook Hugo Koblet is er niet al te goed aan toe en staakt de strijd. Even later is het de beurt aan Jacques Bellenger die ook ziek is. Er worden dan twee nieuwe ploegen gevormd: Pfenninger - Strehler en Oskar von Büren - Ryckaert.

De finaledag dan wordt gedomineerd door de ploegen Van Steenbergen - Severeyns en Schulte - Von Büren. Op anderhalf uur voor het einde stonden beide ploegen aan de leiding met een ronde voorsprong op de rest. Onder druk van Van Steenbergen wordt om 21.20 u de finale ingezet. Rik demarreert en ploegmaat Severeyns neemt over. Iedereen ziet in hen de toekomstige winnaars, temeer omdat in het laatste uur om de tien minuten klassementsspurten worden voorzien en dat dat het tempo mildert. Maar Gerrit Schulte flitst weg na de spurt op 40 minuten van het einde. Van Steenbergen reageert en alles komt terug in orde. Niet voor lang echter. Een kleine tien minuten nadien demarreren Schulte - Von Büren nogmaals en samen met Roth - Bucher rijden zij om een ronde voorsprong te verwerven. De achtervolging ligt volledig in handen van een enkele ploeg nl. Van Steenbergen - Severeyns. Zij kunnen het evenwel niet bolwerken en de twee ploegen komen mee aan de leiding, waarbij Schulte - Von Büren de meeste punten totaliseren. De eindspurt, met een premie van 1.000 Zwitserse Frank wordt gewonnen door Von Büren voor Van Steenbergen. Schulte - Von Büren winnen beiden hun tweede zesdaagse in Zürich, nadat Schulte vorig jaar won met Nielsen en Von Büren in 1954 nog met Koblet.

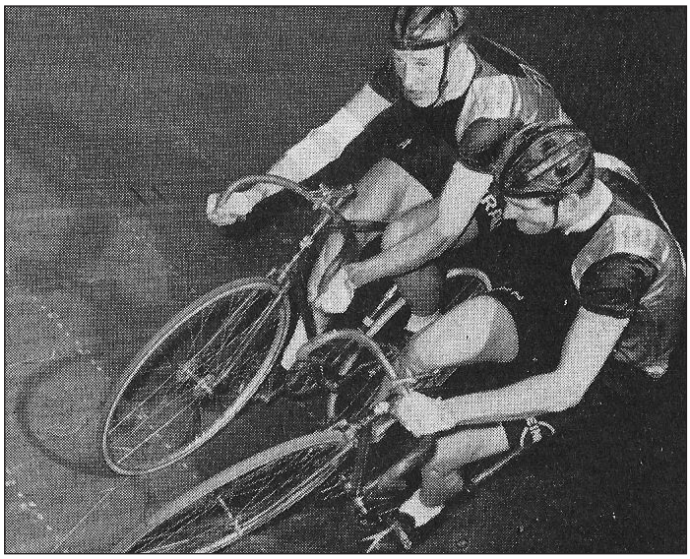

Max Wirth - Hans Wenger in Zürich in 1957

De einduitslag:

1.	Schulte - Armin von Büren		396 punten
2.	Van Steenbergen - Severeyns		155
3.	Roth - Bucher	op 1 ronde	272
4.	Senfftleben - Forlini	op 2 ronden	525
5.	Gillen - De Corte		170
6.	Oskar von Büren - Ryckaert	op 3 ronden	229
7.	De Beuckelaere - Graf		180
8.	Nielsen - Klamer		173
9.	Schär - Plantaz		116
10.	Pfenninger - Bugdahl	op 4 ronden	422
11.	Wenger - Wirth	op 5 ronden	136
12.	Meier - Tiefenthaler	op 9 ronden	291

1958 met Peter Tiefenthaler



Peter Tiefenthaler

Peter Tiefenthaler (° 20/05/1934 in Zürich) was voornamelijk een baanrenner, alhoewel hij de laatste rit won in de Ronde van Zwitserland 1958. Het merkwaardige daarbij is dat hij uitblonk in praktisch alle disciplines van het baanrennen. Bij de profs was hij kampioen van Zwitserland in de sprint in 1956. In 1963 en 1964 was hij Zwitsers kampioen bij de stayers. In 1964 was hij samen met Lull Gillen derde in het Europees kampioenschap koppelkoers. Hij reed voor bijna alle Zwitserse ploegen (Allegro, Alpa, Feru, Blanchard en Tigra) maar ook voor Locomotief in 62 en 63 (gekoppeld aan het Zwitserse whiskymerk Queen Anne) en 64, wellicht had dat te doen met zijn stayersactiviteiten. Gekoppeld aan Wirth vormt hij een zuiver Zürichse ploeg.

Andermaal is er een volledige bezetting van 15 ploegen met klassiekers als Arnold - Terruzzi, Van Steenbergen - Severeyns, Senfftleben - Forlini en Nielsen - Lykke, terwijl Schulte wordt gekoppeld aan Bugdahl. De Zwitsers hebben o.a. hun grote nationale ploegen: Roth - Pfenninger en Bucher – Armin von Büren. Daarnaast nog twee Belgen die gekoppeld worden aan een Zwitser: De Corte met Emil von Büren en De Baere met Fritz Schär. Tenslotte de klassieke Zwitsers, waarbij Mino De Rossi de vreemde eend in de bijt is. Hij vormt ploeg met de Zwitser Heini Müller.

Verloop

De zeven topploegen – hogergenoemde buitenlanders plus de twee grote Zwitserse ploegen – houden sterk de leiding gedurende de eerste dagen. De andere ploegen – onder leiding van Wirth - Tiefenthaler – volgen op 4 ronden en meer. Roth - Pfenninger sluiten de eerste dag af als leiders en blijven dat tot vrijdagmiddag. Op vrijdagavond komen de drie grote ploegen opzetten: Van Steenbergen - Severeyns, Roth - Pfenninger en Schulte - Bugdahl. Arnold - Terruzzi en Senfftleben - Forlini wegen wat te licht. Maar de routine en klasse van Arnold - Terruzzi doet hen ook meespelen voor de leiding. Dan volgt een wisseling aan de top, Arnold - Terruzzi, Van Steenbergen - Severeyns en Senfftleben - Forlini nemen één na één de leiding. De kleinere ploegen kijken dan al tegen een achterstand op van tien ronden en meer. Voor de autospurt om 11 uur leiden Arnold - Terruzzi, Van Steenbergen - Severeyns en Schulte - Bugdahl, met één ronde op Senfftleben - Forlini en Roth - Pfenninger. Bucher - Von Büren en Nielsen - Lykke volgen dan al op twee ronden. De overige ploegen op 3 ronden en meer, zoals Wirth - Tiefenthaler, tiende op vier ronden.

Om 11 uur start dan de autospurt, over tien ronden met aflossing. Een auto ter waarde van 65.000 Belgische Frank is te winnen. Wanneer het pistoolschot wordt gelost ligt Bugdahl aan de leiding voor Roth, Severeyns, Arnold, Bucher en Nielsen. Deze posities worden na aflossing behouden. Op twee ronden van het einde leidt de ploegmaat van Bugdahl, Schulte voor Pfenninger, Van Steenbergen, Terruzzi en Armin von Büren. Bij het ingaan van de laatste ronde schieten Pfenninger en Von Büren naar voor. Met Pfenninger op kop begint dan de ultieme sprint. Hij haalt het uiteindelijk met één lengte voor Von Büren, Van Steenbergen en Terruzzi.

De derde avond bracht 11.000 toeschouwers op de been in een Hallenstadion dat propvol zat. Gans de avond werd er fel spektakel gegeven, met een zeer aantrekkelijke sportieve hoogte

en afgesloten met een daverende poursuite. Schulte - Bugdahl en Arnold - Terruzzi leken de nacht in te gaan als leiders, maar Van Steenbergen - Severeyns, Senfftleben - Forlini en Roth - Pfenninger gingen nog eens ten aanval. Het duurde niet minder dan 76 ronden vooraleer de leiders zich bij de toestand neerlegden en er aldus vijf leidersploegen waren. Dit tot grote pret van de vele aanwezigen. Nadien werd het even rustiger maar dat werd weer onderbroken door een afvallingskoers. Uiteindelijk schoten Van Steenbergen en Terruzzi over, en Rik won de prijs. Een pony geschonken door het lokale circus. Rik mocht gezeten op de pony, zijn ereronde rijden. Hij werd uitgeroepen tot de combatiefste en populairste renner. Tot groot jolijt van het Zwitsers publiek.

Op zondag bleef het eerder kalm, met weinig volk en weinig spanning. Zondagnacht sloeg Rik Van Steenbergen nogmaals zijn vleugels uit voor wat sprinten. De eerst sprint leverde hem een week vakantie op met zijn ploegmaat Severeyns in Kandersteg. De tweede was opnieuw een week voor twee personen in Gstaad. Roth - Pfenninger sluiten uiteindelijk de avond af aan de leiding met één ronde voorsprong op 6 andere grote ploegen en Oscar von Büren - Schweizer. Onze vriend Wirth sluit af als negende op 5 ronden, voor onze landgenoot De Corte. De Baere staat elfde.

Maandagavond zette kalm in met een viering van Jean Roth die 34 jaar werd. Dan werd de zesdaagse even stilgelegd voor een 100 km ploegkoers, met een eerste prijs van 4.000 Zwitserse Frank. De aanvang ervan was flauw maar rond halfkoers waren er vijf leiders: Van Steenbergen - Severeyns, Roth - Pfenninger, Arnold - Terruzzi, Schulte - Bugdahl en Nielsen - Lykke. Kort daarna werden zij ingehaald door Oskar von Büren - Schweizer en Armin von Büren - Bucher. Op 20 minuten van het einde haalden Arnold - Terruzzi een ronde voorsprong. Zij werden hierin geïmiteerd door Schulte - Bugdahl en Van Steenbergen - Severeyns. Arnold en Severeyns bleven aan kop tot het einde en sprinten uiteindelijk voor de premie die gewonnen werd door Arnold, voor Severeyns die toch nog een premie van 500 Zwitserse Frank kon winnen. Schulte - Bugdahl werden dan derde.

Op dinsdagmorgen leidden Arnold - Terruzzi op punten, voor Roth - Pfenninger, Bucher - Von Büren, Van Steenbergen - Severeyns en Schulte - Bugdahl die zeer weinig punten hadden gesprokkeld. Wirth - Tiefenthaler eindigden de wedstrijd voorlopig als negende op zes ronden, voor Brun - Graf.

‘s Avonds was het eerder kalm met niet meer dan 4.000 toeschouwers in het ruime Hallenstadion. Dezelfde vijf ploegen bleven in de jachten de toestand domineren met Roth - Pfenninger aan de leiding als enige Zwitserse vedetteploeg. Er kwam slechts een heftige jacht rond 20 uur en daarin betoonden Roth - Pfenninger en Schulte - Bugdahl meer inzet dan de andere ploegen en wisten zich aan de leiding te stellen op de voorlaatste dag. Even kwam er animatie toen een reuzepremie werd toegekend aan de winnaar van een sprint met uiteindelijk zeven ploegen. Op vier ronden van het einde lag Nielsen aan de leiding voor Von Büren, Bucher en Rik. Maar op twee ronden werden de laatste aflossingen gedaan en de sprint uiteindelijk ingezet met Pfenninger aan de leiding die werd ingehaald door Armin von Büren, Terruzzi en Rik Van Steenbergen die niet al te goed werd afgelost. Von Büren won derhalve de premie van 200 Zwitserse Frank. Dan was het even kalm en werden oude Zwitserse cracks voorgesteld zoals Heiri Suter, Paul Egli en Ferdi Kübler. De avond sloot af zoals die begonnen was, met Roth - Pfenninger aan de leiding, samen met Schulte - Bugdahl met zeer weinig punten. De rest volgde op een ronde en meer. Wirth - Tiefenthaler waren dan 10° met vijf ronden achterstand.

Ongeveer 10.000 toeschouwers waren opgekomen voor de laatste avond, die begon met de opgave van Schulte en de jonge Bugdahl. Gerrit Schulte die sinds enkele dagen met een verkoudheid sukkelde, kreeg daarenboven nog bloedzweren.

En hij die reeds tweemaal de zesdaagse van Zürich had gewonnen verkoos zich terug te trekken, liever dan een minderwaardige rol te spelen. Zo verdween hij op ongeveer drie uur voor het einde van de wedstrijd. Zijn ploegmaat Bugdahl kon niet anders dan hem volgen in de opgave.

Ondertussen was hevig kabaal ontstaan tussen de overblijvende ploegen die uiteindelijk voor de zege zouden strijden: Roth - Pfenninger, Van Steenbergen - Severeyns, Arnold - Terruzzi en Senfftleben - Forlini. Deze begonnen aan een vinnig steekspel waaruit Van Steenbergen en Severeyns als leiders uitkwamen op ongeveer twee uur voor het einde. Bucher - Von Büren en Nielsen en Lykke - die ten val kwam maar de wedstrijd kon verderzetten - sloten zich aan bij de vier leidersploegen. De kleinere ploegen kwamen er niet meer aan te pas. Schär die zich ziek voelde gaf op en ploegmaat De Baere ging zo goed en zo kwaad als het kon alleen verder.

De strijd ging verder met de zes ploegen binnen dezelfde ronde, met daarna Bucher - Von Büren en Brun - Graf, waar vooral de Fransman sterk reed. Op drie kwartier van het einde kwam er dan een beslissende aanval van Van Steenbergen - Severeyns samen met Roth - Pfenninger. Acht minuten joegen zij rusteloos en hardnekkig rond. Zij botsten op veel weerstand maar zouden uiteindelijk toch dubbelen en de twee eerste plaatsen bezetten. Daarmee was het gedaan. Arnold - Terruzzi - die het meeste punten totaliseerden -zouden zich nog in het verweer werpen maar tevergeefs. Een kwartier voor het einde sloegen Van Steenbergen - Severeyns toe want zij hadden minder punten. Maar uiteindelijk veranderde de stand niet meer en Roth - Pfenninger haalde het op punten en zo konden de sportlui van Zürich juichen om een nieuwe Zwitserse zege.

De einduitslag:

1.	Roth - Pfenninger		375 punten
2.	Van Steenbergen - Severeyns		275
3.	Arnold - Terruzzi	op 1 ronde	454
4.	Senfftleben - Forlini		324
5.	Nielsen - Lykke		267
6.	Bucher - Armin von Büren	op 2 ronden	260
7.	Brun - Graf		162
8.	Wirth - Tiefenthaler	op 4 ronden	242
9.	Oskar von Büren - Schweizer		211
10.	De Corte - Emil von Büren	op 5 ronden	114
11.	De Rossi - Muller	op 7 ronden	257
12.	Wenger - Meier	op 11 ronden	113
13.	Walliser - Grassner	op 14 ronden	251

(wordt vervolgd)

De sponsors

Zonder sponsors zou het wielrennen nooit geweest zijn wat het nu was. Er waren sponsors die lang in het peloton bleven, er waren er die er zeer kortstondig vertoefden. Weer anderen vonden het zo succesvol dat ze met filialen werkten enz .... Deze rubriek staat dicht bij de rubriek 'DE PLOEG', maar verschilt er toch wel van.

De bedoeling was om hier een artikel te plaatsen over FAEMA, de sponsor die door iedere wielerliefhebber gekend is. Patrick Feyaerts was bereid deze taak op zich te nemen. Maar al vlug bleek dat deze opdracht uit zijn voegen barstte.

Patrick haalde er ook EMI bij, en logischerwijze FAEMINO en eventjes Bianchi. Voor ik het goed en wel besefte was ikzelf ook betrokken bij dit project. Het project 'artikel' werd stilaan een project 'boek'. Een boek waarin we de geschiedenis van FAEMA vanaf 1955 tot en met 1979 willen beschrijven. Een boek waarin we de ploegensamenstellingen van FAEMA en de gelieerde ploegen EMI en FAEMINO zo correct als mogelijk willen geven, een boek waarin we zo correct als mogelijk de lijst van overwinningen willen geven, een boek waarin we verschillende renners nader willen beschrijven en dat zijn niet altijd de kopmannen, een boek waarin we de pubkaarten die verschenen zijn jaar per jaar willen oplijsten, een boek waarin we foto's van de truien willen plaatsen, kortom een boek met de wielergeschiedenis van FAEMA, een boek waarvan we denken dat het zo een 500 à 600 blz. zal omvatten. Gezien we tot nu toe nog geen goede titel gevonden hebben zal ik deze rubriek gewoon FAEMA noemen.

Natuurlijk neemt dit tijd in beslag en de verschijningsdatum zal pas voor binnen enkele jaren zijn (Patrick en ikzelf zijn gepensioneerd en zoals algemeen geweten is, gepensioneerden hebben geen of weinig tijd). Niettemin willen we de lezers van dit tijdschrift niet op hun honger laten en zullen we een soort voorpublicatie doen waarbij we hoofdstuk per hoofdstuk zullen publiceren en waarbij we bv. voor de pubkaarten een selectie zullen maken daar waar we in het boek voor de volledigheid zullen gaan.

En zo zal Patrick, met wie ik al tweemaal een boek publiceerde en die gezworen had nooit meer een boek te schrijven, nog maar eens een deel van zijn immense kennis van de wielersport op papier zetten, met een beetje hulp van mezelf. Het zal mondjesmaat zijn, maar het zal zeker de moeite zijn en ik ben er vrij zeker van dat de wielerliefhebber met ongeduld zal zitten wachten op het volgende nummer van WAAIERS.

FAEMA (deel 1)

door Patrick Feyaerts en Jan De Smet

Inleiding en concept

FAEMA, samen met zijn "ondermerken" EMI en FAEMINO is een van de mythische sponsors uit de beginperiode van de extra-sportieve sponsoring. Samen met Molteni en Renault heeft deze sponsor het meest indrukwekkende palmares. Banesto, Quick Step en Sky/Ineos komen er dichtbij, maar zijn uiteindelijk te eenzijdig geconcentreerd op ofwel eendagswedstrijden, ofwel grote rittenkoersen.

De grote wedstrijden opnoemen die FAEMA/EMI/FAEMINO niet gewonnen heeft, is sneller gedaan dan de lijst te geven van wat er wel gewonnen werd. De Tour de Suisse, Bordeaux- Paris, Milano-Torino, de tijdritten Genève en Forli-Castrocaro, en wat kleinere Franse rittenkoersen en Italiaanse eendagswedstrijden, en dat zal het zowat zijn.

Bovendien heeft de naam FAEMA een mythische klank voor de Belgische wielerliefhebber, de ploeg waar Rik Van Looy uitgroeide tot de "Keizer van Herentals" en waar Eddy Merckx zijn voet naast de allergrootsten zette, alvorens ze bij Molteni ver achter zich te laten.

Dit artikel gaat daarom meer in detail in op deze sponsor, waar niet alleen de reeds vermelde wielericonen actief waren, maar ook Hugo Koblet, Charly Gaul, Federico Bahamontes, Patrick Sercu en Felice Gimondi, naast vele andere sterren uit de jaren vijftig en zestig.

Wij proberen daarbij voor elk seizoen een zo precies mogelijk overzicht te geven van de aangesloten renners, de voornaamste overwinningen en de lijst van alle overwinningen behaald door alle renners verbonden aan de ploeg evenals het totaal aantal overwinningen dat met (quasi) zekerheid aan FAEMA/G.D. FAEMA/EMI/FAEMINO kan toegewezen worden. Dit kon enkel dankzij het meticuleuze opzoekwerk van coauteur Jan De Smet en de hulp van Jaak Decoster. Toch is het waarschijnlijk dat we een aantal overwinningen in Spaanse wedstrijden missen. Raadpleging van de Anuario Ciclista Internacional 1962 liet toe een aantal overwinningen van de Spaanse FAEMA-renners toe te voegen die niet in de andere bronnen vermeld staan. Jammer genoeg is dit de enige Anuario die kon geraadpleegd worden. Wij proberen bij alle overwinningen en resultaten ook zoveel mogelijk de officiële (lokale) naam van de wedstrijd te gebruiken.

Overwinningen in nevenklassementen worden, evenmin als die in baanwedstrijden of veldritten, meegeteld, maar wel desgevallend vermeld bij de belangrijkste zeges (dus nevenklassementen van Tour, Giro en Vuelta en wereldtitels). Toch zullen er nog altijd enkele twijfelgevallen blijven en zullen er ongetwijfeld fouten tussen zitten, zeker voor wat de Spaanse renners en uitslagen betreft. Dikwijls is het moeilijk te achterhalen wie in welke wedstrijd voor welke sponsor reed.

Om te beslissen aan welke ploeg een overwinning toe te wijzen, gebruiken we, in volgorde, volgende criteria:

1. Wordt een merkentrui gedragen telt die voor het toewijzen van de ploeg, zelfs al bestaat de ploeg niet meer (dus truien als Bianchi, Touring, L'Avenir),
2. Bij een kampioenentrui telt de broek, tenzij de renner dat seizoen (of die periode) maar een sponsor had, dan is het die sponsor in ieder geval,
3. Bij een leiderstrui telt de ploeg waarvoor hij aan de start komt, tenzij het een individuele rittenkoers is, in dat geval beslist de trui in de andere ritten gedragen,

4. Bij een nationale selectie telt, in volgorde:
    1. de sponsor van die nationale ploeg,
    2. eventuele publiciteit op de trui gestikt (zoals in de Tour de France)
    3. de publiciteit op de broek,
    4. de “nationale” hoofdsponsor van de renner,
    5. de voornaamste sponsor van de renner,
5. Truien “verdiend” in rittenkoersen, criteriums en dergelijke en in andere wedstrijden gedragen, worden gelijkgesteld aan kampioenentruien.

Per jaar duiden we nog de specifieke gevallen, die we al dan niet aanvaarden, maar alvast enkele voorbeelden ter verduidelijking. Voor specifiek Duitsers en Zwitsers die ook een nationale sponsor hadden, tellen hun nationale overwinningen voor die nationale sponsor (tenzij er duidelijk bewijs is dat de betrokken renner in die wedstrijd een FAEMA-trui droeg). Zo zetten wij de overwinningen van Hugo Koblet in het kampioenschap van Zwitserland en de Tour de Suisse op rekening van Cilo en niet van FAEMA.

Rijdt en wint Rik Van Looy een kermiskoers of criterium met de trui gewonnen in de Driezustersteden, telt die zege voor FAEMA. Doet hij echter, zoals in de Scheldeprijs in 1956 (voor een ons onbekende reden) een trui van Touring aan, telt die zege niet voor FAEMA, ook al bestaat Touring niet meer. Rijdt Rik dan weer de Ronde van Nederland met een Belgische selectie, maar wel gesponsord door RIZLA, tellen eventuele zeges niet voor FAEMA. Rijdt Rolf Graf de Trofeo Baracchi in zijn Zwitserse trui zonder publiciteit en een broek zonder publiciteit, wordt die zege niet voor FAEMA geteld.

In de Tour de France reden de meeste renners van FAEMA, ook de Spanjaarden, met ofwel “GUERRA FAEMA” (1956-58) ofwel “G.S. FAEMA” (1959-61) publiciteit op hun nationale trui. De voornaamste uitzondering hierop waren de Zwitserse renners, die met publiciteit van hun Zwitserse sponsor reden. Eventuele resultaten worden dus voor de Zwitsers toegewezen aan hun nationale sponsor, voor de anderen aan FAEMA.

Ook 1963 is een apart geval. De overwinningen van de renners van flandria voor de fusie met FAEMA beschouwen wij al evenmin voor FAEMA.

Verder hebben we besloten een onderscheid te maken tussen de internationale FAEMA-ploeg en de Spaanse Grupo Deportivo FAEMA. Deze laatste ploeg, met uitsluitend Spanjaarden, was verbonden aan de sportclub Grupo Deportivo, gevestigd in Barcelona en gesponsord door de plaatselijke vestiging van FAEMA, uiteraard met toestemming van de hoofdzetel. De bijhorende wielerploeg was hoofdzakelijk actief in Spanje, maar een aantal van deze renners werden voor sommige, vooral Italiaanse wedstrijden als Milano-Sanremo, de Giro di Lombardia of de Giro d’Italia opgeroepen om de internationale FAEMA-ploeg te versterken. Ook al hebben sommige Spaanse renners een officiële postkaart in de Italiaanse reeks, toch beschouwen wij ze enkel als lid van de Spaanse ploeg. Enkel in 1961, en in 1963 na de fusie van FAEMA en flandria, aanzien wij ze als een enkele ploeg. 1960 is ook een apart geval. Voor dat jaar beschouwen we de grote meerderheid van de Spaanse renners als lid van zowel de “internationale” G.D. FAEMA ploeg (de internationale ploeg was zowel in 1960 als in 1961 in Spanje en niet langer in Italië geregistreerd) als van de “nationale” G.D. FAEMA ploeg. Enkel enkele jongere of minder bekende renners worden exclusief aan de “nationale” ploeg toegewezen. Als criterium gebruiken we het al dan niet voorkomen van de renners op de ploegfoto’s of in de internationale (Italiaanse) reeks kaarten.

Elk seizoen worden beide ploegen naar best vermogen, apart opgelijst met de betrokken renners en vermelding van het aantal zeges.

In 1957 waren er dan weer twee Spaanse FAEMA-ploegen, ook een andere club uit de omgeving van Barcelona, Club Ciclista Granollers werd toen door FAEMA gesponsord. Beide ploegen zouden vanaf maart regelmatig in dezelfde (Spaanse) wedstrijden aan de start komen. Om het nog moeilijker te maken reden enkele renners afwisselend voor een van beide ploegen. Mogelijk was de bedoeling van deze constructie gewoon zoveel mogelijk renners in bepaalde rittenkoersen te kunnen opstellen.

In die zin zorgen de (zogenaamde) Italiaanse onafhankelijken voor een additioneel probleem. Uiteraard worden alle overwinningen van onafhankelijken van welke nationaliteit of in welk land ook, in een wedstrijd voor beroepsrenners als volwaardige overwinningen geteld. De situatie van de Italiaanse onafhankelijken kan niet zomaar vergeleken worden met de Belgische situatie. In Italië gaat het in werkelijkheid over (al dan niet verkapte) beroepsrenners, aangesloten bij een officiële (beroepsrenners)ploeg en met toegang tot een volwaardig beroepsrennersprogramma, semiklassiekers, Giro d'Italia, klassiekers en buitenlandse wedstrijden inbegrepen, zelfs een selectie voor de Tour de France was mogelijk. Bijgevolg hebben wij besloten al hun overwinningen te tellen, ook die welke behaald werden in een wedstrijd voorbehouden aan deze zogenaamde onafhankelijken. In het gedetailleerde palmares wordt wel aangegeven dat het over een wedstrijd voor onafhankelijken ging, wanneer deze informatie voorhanden is.

Ook in Spanje reden de onafhankelijken een uitgebreid programma bij de beroepsrenners. Hier gaan wij minder ver met de assimilatie, vermits ze internationaal niet als beroepsrenner beschouwd werden (voor de Italianen is dat minder duidelijk). Ze mochten in ieder geval deelnemen aan de Tour de l'Avenir, al is het wel opvallend dat in 1961 Angelino Soler eigenlijk vrij kon kiezen tussen Tour de France en Tour de l'Avenir. De Spaanse federatie koos de Tour de l'Avenir voor hem, al bleef het verhoopte succes uit.

Bijgevolg vermelden wij voor de Italiaanse en Spaanse renners een eventueel statuut als onafhankelijke (trouwens dikwijls moeilijk te achterhalen) niet, maar wel voor Belgen en Nederlanders.

Voor de Spaanse renners geven wij bij de ploegsamenstellingen en de zegelijsten telkens hun volledige officiële (dubbele) naam (tenzij niet terug te vinden), in de teksten zelf beperken wij ons tot de gebruikelijke benaming, tenzij een volledigere naam voor de duidelijkheid nodig zou zijn.

Bij elk jaar worden ook, met dank aan Jan Soens, de truien gedurende dat seizoen gedragen weergegeven. Deze tekeningen worden aangevuld met enkele foto's van originele truien uit de betrokken periode.

Ook de uitgebrachte postkaarten worden weergegeven, de benadering die wij hiervoor gebruiken wordt in meer detail uitgelegd in het volgende hoofdstuk.

Tenslotte is er ook nog een uitgebreid tekstgedeelte, verdeeld in drie delen. In het eerste deel wordt een overzicht van de prestaties van de ploeg(en) gedurende het betrokken seizoen beschreven, met aandacht voor de grote wedstrijden, maar ook voor alle peripetieën doorheen het seizoen, zaken die de charme van de wielersport in die jaren uitmaakten. In het tweede deel hebben wij het kort over de belangrijkste renners en de belangrijkste evoluties en gebeurtenissen van het voorbije seizoen. In het derde deel tenslotte bespreken wij kort de renners van het seizoen van de FAEMA-ploeg(en). Voor de periode 1956-63 is dat telkens een Belg, een Spanjaard en een andere nationaliteit, voor 1968-70 een Belg en een Italiaan en ten slotte voor 1978-79 een enkele renner. Van Looy, Gaul, Koblet en Merckx, die zowat alle jaren

bij de mannen van het seizoen horen, en andere bekende namen als Bahamontes, Vandaele, Impanis, De Cock van welke eveneens meer dan voldoende biografieën de ronde doen, komen hiervoor niet in aanmerking.

Hierbij willen wij graag Jan Soens en Hans Vandeput bedanken voor hun hulp bij het opzoekwerk, bij het nalezen en verbeteren en Jaak Decoster voor het ter beschikking stellen van zijn database. Zonder hun hulp was dit werkstuk veel minder compleet en veel minder accuraat geweest.

De kaarten en foto's: concept

Wij proberen een zo compleet mogelijk overzicht van de officiële postkaarten en persfoto's (hieronder beschouwen wij de aparte foto's zonder publiciteit op de rugzijde, dikwijls duidelijk manueel uitgeknipt uit een groter fotoblad, volgens ons bestemd voor de pers) van elk jaar weer te geven.

Voor elk seizoen wordt, voor zover voorhanden, elke bestaande kaart of persfoto per renner weergegeven[1], zodat de lezer een duidelijk zicht heeft op wat er bestaat aan kaarten en foto's. Ook elke verschillende rugzijde wordt weergegeven. Ook hier kunnen fouten insluipen, specifiek voor de aparte Spaanse reeksen is het niet altijd evident het exacte jaartal te vinden.

Voor reeksen of eventuele aparte kaarten waarvoor geen rugzijde wordt weergegeven, betekent dit dat deze blanco is. Dit is alvast het geval voor de persfoto's, maar ook voor een aantal andere reeksen. Zo zijn er enkele foto's van Spaanse renners, waarschijnlijk uit 1956, met een blanco rug, maar daarnaast zijn er gelijkaardige foto's met op die blanco rug een stempel van FAEMA.

Hierbij kan het dan gaan over persoonlijke kaarten van de renner zelf, al dan niet ter beschikking gesteld door de ploeg of zelfs over latere uitgaven gebaseerd op niet gebruikte toenmalige clichés. In dit laatste geval denken wij meer specifiek aan de reeks FAEMA L. GUERRA kaarten. Coups de Pédales heeft destijds een dergelijke reeks heruitgegeven, maar tot hiertoe hebben wij nergens een overeenstemmende officiële reeks kunnen vinden. Wij hebben wel enkele kaarten met blanco rug uit deze reeks, maar geen informatie over hun herkomst.

De (Italiaanse) hoofdreeksen voor de seizoenen 1956 en 1957 zijn gelijkend met bijna uitsluitende buste foto's. Voor het seizoen 1956 staan naam van de renner en publiciteit enkel op de rugzijde, de voorzijde is een integrale foto. De hoofdreeks van het seizoen 1957 heeft de naam en een vermelding van FAEMA aan de voorzijde. Er zijn twee verschillende rugzijden. Charly Gaul heeft in totaal vier verschillende kaarten: naast de klassieke bustefoto zijn er ook nog een actiefoto en twee kleurfoto's. Ook al dateert de foto in roze trui uit 1956, de kaart zelf is duidelijk in een formaat 1957.

Voor 1958 is er een hoofdreeks, met de renners in trainingspak op de fiets.

Voor 1959 is er geen echte FAEMA-hoofdreeks, enkel een reeks van 10 Belgische renners. Rik Van Looy heeft hier drie kaarten, twee met hetzelfde cliché (dat afwijkt van de pose van zijn ploegmakkers) en een derde die dateert van het einde van het seizoen (Giro di Lombardia), maar duidelijk in een formaat 1959. Hetzelfde cliché wordt opnieuw gebruikt in de reeks van het volgende seizoen.

EMI heeft dan zijn eigen kaarten, met telkens een actiefoto en een geposeerde studiofoto. Dit zal voor EMI ook in 1960 het geval zijn, met dat jaar ook een reeks (grote) persfoto's van de actiefoto's en (kleinere) van het hoofd van elke renner.

In 1960 is er voor FAEMA een reeks glanzende postkaarten van ruim 20 renners in actie. Rik Van Looy heeft per einde seizoen een extra kaart, in actie in regenboogtrui. Van de Spaanse renners (en van Rik Van Looy) bestaat er ook een matte, soepele variant. Ook voor FAEMA is er een reeks persfoto's, zowel van de actiefoto's als van aparte foto's van de hoofden van de renners. Het seizoen nadien worden enkel foto's van de nieuwkomers en van kopman Rik Van Looy uitgegeven, met daarnaast een reeks persfoto's van de bustes van de nieuwkomers.

1 Voor deze artikelenreeks zal er een selectie gemaakt worden van de beschikbare kaarten. In het boek zullen uiteindelijk alle kaarten te zien zijn.

Na de fusie met flandria zijn de kaarten van de Belgische (en Nederlandse) renners door flandria uitgegeven. Van deze kaarten bestaan meerdere varianten. Vooreerst kan de publiciteit op de voorzijde Nederlandstalig of tweetalig zijn. Wij hebben geen weet van Franstalige publiciteit. De rugzijde kan blanco zijn (mogelijk persfoto's, maar mogelijk ook bestemd als publiciteitsmateriaal voor de renners zelf of voor fietsenhandelaars), of in postkaartformaat of volledig vol publiciteit of ten slotte als een mededeling naar klanten van de komst van een vertegenwoordiger (zowel Nederlandstalig als Franstalig). Een aantal renners hebben twee verschillende foto's. Van Looy heeft in totaal vier kaarten; twee zwart- witte en een kleuren kaart als wereldkampioen en nog een vierde, enkel in de soepele vorm om klanten een bezoek aan te kondigen. Ten slotte bestaan er ook een aantal foto's op groot formaat, besteld door flandria, doel onbekend.

De Spaanse reeksen zijn moeilijk te interpreteren. Tijdens de jaren vijftig zijn er twee "hoofdreeksen", waar telkens dezelfde clichés gebruikt worden.

De eerste reeks lijkt de seizoenen 1956 en 1957 te groeperen. De afgebeelde renners reden immers voor FAEMA in minstens een van deze seizoenen, maar de reeks bevat renners die niet samen voor FAEMA reden. Op de voorkant van de reeks wordt naar Grupo Deportivo FAEMA verwezen, de rugzijde is blanco.

De tweede reeks dateert uit 1958. De voorzijde verwijst naar G.D. FAEMA, op de rugzijde wordt de samenstelling van de ploeg en de reeks vermeld. Van de rugzijde zijn er twee hoofdvarianten, een met de renners in alfabetische volgorde, een met een meer willekeurige volgorde. Daarnaast zijn er nog twee kaarten van Timoner met een andere rugzijde. Mogelijk zijn dit aparte reeksen, wij hebben echter geen weet van andere kaarten van hetzelfde type.

Daarnaast zijn er twee reeksen waar de renners bij een koffiemachine afgebeeld staan, daterend (volgens ons) uit respectievelijk 1958 en 1959.

Ook de Spaanse reeksen uit de jaren zestig zijn speciaal.

Vooreerst is er een actiereeks, waarschijnlijk uit 1961. Vervolgens is er een reeks, die net zoals voor 1956-57 renners uit twee seizoenen, ditmaal ofwel 1961 en 1962, ofwel 1962 en 1963, groepeert. Gezien er een aparte reeks voor 1963 bestaat, houden wij het echter op 1961-62. In ieder geval vinden we opnieuw in deze reeks renners die nooit op hetzelfde moment voor de ploeg reden en een renner die er enkel in 1962 bij was (al de anderen in minstens twee van de drie seizoenen). De laatste reeks, seizoen 1963, valt op door zijn speciaal formaat: grootte van een chromo en op de rug een kalender.

Daarnaast zijn er nog een aantal "losse" kaarten, telkens met publiciteit voor FAEMA op de rugzijde. Het is niet duidelijk of het hier om echte reeksen gaat of om gewoon een kaart uitgebracht voor een of andere renner.

Gedurende de periode Merckx waren de kaarten eenduidiger, ook al waren er toen een aantal kleinere nevenreeksen.

Tijdens de samenwerking met Bianchi waren er volgens ons telkens twee parallelle reeksen. In 1978 was er een met publiciteit voor Bianchi en een met publiciteit voor FAEMA op de rugzijde, in 1979 een met publiciteit op de rugzijde voor Bianchi, Piaggio en de onderdelenleveranciers van Bianchi en een met publiciteit voor Bianchi en Vespa, een merk van Piaggio. FAEMA had dat jaar enkel wat beperkte publiciteit op de voorkant. Opmerkelijk is ook dat in de reeks 1979 er ook twee kaarten van de al gestopte Gimondi waren, een in roze trui en een in Wereldkampioenentrui.

FAEMA: wie en wat

Na de Tweede Wereldoorlog was de situatie in Italië dramatisch, het land was gebroken en vernederd. De industrie was bijna vernietigd, de werkloosheid liep explosief op en de Italiaanse lire zakte in elkaar. Politieke spanningen tussen de verschillende fracties die streden om de macht, maakten alles nog erger, zelfs een burgeroorlog dreigde.

Toch bleven bepaalde rituelen en gewoonten overeind, en maakten misschien gewoon het leven draaglijk. Zoals een espresso in de ochtend. Sinds de 16de eeuw, toen in Venetië de eerste Italiaanse koffie werd gebrouwen, was het land er gek op en was het een integraal onderdeel van de Italiaanse cultuur geworden.

In 1945 opende Carlo Ernesto Valente een koffiemachinefabriek in Milaan en noemde zijn nieuwe bedrijf Fabbrica Apparecchiature Electro Meccaniche e Affini (fabriek voor elektromechanische en bijbehorende apparatuur). Nogal lang, en duur, als publicitaire naam en daarom werd het afgekort tot FAEMA. Het bedrijf begon nog eerst met het produceren van kachels en accessoires voor treinwagons, maar Valente zag al snel de mogelijkheid in koffie. Terwijl praktisch elke Italiaan dagelijks aan een of drie espresso's toe was, was er weinig industriële ontwikkeling in de manier waarop de koffie werd gemaakt.



Eerste FAEMA-fabriek

Wanneer wat later de grote economische bloei kwam, en tevens de eerste ruimtereizen, lanceerde FAEMA machines met namen geïnspireerd op de kosmos: Saturno, een grote machine geschikt voor populaire cafés, Marte, gekenmerkt door futuristische lijnen, een van de eerste machines met hydro-gecomprimeerde koffie-infusie (Infuso di Caffè Idrocompresso stond op het plexiglas geschreven), Venere, een compact model, ontworpen voor de kleine cafés en recreatieclubs die steeds meer verspreid geraakten in het naoorlogse Italië, Urania, een machine die werd gekenmerkt door echte "ruimtevormen" en details en door een verlicht frontpaneel.



De futuristische Marte

De eerste FAEMA-koffiemachines waren nog volgens een traditioneel concept, met horizontale hefboomzuigers.

Valente's visie was duidelijk en vooruitstrevend. Elke fabriek en elk kantoor in zijn groeiend imperium moest begrijpen dat het bedrijf maar een regel had: voortdurende modernisering. "Elke technische ontwikkeling", zei hij, "moet de ervaring van het gebruik van een FAEMA-machine verbeteren en vooral, het resulterende kopje koffie."

In 1961 patenteerde Valente een nieuwe machine. Dit was een eclipsjaar, vandaar de naam van de machine, de E61. Het was meteen een succes en werd na verloop van tijd een designklassieker. De innovatie lag in het gebruik van de eerste volumetrische pomp om het water met de vereiste druk van 9 atmosfeer op het koffiedik te persen. Een andere succesvolle karakteristiek was een pre-infusiekamer die een beetje water in de koffie liet sijpelen, waardoor eventuele ingesloten gassen werden afgevoerd en de rest van het water effectiever aan het koffiedik kon worden blootgesteld, waardoor elk shot een rijkere smaak kreeg.



De mythische E61

De machine was ook betrouwbaar in zijn temperaturen. Water voor het zetten van espresso moet op 95 graden Celsius zijn, terwijl de stoom voor het verwarmen van melk hoger moet zijn, ongeveer 125 graden. Bij andere machines veroorzaakte dit verschil problemen, waarbij de watertemperatuur te hoog was en de koffie verbrandde. De E61 daarentegen hield het water en de stoom op de juiste temperatuur. De E61 had ook een geweldige invloed op de markt voor huismodellen, kopies voor thuisgebruik geraakten wijdverspreid.

De iconische E61 zorgde ervoor dat de groei van het bedrijf in de jaren zestig en zeventig enorm toenam. Valente investeerde slim in marketing, waarbij hij zich concentreerde op Italië, Spanje en Latijns-Amerika, waar wielrennen een centraal onderdeel van zijn reclamestrategie was. Van 1955 tot 1963 en opnieuw van 1968 tot 1970 sponsorde zijn bedrijf een wielerploeg met sterren als Hugo Koblet, Charly Gaul, Rik Van Looy, Vittorio Adorni en Eddy Merckx.

Deze reclamestrategie lukte wonderwel. Hopen wielerliefhebbers, en dan zeker in de jaren vijftig, wisten misschien niet eens waar FAEMA eigenlijk voor staat, maar ze kenden wel de naam. En veel belangrijker, de echte klanten wisten het wel. Zo stond er op het hoogtepunt van de roem van Rik Van Looy wel in elk Vlaams café een FAEMA-apparaat.

En niet enkel technisch, maar ook commercieel werd er geïnnoveerd. Zo was er plots, naast FAEMA, een nieuwe firma EMI, die dezelfde producten maakte, maar waarvan dhr. Valente geen eigenaar was, maar "gewoon" aandeelhouder. En "toevallig" was zijn zoon Paolo er de directeur en kreeg zijn eigen wielerploeg in 1959 en 1960. Eind van de jaren 60 kwam dan FAEMINO op de markt, koffiepoeder bestemt voor de FAEMA-koffiemachines. FAEMINO was in 1970 hoofdsponsor van de ploeg Merckx. Beide firma's of ondermerken zijn ondertussen wel volledig verdwenen.

Tijdens de jaren 70 nam het bedrijf in korte tijd een leidende rol in zowel de Italiaanse markt als de Latijns-Amerikaanse markten. Een groot deel van dit succes was te danken aan de commerciële houding die het bedrijf ertoe bracht om te blijven investeren in verkoop en reclame.

De heer Valente stopte op zijn zestigste, in 1974, met zijn actieve betrokkenheid in het bedrijf, maar innovatie bleef een hoofdkarakteristiek van het merk.



En in 1991 toepasselijk de E91 Ambassador

Nieuwe modellen bleven komen, het ene al meer vooruitstrevend dan het andere. Zo werd in 1983 de Faematronic gelanceerd, met elektronische dosering en een display om de bedrijfsparameters te regelen. En in 1991 was er de E91, een innovatief en elegant product met de nieuwste technologie van die tijd, zoals het automatische diagnosesysteem. De E91 is nog altijd een groot commercieel succes.



Nostalgie in 2016 de E71

Wat nostalgie hoort er ook bij, zo kwam in 2016 de E71 uit, een knipoog naar het verleden, maar wel de ultieme machine voor barista's over de wereld. En alsof het niet op kon, kwam er in 2020 de FAEMA E71 TOUCH, ontworpen om aan de behoeften van de grote ketens te voldoen en het werk van de barista te vereenvoudigen dankzij de functionele touchscreen- interface.

Vandaag is FAEMA, nu deel van de GRUPPO CIMBALI, nog altijd een succesverhaal en toonaangevend in zijn branche.

Veel uitgebreider informatie over de geschiedenis en de producten van FAEMA kan op hun site, https://www.faema.com gevonden worden.



In 2020 nog beter, de E71 Touch

Learco GUERRA, waarmee alles begon

Net zoals Fiorenzo Magni in de jaren veertig en vijftig de derde man was naast (of achter) de “Campionissimi” Fausto Coppi en Gino Bartali, was Learco Guerra de derde man van het eerste groepje Campionissimi, naast Alfredo Binda en Costante Girardengo.

Guerra werd op 14 oktober 1902 in San Nicolò Po (Mantova) geboren en kwam pas laat tot de wielersport, na het eerst, zonder succes, als voetballer geprobeerd te hebben (zijn kwaliteiten lagen eerder in zijn inzet en loopvermogen dan in zijn techniek). Hij werkte in die periode als metserdiender.

Over zijn debuut als wielrenner circuleert er op het internet (meer bepaald op de Italiaanse Wikipedia) een romantisch verhaaltje dat hij zijn carrière als wielrenner begon op aanraden van een vriend, Gino Ghirardini, die hem deed geloven een fiets en trui van de Maino-ploeg gekregen te hebben. Dus probeerde hij het in 1928 in Milano-Sanremo. Hij eindigde als 18de terwijl alle deelnemers van het “echte” Maino-team opgaven. Zo trok hij de aandacht van Giovanni Maino, verbaasd om een hem onbekende renner van zijn ploeg te zien aankomen, en van diens raadgever Costante Girardengo. Dit verhaal houdt echter geen steek, hij nam in 1928 niet eens deel aan Milano-Sanremo, wel aan de Giro di Lombardia (voor Maino, maar hij haalde het einde niet). Hij werd wel 17de in zijn eerste Milano-Sanremo, maar dan in 1929.

Juistere versies kunnen gevonden worden in het boek “Maglia Rosa Triumph and Tragedy at the Giro d’Italia” van Herbie Sykes en in de Hors série n° 14 van Coups de Pédales “Les Campionissimi: Girardengo-Binda-Guerra” door Giampiero Petrucci. Guerra, zelf dus metserdiender, was gewoon om met een oude tandem zand naar het werk van zijn vader, een metselaar, te brengen. In zijn schaarse vrije tijd rijdt hij enkele koersen met vrienden, met weinig resultaat en onder kritiek van zijn familie (hij is ondertussen getrouwd en vader van een zoontje).

Wanneer later een lokale filantroop een aarden piste rond het voetbalterrein liet maken, was hij er vaste klant op zijn oude tandem, en maakte dermate indruk dat een plaatselijke fietsenbouwer een fiets voor hem maakte. Learco Guerra stichtte zijn eigen fietsclub, waarvan hij enig lid was, en was al snel de grote vedette van die piste.

Wanneer eind 1927 er tekort aan werk kwam, wilde hij het toch wat serieuzer proberen en sloot zich aan bij 23ste Legione Bersaglieri del Mincio, wat hem toeliet bij de amateurs te rijden. Zijn onstuimigheid stond dikwijls in de weg van zijn resultaten, maar hij liet zich toch opmerken en kreeg zelfs lovende kritiek in de Gazetto dello Sport. Een overwinning in de Giro della Provincia di Ferrare, met een prijs van 1200 lires overtuigde uiteindelijk ook zijn familie.

Zijn prestaties kwamen ook aan de oren van de grote Girardengo, die eens incognito kwam kijken en snel overtuigd was van het potentieel van de jonge man, in wie hij de perfecte anti-Binda zag. Zijn eigen beste jaren waren ondertussen voorbij en tegen Binda kon hij niet meer op, daarom moest maar iemand het in zijn plaats doen. Costante Girardengo wist zonder veel moeite Guerra te overtuigen om het als beroepsrenner te proberen. Hij kon ook Giovanni Maino overtuigen de jonge renner een contract als “gregario” bij Maino (waar Girardengo zelf ook onder contract lag) te geven, en meteen zelfs te laten starten in de Giro. De voorwaarde was wel dat Guerra zich zou aansluiten bij de fascistische partij. Geen probleem voor de jonge kandidaat beroepsrenner, die geen echte politieke overtuigingen had en vooral renner wilde worden. Of zijn vader, een fervent communist, dat leuk vond, is een andere vraag.

Uiteindelijk startte Guerra niet in de Giro d’Italia van dat jaar, maar het volgende seizoen maakte hij al indruk met het veroveren van een eerste Italiaanse titel, weze het dan slechts in de halve fond voor wegrenners. Hij dubbelt daar wel iedereen, Binda inbegrepen. In zijn eerste

Giro werd hij 24ste, na een verdienstelijke wedstrijd in dienst van zijn kopmannen Antonio Negrini en Luigi Giacobbe, respectievelijk 4de en 5de in de eindstand. Na dit eerste seizoen leek vooral een carrière als helper in het vooruitzicht te liggen, vooral wegens zijn leeftijd en zijn beperkingen in het gebergte.



Al een eerste keer Italiaans kampioen in 1930

De grote doorbrak kwam echter al in 1930. Guerra veroverde zijn eerste van vijf opeenvolgende nationale titels op de weg, won ritten in de Tour de France en de Giro d'Italia, werd 9de in de Giro, 2de in het wereldkampioenschap en 3de in de Giro di Lombardia. Het was echter vooral de Tour de France die een internationale ster van hem maakte. Hij werd tweede in de eindstand op iets meer dan 14 minuten van winnaar André Leducq en met een ploeg helemaal rond hem gebouwd had er misschien zelfs meer ingezeten.

Het was de eerste Tour de France met landenploegen en de Italiaanse ploeg was rond superster Alfredo Binda, die, tegen forse betaling, de Giro links had laten liggen, gebouwd. De Tour verliep echter niet gunstig voor hem. Niet alleen moest hij in de sprint zijn meester erkennen in de Fransman Charles Pélissier, hij verloor ook, na val, in de 7de rit meer dan een uur en alle kansen op een goed klassement. Binda herpakte zich wel de volgende rit en behaalde eindelijk een sprintzege op Pélissier en meteen de ritzege.

Ondertussen droeg Learco Guerra als sinds de 2de rit de gele trui, en Binda zag de opmars van een nieuwkomer en rivaal met lede ogen aan, ook al beloofde hij in dienst te rijden van de gele trui. Een eindzege van een landgenoot in de Tour de France, terwijl hijzelf geen rol van betekenis in het klassement kon spelen, zou immers aan zijn prestige knagen. En dus ging Binda in de Pyreneeënrit Pau-Luchon in het offensief met de Fransen André Leducq en Pierre Magne, won de rit, reed Guerra op 13 minuten en uit het geel, en Leducq in het geel. De beperkingen van Guerra als klimmer hebben hier zeker een rol gespeeld, maar toch dient te vraag gesteld waarom Binda niet bij hem gebleven was. Met diens hulp was het zeker mogelijk geweest de schade te beperken.

De volgende dag zou Binda opgeven. Verschillende verhalen over het waarom circuleerden hierover: een val, om zich op het komende wereldkampioenschap voor te bereiden, omwille van een niet betaalde premie om uit de Giro weg te blijven, of gewoon omdat hij het beu was.

Tegen een sterke en goed georganiseerde Franse ploeg was er voor Guerra geen beginnen aan om zijn achterstand op te halen, te meer daar de Tourdirectie zeker het hoofdobjectief van de overgang naar landenploegen, namelijk een Franse zege zeker stellen (sinds de herneming na Wereldoorlog I was er op 11 edities slechts een enkele Franse zege, van Henri Pélissier, en dat was ondertussen al 7 jaar geleden) niet in gevaar zou willen brengen. Zo kunnen er vragen gesteld worden hoe de Franse ploeg in de 16de rit, een Alpenrit over Lautaret, Galibier en Aravis, een achterstand



De nieuwe ster van Maino blonk al onmiddellijk uit in de Tour de France

van veertig minuten, na val van Leducq kon goed maken. De Franse pers maakte er, uiteraard, een heldenverhaal van, des te makkelijker met weinig getuigen. Ook de bestraffing met amper 2 minuten straftijd nadat Leducq in de 19de rit (een etappe met gescheiden vertrek) opgewacht werd door 3 ploegmaats, terwijl er maximaal twee toegelaten waren, was eerder symbolisch.

Maar wat maakt het uit, Learco Guerra werd “slechts” tweede, maar was nu een internationale ster, die bovendien bewezen had het ook buiten Italië, en dan zeker in een loodzware Tour de France, te kunnen waarmaken, iets waar zijn voorgangers of rivalen als Girardengo en Binda, niet in geslaagd waren. In Italië was hij immens populair en plaatste hij Binda in de schaduw. De massa had meer sympathie voor de zwoegende Guerra dan voor de stijlrijke Binda, en diens opgave in de Tour de France werd hem zwaar aangerekend. Zelfs het behalen van een tweede wereldtitel veranderde daar niets aan, in tegendeel zelfs, want hij had het aangedurfd publiekslieveling Guerra te kloppen.

Het volgende seizoen bevestigde Guerra al het goede en behaalde hij dan toch de wereldtitel. Dat jaar werd die eenmalig onder de vorm van een tijdrit over 170 kilometer betwist, wat natuurlijk perfect aansloot bij zijn kwaliteiten als fondrenner. Het seizoen 1932 was iets minder. Hij behaalde geen grote overwinningen en werd in de eerste editie van de Grand Prix des Nations slecht 4de, op ruime afstand van Maurice Archambaud. Ook het wereldkampioenschap in eigen land, op een selectief parcours rond Rome, werd een ontgoocheling, voor hem en (gedeeltelijk) voor het regime, Guerra was immers de uitgesproken favoriet van Il Duce. Guerra werd slechts 5de, maar de Italiaanse eer werd dan toch hooggehouden door Binda, die zijn derde wereldtitel binnenrijfde, voor een andere Italiaan, Remo Bertoni.

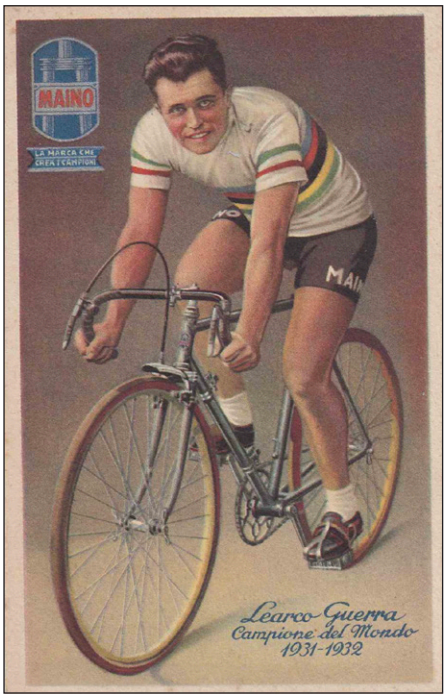

Wereldkampioen in 1931

Nadat Guerra in 1933 eindelijk Milano-Sanremo won, probeerde hij het opnieuw in de Tour de France. Ditmaal moest hij zijn meerdere erkennen in Georges Speicher, die uiteindelijk 4’01” sneller was. Ondanks die kleine achterstand bleek dat Guerra als ronderenner toch wat tekortkwam in het gebergte om aanspraak te maken op een eindzege.

Toch zou die er komen en wel in 1934 zijn laatste, en misschien wel zijn beste, topjaar. Hij behaalde zijn laatste Italiaanse titel op de weg, won de Giro di Lombardia, Roma-Napoli-Roma, en vooral, de Giro d’Italia, met maar liefst 10 ritzeges. Er moet wel aan toegevoegd worden dat het hooggebergte vermeden werd, zodat Guerra het in de tijdritten kon afmaken en Francesco Camusso uiteindelijk met 51 seconden kon afhouden. In het wereldkampioenschap, op een vlak parcours, moest hij na een tumultueuze sprint enkel de snelle Karel Kaers laten voorgaan. Hij was ook actief op de wielerbaan en won begin 1935 zelfs de tweede editie van de Zesdaagse van Antwerpen, samen met Adolf Van Nevele.

Heel die periode was hij in Italië uitermate populair en kreeg de bijnaam “la Locomotiva umana” (de menselijke locomotief), een faam die door het fascistisch regime uitgebuit werd. Hij was een favoriet van Mussolini, die in hem het toonbeeld van de “nieuwe” Italiaan zag, die door zijn kracht alle obstakels kon verzetten.

Ook al was hij pas 31, de beste jaren van Guerra waren voorbij. De tol van al die tomeloze inspanningen begon te wegen en hij moest zich tevredenstellen met enkele Italiaanse semiklassiekers en ereplaatsen in de Giro. Hij stapte over naar Legnano om de mentor te

worden van de nieuwe opkomende ster Gino Bartali. Zelf kon hij zich nog een paar keer tonen als tijdrijder, onder meer in de Giro della Provincia di Milano, een koppeltijdrit die hij samen met Gino Bartali won in 1936. Learco Guerra rekte zijn carrière nog tot ruim voorbij zijn veertigste, de laatste seizoenen enkel op de piste bij Dei. Zo behaalde hij in 1942 nog een laatste Italiaanse titel, ditmaal achter zware motoren.

Na de oorlog was Guerra nog even directeur van de nationale ploeg, terwijl hij eveneens zijn eigen fietsenfabriek opstartte. Het was echter zijn droom om zelf een professionele wielerploeg vanuit de volgwagen te leiden. In 1949 startte hij met zijn eigen wielerploeg opgebouwd rond de ervaren Olimpio Bizzi, met verder vooral Zwitsers. Bizzi zorgde voor de eerste successen, met twee ritzeges in de Giro di Sicilia en een ritzege in de Giro dei Trei Mari. Hij werd ook 4de in Milano-Torino.

Het volgende seizoen waren de ambities al iets groter, zo werd Louison Bobet aangetrokken voor Milano-Sanremo. Deze werd echter slechte 9de ex-aequo met een veertigtal renners in de massasprint voor de zege, gewonnen door Bartali. Bobet zou datzelfde jaar nog 3de in Roma-Napoli-Roma worden Wij hebben echter niet kunnen achterhalen of dat in een Guerra-trui gebeurde.



Een Learco Guerra wegfiets



Een Learco Guerra pistefiets

Vooral de Italianen van de ploeg fietsten zich in de belangstelling. Fausto Marini toonde zich in de semiklassiekers en werd 2de in Milano-Torino en in Trofeo Matteotti en 4de in de Coppa Placci. Het belangrijkste resultaat kwam echter van Olimpio Bizzi die de Tour du Maroc won.

Mogelijk speelde die zege, minder dan drie weken voor de aanvang van de Giro, een rol, maar Learco Guerra kreeg eindelijk zijn grote kans toen hem op het laatste moment gevraagd werd een gemengde ploeg in de Giro d'Italia uit te rusten en te leiden. Het ging om een echte mengelmoes van renners waarvoor in de andere ploegen geen plaats was. Vooreerst, uiteraard, de twee Italianen Olimpio Bizzi en Fausto Marini, en verder een in België wonende Italiaan, Pino Cerami, een Belg, Marcel Dupont, en drie Zwitsers, de gebroeders Gottfried en Leo Weilenmann en een zekere Hugo Koblet.

Deze laatste was op dat moment vooral bekend als baanrenner, en ook al werd hij in Zwitserland meer en meer de uitdager van Ferdi Kübler, in Italië was hij onbekend. Eigenlijk kwam hij vooral bij Guerra terecht omdat geen andere ploeg van hem wou weten. Deze eerste Giro zou echter een absoluut succes worden voor de Guerra-ploeg. Bizzi won een rit, Koblet won twee ritten en werd tevens eindwinnaar, voor Gino Bartali.

Ondanks dit succes bleven de ambities van de ploeg eerder nationaal, met als hoofddoel elk jaar de Giro d'Italia. In de eendagswedstrijden bleef het meestal bij ereplaatsen in de klassiekers en semiklassiekers, en overwinningen in plaatselijke wedstrijden. Kopman en grote vedette Hugo Koblet had uiteraard een internationaal programma. Daarvoor had hij naast zijn contract



Sportdirecteur Learco Guerra met zijn nieuwe Zwitserse ster Hugo Koblet



Hugo Koblet wordt in zijn eerste Giro de eerste buitenlandse eindwinnaar



De Guerraploeg voor de Giro 1951

met Guerra voor de Italiaanse wedstrijden ook een contract met het Zwitserse Cilo voor zijn Zwitsers programma en met het Franse La Perle voor Frankrijk.

De Italiaanse kern van de ploeg toonde zich in 1951 in de Italiaanse wedstrijden met Rodolfo Falzoni 5de in Milano-Torino en 6de in Milano-Sanremo en een ritzege voor Elio Bertocchi in Roma-Napoli-Roma. De Giro 1951 was echter minder succesvol. Koblet zat al met zijn Tourdebuut in gedachten en drong na een val niet echt meer aan. Uiteindelijk werd hij 6de in de eindstand, en waren er ritzeges voor Koblet en Falzoni.

In 1952 kwam er dan toch eindelijk een zege in een belangrijke eendagswedstrijd, Dante Rivola won de Giro di Lazio, terwijl Falzoni dit keer 5de werd in Milano-Sanremo. De Giro 1952 werd echter opnieuw een tegenvaller. Koblet had na zijn Tourzege te uitbundig van het leven genoten en zou vanaf dan met rug- en nierklachten sukkelen, die zijn mogelijkheden in het gebergte serieus beperkten. Een 8ste plaats in de eindstand en een 2de plaats in de tijdrit, achter Fausto Coppi, waren het hoogst haalbare.

In 1953 leek Koblet er nochtans terug helemaal te staan. In de aanloop naar de Giro won hij twee ritten in Roma-Napoli-Roma en werd 4de in de eindstand. In de Giro stond hij ditmaal aan het hoofd van een volledig Zwitserse ploeg[2], uitgedost in de Zwitserse nationale trui, met publiciteit L. GUERRA-URSUS. Hugo Koblet won de tijdrit en droeg vanaf de 8ste rit de roze trui. Hij leek op weg naar een tweede Girozege, tot hij in de laatste bergrit bij de beklimming van de Stelvio kraakte, en de eindzege, met een verschil van 1'29", aan Fausto Coppi moest laten. Koblet voelde zich verraden door de Campionissimo omdat ze de dag voordien, na de eerste Dolomietenrit over de Misurina, Falsarego, Pordoi en Sella een niet aanvalspact voor de volgende dag hadden afgesloten: Coppi zou, in ruil voor de ritzege, niet aandringen voor het eindklassement.

Bijgevolg kwam Koblet in 1954 terug om de rekening te presenteren. Hij had zich al van in het seizoensbegin getoond met een zege in Sassari-Cagliari, een tweede semiklassieker op het palmares van de Guerra-ploeg en bereidde de Giro opnieuw voor in Roma-Napoli-Roma, die dit jaar plaatsvond onder de lange benaming Gran Premio Ciclimotoristico delle Nazione Roma-Napoli-Roma. Hij behaalde opnieuw een ritzege en werd 7de in de eindstand, terwijl Coppi tweede werd, met twee ritzeges.

Maar de echte confrontatie zou er in de Giro d'Italia komen. Fausto Coppi kreeg, na de zege in de ploegentijdrit van zijn Bianchi, de eerste roze trui, maar werd de volgende dag al in het verlies gereden door de Zwitsers van Guerra. Fritz Schär, Carlo Clerici (van Italiaanse afkomst en pas genaturaliseerd tot Zwitser), Marcel Huber en Hugo Koblet namen, bijgestaan door Fiorenzo Magni, Gerrit Voorting, Giancarlo Astrua en Pasquale Fornara zowat 6 minuten op Coppi.

Een serieuze opdoffer voor de Campionissimo. En het werd nog erger. Eerst kreeg in de 5de rit een groepje met Rik Van Steenbergen, Michele Gismondi en Gerrit Voorting een vrijgeleide om twintig minuten op het peloton uit te lopen, de dag nadien namen Clerici en Nino Assirelli ruim een halfuur op het peloton der favorieten.

2 In de jaren veertig en vijftig hadden de meeste ploegen een eerder nationaal programma en verdedigden de renners de kleuren van verschillende ploegen in hetzelfde jaar. Zo werden de Italiaanse ploegen voor de Giro en de klassiekers al eens versterkt met buitenlandse renners, soms zelfs in die mate dat Girardengo in 1951 bijna uitsluitend uit Belgen bestond. Uitzonderlijk schreef ook een buitenlandse ploeg (Peugeot, Helyett) zich in voor de Giro d'Italia. In 1953 kwam er een nieuwe wending, met nationale ploegen gesponsord door een Italiaans merk en in truien die in meer of mindere mate de kleuren van het betrokken land vertoonden (enkel Frankrijk stuurde een authentieke nationale ploeg in hun typische tricolore truien). Met de opkomst van de extra-sportieve sponsoring was dit fenomeen echter een kort leven beschoren en verdwenen jaar na jaar de nationale kleuren meer en meer op de achtergrond. Vanaf 1958 kwamen enkel nog gewone merkenploegen aan de start.

Carlo Clerici won de rit en was meteen comfortabel leider, met meer dan een halfuur voorsprong op alle favorieten. Uiteindelijk werd hij nooit meer bedreigd. Hugo Koblet beschermde zijn ploegmaat, neutraliseerde Coppi en de andere favorieten en won zelf nog de tijdrit en de tweede Dolomietenrit. In de eindstand werd Koblet tweede op iets meer dan 24 minuten, 7 minuten voor Coppi, slechts vierde. Een derde Zwitser, Schär, voegde daar nog een 9de plaats in de eindstand aan toe. Een daverend succes voor Learco Guerra en zijn Zwitsers.

In de Giro 1954 was er voor het eerst een ploeg aanwezig geweest met extra-sportieve publiciteit, namelijk Nivea-Fuchs van Fiorenzo Magni. In de volgende Giro zouden daar FAEMA, Ignis en Chlorodont bijkomen. De grote baas van FAEMA, Carlo Valente, zoals vele Italianen een fan van Learco Guerra en bovendien onder de indruk van diens ploeg tijdens deze Giro, zou zich verbinden aan het GUERRA-team. Learco Guerra zelf zou van 1955 tot en met 1960 sportbestuurder en materiaalleverancier van achtereenvolgens FAEMA en EMI zijn. Dat is echter het verhaal van de komende hoofdstukken.



Koblet met zijn beschermeling Carlo Clerici dominant in de Giro 1954

In 1961 scheidden de wegen van FAEMA en Learco Guerra. Hij was al een tijdje getroffen door de ziekte van Parkinson, en zou dat jaar een eerste medische ingreep[3] ondergaan. Toch zou hij nog een laatste ploeg op poten zetten, VOV (likeuren) met als voornaamste renners Bahamontes, Vittorio Adorni, Pasquale Fornara en Armando Pellegrini. Het seizoen zou echter

3 In die periode was de enige behandeling met een (beperkte) kans op succes een schedelboring zonder anesthesie.

geen succes worden. Bahamontes was al even onbestaande als in 1960, een ritzege in de Giro di Sardegna en wat overwinningen in klimkoersen waren zijn voornaamste resultaten. Ook Armando Pellegrini won een rit in de Giro di Sardegna en werd geselecteerd voor de Italiaanse ploeg voor de Tour de France; terwijl neoprof Vittorio Adorni met een 28ste plaats de best geklasseerde in de Giro was.

Learco Guerra leed meer en meer onder de ziekte van Parkinson en zou in 1962 geen nieuwe ploeg opstarten. Nochtans had hij, na Vittorio Adorni (liefhebber bij FAEMA in 1960 en prof bij VOV en Guerra in 1961), een nieuwe beloftevolle jongere ontdekt, Gianni Motta, die, alvorens prof te worden bij Molteni, gedurende 1962 en 1963 in de liefhebbersploeg van FAEMA actief was. Maar de ziekte woog te zwaar door en verergerde steeds verder. Daarom werd hij begin 1963 dringend gehospitaliseerd. Er werd nog geprobeerd het tij te keren met een nieuwe medische ingreep, maar Guerra overleed op 7 februari 1963 aan de gevolgen van deze operatie. In 1994 werd in Mantua (Mantova) een museum gewijd aan zijn carrière geopend.



Na zijn zege in de Giro werd deze speciale trui voor Carlo Clerici gemaakt

Een Guerra-Ursus trui uit Milano-Sanremo 1953



Foto: Jan De Smet

1955: GUERRA, GUERRA-FAEMA en FAEMA (España)

De renners:

1. ACCORDI Renzo (Ita) ° 23/08/1930
2. AMBROSO Vasco (Ita) ° 19/08/1927
3. CLERICI Carlo (Zw) ° 03/09/1929 - Volta a Catalunya voor FAEMA España
4. CROCI-TORTI Emilio (Zw) ° 06/04/1922 - Volta a Catalunya voor FAEMA España
5. DALL'AGATA Gilberto (Ita) ° 27/06/1930
6. FACCIOLI Arnaldo (Ita) ° 14/05/1925
7. HUBER Marcel (Zw) ° 25/06/1927
8. KOBLET Hugo (Zw) ° 21/03/1925
9. LAFRANCHI Carlo (Zw) ° 22/07/1924 - enkel Volta a Catalunya voor FAEMA España
10. LURATI Fausto (Zw) ° 29/08/1929
11. MEILI Otto (Zw) ° 14/04/1929
12. PIANEZZI Remo (Zw) ° 27/02/1927 - Volta a Catalunya voor FAEMA España
13. PIAZZON Mario (Ita) ° 22/11/1923
14. PUGI Ilvo (Ita) ° 01/01/1927
15. SCHÄR Fritz (Friedrich) (Zw) ° 13/03/1926
16. SCHELLENBERG Max (Zw) ° 06/10/1927
17. TRAXEL Ernst ° 23/11/1933 - enkel Volta a Catalunya voor FAEMA España
18. VON BÜREN Armin (Zw) ° 20/04/1928

DS: GUERRA Learco (Ita)

Truien

1 *2* *3*



1. Gedragen tijdens het seizoensbegin
2. Gedragen tijdens Giro d'Italia en Volta a Catalunya
3. Variante van GUERRA-trui met extra-sportieve publiciteit, niet duidelijk in welke wedstrijden gedragen

Overwinningen

De renners verbonden aan GUERRA-FAEMA behaalden in totaal 16 zeges (waarvan 4 voor Italiaanse onafhankelijken), voornamelijk door Hugo Koblet (9 overwinningen). Hiervan kunnen met zekerheid twee zegepralen aan GUERRA-FAEMA (de Giro rit van Koblet en een zege van Gilberto Dall'Agata bij de onafhankelijken in de Trofeo Quartieri) en met quasi zekerheid minstens 3 zeges aan GUERRA-URSUS toegewezen worden. De zeges van GUERRA- URSUS betreffen wedstrijden voor Italiaanse onafhankelijken. Sommige van deze zeges kunnen ook voor GUERRA-FAEMA geweest zijn, wij hebben geen duidelijk zicht in welke wedstrijden FAEMA al dan niet sponsorde, wij gaan ervan uit vanaf de Giro.

De voornaamste zeges:

1 ritzege Giro d'Italia (Hugo Koblet voor FAEMA)

Giro di Sicilia (Gilberto Dall'Agata voor GUERRA-URSUS, wedstrijd voorbehouden voor onafhankelijken)

Een ontgoochelend seizoen



Hugo Koblet in 1955



Carlo Clerici kan in 1955 zijn Girosucces niet herhalen

Fiorenzo Magni had de poort opengezet voor extra-sportieve inbreng in de wielersport en het voorbeeld van Nivea werkte aanstekelijk. In 1955 volgden alvast Ignis, Chlorodont en FAEMA. Chlorodont associeerde zich aan de fietsen Leo en was van bij de start van het seizoen present in het peloton. Ignis en FAEMA wachtten daarentegen op de Giro d'Italia, waar Ignis de Spaanse ploeg sponsorde en FAEMA de Zwitsers van Guerra.

De Italiaanse kern van Guerra brak weinig potten tijdens het voorseizoen, het duurde tot de Giro di Sicilia vooraleer er een succes geboekt werd, en dat was dan nog bij de onafhankelijken. Renzo Accordi, met een ritzege, en Gilberto Dall'Agata[4] met de eindzege, toonden zich daar.

Hugo Koblet leek op het elan van zijn vorig seizoen voort te doen en alle gevolgen van zijn valpartijen in de Tour de France[5] achter zich gelaten te hebben. Hij verscheen al op het voorplan vanaf het voorseizoen, met een 2de plaats in de Ronde van Vlaanderen (achter Louison Bobet, maar voor Rik Van Steenbergen) en een 7de in Paris-Roubaix, zij het dan telkenmale in de kleuren van zijn Zwitserse sponsor CILO.

Ook de aanloop naar de Giro leek vlekkeloos te verlopen. Eerst werd hij voor rekening van Guerra 5de in de Gran Premio Ciclomotoristico Roma-Bari-Napoli-Roma en vervolgens werd hij, in de kleuren van CILO-St Raphaël, ritwinnaar (tegen het uurwerk) en 2de in de eindstand van de Tour de Romandie. Ook Carlo Clerici leek klaar voor de Giro, met een 5de plaats in de eindstand van de Tour de Romandie. Ook op Max Schellenberg, winnaar van de Züri Metzgete (Meisterschaft von Zürich) en 3de in de eindstand van diezelfde Tour de Romandie kon gerekend worden om zijn kopmannen bij te staan.

In de Giro d'Italia stond Hugo Koblet, geassisteerd door Carlo Clerici, net zoals vorig jaar, aan het hoofd van een Zwitserse selectie, met Learco Guerra als sportbestuurder. Van de fietsen Guerra was echter geen sprake meer op de truien, enkel FAEMA stond daarop vermeld. Ook de kleuren waren van FAEMA (en met enige goede wil van Zwitserland): een rode trui met een witte band (en daarin FAEMA), met als enige toegeving aan het aspect "nationale ploeg" een wit kruis op de rode mouwen.

De verwachtingen voor de Giro waren dus hooggespannen, maar al snel bleek, ten onrechte. In de 2de rit was het eigenlijk al voorbij voor Koblet. Clerici was nog mee in de kopgroep met onder meer Magni, Coppi, Nencini en Géminiani, Koblet verloor al bijna 9 minuten. Carlo Clerici kon een tijdlang de illusie hooghouden en draaide mee in de kop van het klassement tot de 12de rit, toen hij bijna 8 minuten op Nencini en Géminiani en 6 minuten op Coppi en Magni verloor. Uiteindelijk werd hij pas 26ste in de eindstand, waaruit bleek dat zijn zege in de vorige editie meer te danken was aan het tactisch inzicht van Hugo Koblet en de lethargie van de Italiaanse vedetten dan aan zijn eigen kwaliteiten. Hij zou nadien dan ook geen grote ronde

4 Het is niet zeker dat Dall'Agata deze wedstrijd effectief voor Guerra reed, daar hij dat seizoen ook voor Arbos (Giro d'Italia) en Girardengo uitkwam. Vermits hij echter, net als Accordi, in Milano-Sanremo de kleuren van Guerra verdedigde, gaan wij ervan uit dat beiden dit ook in de Giro di Sicilia deden.

5 Hugo Koblet was al voor de Pyreneeën gevallen en maakte een nieuwe, vrij zware val in de afdaling van de Aubisque. Zo verloor hij in de Pyreneeën veel tijd en gaf op. Ook het jaar voordien had hij al na een zware val in de afdaling van de Aubisque moeten opgeven.

meer beëindigen, en in andere rittenkoersen waren er enkel ereplaatsen, in de Tour de Suisse (3de in 1955 en 7de in 1957) en in de Tour de Romandie (2de in 1956), voor hem haalbaar.

Koblet zelf bleef sukkelen in deze Giro en gaf op geen enkel moment de indruk iets aan zijn achterstand te kunnen doen. Veelzeggend was de tijdrit, waarin hij pas 5de werd, niet alleen geklopt door specialisten als Fornara en Coppi, maar ook door Magni en Defilippis. Slechts naar het einde van de Giro toe kon Koblet zich een beetje tonen, met een 5de plaats in de 16de rit en een 3de plaats in zowel de 19de als de 20ste rit. In die 20ste rit zetten Magni en Coppi het klassement op zijn kop en wipten ze in het klassement over Nencini en Géminiani. Hugo Koblet zat in de achtervolgende groep, weliswaar op ruim 5 minuten, maar kon zo binnen de toptien van het klassement geraken. In de slotrit naar Milaan kon hij zijn blazoen, en dat van de ploeg, nog een beetje opkalefateren door de massasprint voor de zege te winnen, voor Magni, Rino Benedetti en Giorgio Albani.

Vreemd genoeg zal Hugo Koblet zich na de Giro nog eens helemaal herpakken in eigen land met een dominante Tour de Suisse (1ste in de eindstand, bijna 6 minuten voor Stan Ockers, 1ste in het bergklassement, een ritzege, en 2de, op amper 5" van specialist Jean Brankart, in de afsluitende tijdrit over 83 km, dit alles opnieuw voor CILO-St Raphaël) en de nationale titel. Maar dit is meteen zijn zwanenzang, met uitzondering van een overwinning in de Grand Prix de Ravenna (ploegentijdrit samen met René Strehler en Rolf Graf) en een ritzege in de Vuelta, behaalt hij geen noemenswaardige resultaten op de weg meer.

Op het einde van het seizoen werd er nog een ploeg van vijf Zwitsers met Carlo Clerici aan het hoofd naar de Volta a Catalunya gestuurd. Dit werd echter verre van een succes. De Zwitsers speelden geen enkele rol van betekenis en geen enkele haalde het einde.

Eigenlijk een eerder mislukte entree voor FAEMA in de wielersport. Dit wordt duidelijk geïllustreerd in Desgrange-Colombo, waar er in het individuele klassement nog een 4de plaats voor Hugo Koblet is, terwijl in het ploegenklassement FAEMA niet verder komt dan de 26ste plaats, met schamele 12 puntjes (te danken aan de 10de plaats van Koblet in de Giro).

Dit zou Carlo Valente nochtans niet beletten door te zetten en verder vertrouwen te hebben in zowel de wielersport als publicitair vehikel en Learco Guerra als sportdirecteur. Meer zelfs, voor 1956 werden zowel het budget als de ambities hoog opgetrokken en werd er op een internationaal programma gemikt, en dat liefst met meerdere ploegen, misschien zelfs een per belangrijk wielerland.

Postkaarten

geen bekend

Gedetailleerd palmares

1955 GUERRA-FAEMA			
	Wins FAEMA	Wins	
ACCORDI Renzo (Ita) ° 23/08/1930	0	1	1ste rit Giro di Sicilia (GUERRA)
AMBROSO Vasco (Ita) ° 19/08/1927	0	0	
CLERICI Carlo (Zw) ° 03/09/1929	0	0	
CROCI-TORTI Emilio (Zw) ° 06/04/1922	0	0	
DALL'AGATA Gilberto (Ita) ° 27/06/1930	0	3	Giro di Sicilia (GUERRA) Giro dei Colli Pistoiesi (?) Trofeo Quartieri in Pontremoli (indé)
FACCIOLI Arnaldo (Ita) ° 14/05/1925	0	0	
HUBER Marcel (Zw) ° 25/06/1927	0	0	
KOBLET Hugo (Zw) ° 21/03/1925	1	9	21ste rit Giro d'Italia (FAEMA) Kampioenschap van Zwitserland (Cilo) Tour de Suisse (Cilo) 2de rit Tour de Suisse (Cilo) Tour de Tessin (Cilo) Ussel (?) Sète (?) Winterthur (Cilo) 3de rit Tour du Romandie (Cilo)
LAFRANCHI Carl (Ita) ° 21/7/1924 - *enkel Volta a Catalunya*	0	0	
LURATI Fausto (Zw) ° 29/08/1929	0	0	
MEILI Otto (Zw) ° 14/04/1929	0	0	
PIANEZZI Remo (Zw) ° 27/02/1927	0	0	
PIAZZON Mario (Ita) ° 22/11/1923	0	0	
PUGI Ilvo (Ita) ° 01/01/1927	0	1	3de rit Ronde van Nederland (Italia)
SCHÄR Fritz (Friedrich) (Zw) ° 13/03/1926	0	1	
SCHELLENBERG Max (Zw) ° 06/10/1927	0	1	
TRAXEL Ernst (Zw) ° 23/11/1933 - *enkel Volta a Catalunya*	0	0	
VON BÜREN Armin (Zw) ° 20/04/1928	0	0	
	1	**16**	

1955: Van Hauwaert - Maes Pils

De renners:

1. BORGMANS Karel (Bel) ° 09/11/1929
2. BRIESEN Léopold Marcel “Pol” (Bel) ° 05/01/1930
3. CALLAERTS Jan (Bel) ° 02/09/1932 - vanaf 17 augustus
4. DECOCK Roger (Roger, Joseph, Jules) (Bel) ° 20/04/1927
5. DE LATHOUWER Leon (Bel) ° 19/09/1929
6. DELOOR Aloïs (Bel) ° 06/06/1929
7. GEERS Willy (Bel) ° 12/05/1929
8. KETELEER Désiré “Dis” (Bel) ° 13/06/1920
9. LOYAERTS Frans (Bel) ° 13/09/1922
10. SCHILS Jozef (Bel) ° 04/09/1931
11. SCHROEDERS Willy (Bel) ° 09/12/1932 - onafhankelijke, prof vanaf 2 september
12. SIROYT Franciscus “Frans” (Bel) ° 21/07/1929
13. VAN DER STOCKT Robert (Bel) ° 11/05/1924
14. VAN KERCKHOVE Henri “Kwik” (Bel) ° 06/09/1926
15. VAN LOOY Rik (Henri) (Bel) ° 20/12/1933
16. VANNITSEN Willy (Bel) ° 08/02/1935

DS: DRIESSENS Guillaume (Bel) ° 04/05/1912

VAN HAUWAERT Cyrille (Bel) ° 16/12/1883

Truien

1



2



1. Voornaamste trui
2. Variante zonder extra-sportieve publiciteit

Overwinningen

De renners verbonden aan Van Hauwaert-Maes Pils behaalden in totaal 44 zeges, voornamelijk door Jos Schils (12 overwinningen), Rik Van Looy (11 overwinningen) en Willy Vannitsen (9 overwinningen). Hiervan kunnen minstens 41 zeges met quasi zekerheid aan de ploeg toegewezen worden.

De voornaamste zeges:

Hoeilaart-Diest-Hoeilaart (Jos Schils)

Driezustersteden (Willy Vannitsen)

Bruxelles-Liège (onafhankelijken, Willy Schroeders, niet meegeteld in de zegestand)

Meer aandacht voor de extra-sportieve sponsor dan voor de resultaten

Begin jaren vijftig ging het de fietsenindustrie helemaal niet meer voor de wind, alternatieve vervoersmiddelen, auto's en vooral bromfietsen, veroorzaakten een krimpend marktaandeel en vooral snel dalende resultaten. Als er al geen faillissement volgde, moest er minstens bespaard worden en marketing, en dan vooral sponsoring, waren voor de hand liggende besparingsposten. Zo verdwenen er een aantal wielerploegen, terwijl andere het met een aanmerkelijk kleiner budget moesten doen.

Ook Guillaume Driessens zag einde 1953 zijn jarenlange sponsor, de fietsen Garin (geen verband met ex-Tourwinnaar Maurice Garin) de ploeg opdoeken. Dankzij zijn relaties in Italië en dan vooral de vriendschap met Fausto Coppi zat er voor 1954 nog een noodoplossing in: hij mocht enkele van zijn renners bij Touring, een filiaal van het grote Bianchi, stallen en er zelf sportdirecteur zijn. Occasioneel zouden sommigen van het Touring-filiaal Bianchi versterken[6].

Driessens mikte echter op meer, en net als Raphaël Géminiani in Frankrijk vond hij inspiratie bij Fiorenzo Magni, die al in 1954 met een extra-sportieve sponsor (Nivea) was opgedoken en er nog mee weggeraakt was ook. Lomme was leper, en vooral diplomatischer, dan "le Grand Fusil" en tastte eerst het terrein af, bij manager Fons Versnick, wielerbaandirecteur Oscar Daemers en oud-wielerkampioen Cyriel (officieel "Cyrille") Van Hauwaert, ondertussen fietsenfabrikant, sponsor en invloedrijk binnen de bond. Allen zagen het idee zitten.

Ook een kandidaat-sponsor was snel gevonden, in de persoon van de heer Edmond De Spiegeleire van Salami-Impérial. Deze zag onmiddellijk de voordelen van een dergelijke constructie en was bereid de kosten van de ploeg te dragen. Ook Cyriel Van Hauwaert zag de voordelen, hij kreeg namelijk een gratis wielerploeg en moest daarvoor enkel de aanwezigheid op de truien van een andere sponsor dulden. Maar vroeger had hij al samengewerkt met de versnellingsapparaten Huret of remmen Bowden, voor veel minder geld. Nu waren het salami's, maar die dan wel de volledige rekening zouden betalen. Van Hauwaert aarzelde niet om zijn invloed bij de Belgische Wielerbond aan te wenden om zeker te zijn dat er van die kant geen stokken in de wielen zouden gestoken worden.

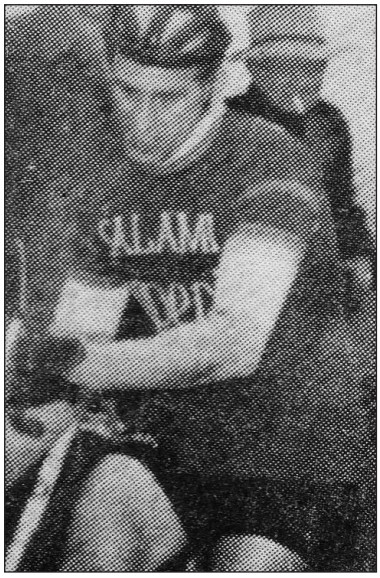

Firmin Van Kerrebroeck aan de slag voor Salami Impérial

Alles lijkt dus geregeld en er komt al snel een ploegvoorstelling in Lovendegem. De pers is uiteraard voltallig aanwezig en besteedt ruime aandacht aan de nieuwe ploeg. De heer De Spiegeleire krijgt veel publiciteit en wordt zelfs als een soort redder van de wielersport voorgesteld. Er komt ook tegenwind. De krant Het Volk, die meerdere, eerder positieve, artikels aan de nieuwe ploeg wijdde, wijst erop dat de constructie met extra-sportieve inbreng reglementair eigenlijk niet kan. Daarmee zit het spel op de wagen en komt er veel discussie en controverse, in die mate dat de heer De Spiegeleire het sop de kool niet waard vindt en zich terugtrekt als sponsor. Hij voldoet wel aan zijn verplichtingen: elke renner krijgt een maandloon[7] uitbetaald en daarnaast nog een mooie barometer en een grote salami.

De ploeg Salami Impérial-Van Hauwaert verscheen dus nooit in de pelotons, al verscheen er in maart 1955 wel krantenpubliciteit met veldritkampioen Firmin Van Kerrebroeck en droeg die in een aantal veldritten een Salami Impérial-trui.

6 Zo bestaat er een actiefoto va Rik Van Looy in een Bianchi trui. Wij hebben echter geen evidentie dat hij ooit in een wedstrijd met inschrijving per ploeg als lid van de officiële Bianchiploeg, en dus niet het filiaal, gestart is.
7 Volgens Guillaume Driessens in "Guillaume Driessens zegt alles" zelfs twee maanden, maar mogelijk telt hij die barometer ook als loon?

Driessens zat dus even zonder sponsor, maar niet lang getreurd. De directie van de brouwerij Maes-Pils had de publicitaire impact van het kortstondige Salami Impérial verhaal gezien en sprong zonder veel aarzelen op de wagen. En zo was de ploeg Van Hauwaert-Maes Pils geboren, al werd er in de pers, onder het motto geen gratis publiciteit geven, meestal naar de ploeg "Van Hauwaert" of zelfs de ploeg "Driessens" verwezen.

De ploeg zag er niet slecht uit, met een mengeling van ervaren krachten en jonge beloften. Een groot deel van de renners had een verleden bij Van Hauwaert of bij Guillaume Driessens (Garin en Touring). Désiré "Dis" Keteleer, al bijna 35 maar verre van versleten, zou de rol van baankapitein vervullen, terwijl op Kwik Van Kerckhove en Roger Decock voor onmiddellijk succes gerekend werd. Driessens rekende echter vooral op zijn drie jongeren. Op de eerste plaats verwachtte hij de grote doorbraak van Jos Schils, die ondanks dat hij al Paris- Tours en het Belgisch kampioenschap gewonnen had nog altijd maar 23 was. Verder rekende hij op de snelle sprinter Willy Vannitsen, nog maar net 20, en op de sterke Rik Van Looy, ook nog maar 21, in wie hij op dat moment eerder een sterke luxe-helper voor Vannitsen[8] en Schils zag dan een potentiële kopman.

Grote successen zaten er dit seizoen echter niet in. De jongeren Schils (Hoeilaart-Diest-Hoeilaart) en Vannitsen (Driezustersteden en ritzege in de Ronde van België) konden een mooie zege boeken, maar in het klassieke werk was het Roger Decock die zich het meest kon tonen.

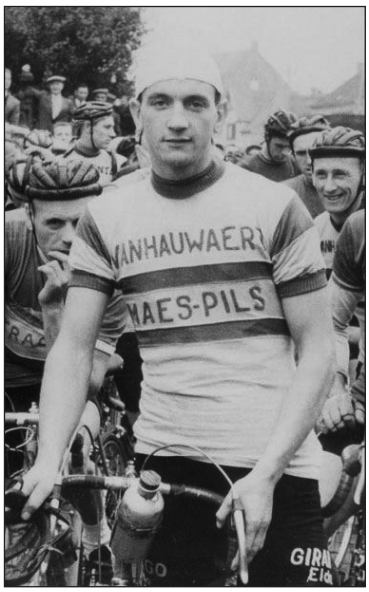

Jos Schils kon de verwachtingen niet waarmaken

In de Ronde van Vlaanderen werd hij 7de, in Paris-Bruxelles 4de, in het Weekend Ardennais 6de, dankzij een 11de plaats in zowel de Flèche Wallonne als in Liège-Bastogne-Liège. Daarmee werd hij in het eindklassement van Desgrange-Colombo mooi 14de, net achter Rik Van Steenbergen en Fred De Bruyne. Jos Schils ontgoochelde. Een 8ste plaats in zowel Paris-Tours als Liège-Bastogne-Liège waren voor iemand van zijn klasse, en zeker voor de verwachtingen van zijn sportbestuurder, veel te weinig. Dat hij naast Hoeilaart-Diest-Hoeilaart nog 11 andere overwinningen boekte, kon niet beletten dat voor het tweede seizoen op rij de bevestiging van zijn blitzstart bij de beroepsrenners uitbleef en dat Driessens zich begon af te vragen of hij wel de kopman was waarvoor hij een hele ploeg kon laten werken. Zijn opgave na de 1ste rit van de Giro d'Italia sprak hierbij ook niet direct in zijn voordeel.

Willy Vannitsen, naast de Driezustersteden en de 1ste rit van de Ronde van België nog 7 kleinere zeges en Rik Van Looy 11 regionale overwinningen wierpen zich als serieuze uitdagers voor dat kopmanschap op. Vooral Rik van Looy had punten gescoord bij zijn baas. Na een zwak seizoensbegin, met onder meer opgaves in de Omloop Het Volk en de Ronde van Vlaanderen, en amper een regionaal succesje, werd hij door Guillaume Driessens naar de Giro d'Italia gestuurd. In de eerste rit kon hij nog even de schijn ophouden met een 9de plaats, de volgende ritten was het harken[9], achtereenvolgens 94ste, 96ste, nog eens 96ste en 88ste. In de ploegentijdrit kon hij zich een beetje aan zijn ploegmaats optrekken, de ploeg werd 12de (op 14 ploegen) en zelf realiseerde hij zo de 51ste tijd.

Even leek hij erdoor te komen, de volgende dag kwam hij als 14de ex-aequo in de grote

8 Hoe hij dacht Van Looy te laten knechten voor Vannitsen is ons een raadsel, als we even hun voorgeschiedenis bekijken. Amper anderhalf jaar geleden had Vannitsen in de slotrit van de Ronde van Limburg zo ostentatief op het wiel van Rik gereden, dat deze zich liet afzakken uit het peloton, in de hoop de Limburger uit het wiel te krijgen en uiteindelijk zou opgeven en een bijna zekere eindzege uit handen geven.

9 98 renners kwamen aan de start van deze Giro, waarvan er vanaf de 2de rit maar 96 meer in koers waren.

groep over de meet, maar de dag erop, in de 8ste rit, was het onherroepelijk voorbij. Toch was die Giro het keerpunt in de loopbaan van Rik Van Looy. Hij had een week lang alles moeten geven en zo kwam hij in grote vorm terug naar België. Reeds de tweede dag na zijn uitschakeling in Italië boekte hij zijn tweede seizoenzege en gedurende de volgende twee maanden kwamen er daar nog 7 bij. Het belangrijkste was echter dat hij het belang van hard werken en afzien had ingezien.



Neoprof Willy Vannitsen goed voor een zege in de Driezustersteden

In die Giro d'Italia reden Rik en zijn ploegmaats echter niet voor Van Hauwaert-Maes Pils. Vermits Van Steenbergen en Ockers dat jaar geen zin hadden in de Giro, mocht Driessens de renners voor de Belgische vertegenwoordiging in de Giro leveren, zoals gebruikelijk onder de kleuren van Girardengo-Eldorado. Een succes werd het echter niet. Voor een ritzege kwamen ze nooit echt in aanmerking, enkel Van Kerckhove (4de in de 1ste rit), Decock (5de in de 3de rit) en Keteleer (4de in de 17de rit) konden zich eens in de top vijf rangschikken. In de eindstand was Keteleer als 59ste de best gerangschikte, ook Decock 73ste en Van der Stockt 76ste haalden het einde in Milaan. Naast de al vermeldde Schils en Van Looy behoorden ook Borgmans en Van Kerckhove tot het dozijn renners dat deze Giro niet wist te beëindigen.

Het eerste jaar met extra-sportieve inbreng was voor Guillaume Driessens dus geen onverdeeld succes geworden, al kon de ploeg, dankzij de punten van Decock en Schils toch nog een verdienstelijke 12de plaats in het ploegenklassement van Desgrange-Colombo binnenhalen. Maes-Pils was helemaal niet ontevreden over het publicitaire resultaat, in tegendeel, het was zelfs zo groot dat de productie de toegenomen vraag niet kon volgen. Voor hen was er dus geen extra publicitaire return te halen uit het voortzetten van de sponsoring, en zo hield de ploeg al na een jaar op te bestaan. Lomme vond dat helemaal niet erg, hij mikte hoger en keek naar Italië, waar de extra-sportieve sponsoring helemaal gelanceerd leek en meer (financiële) mogelijkheden bood.



Rik Van Looy in grote vorm na de Giro

Postkaarten

geen bekend

Gedetailleerd palmares

1955 Van Hauwaert-Maes Pils			
	Overwinningen		
	VH-MP	Totaal	
BORGMANS Karel (Bel) ° 09/11/1929	0	0	
BRIESEN Léopold Marcel "Pol" (Bel) ° 05/01/1930	0	0	
CALLAERTS Jan (Bel) ° 02/09/1932 - *vanaf 17 augustus*	1	1	Bree
DECOCK Roger (Roger, Joseph, Jules) (Bel) ° 20/04/1927	2	2	Brussel-Ingooigem Stene
DE LATHOUWER Léon (Bel) ° 19/09/1929	3	3	Kampioenschap van Vlaanderen Bracquegnies Deinze
DELOOR Aloïs (Bel) ° 06/06/1929	0	0	
GEERS Willy (Bel) ° 12/05/1929	0	0	
KETELEER Désiré "Dis" (Bel) ° 13/06/1920	0	0	
LOYAERTS Frans (Bel) ° 13/09/1922	0	2	Willebroek (?) Herent (?)
SCHILS Jozef (Bel) ° 04/09/1931	12	12	Hoeilaart-Diest-Hoeilaart Nokere Machelen-Vilvoorde Tienen Wezembeek-Oppem Attenhoven Jeuk Rummen Kumtich Berlare Crit. Oostrozebeke Crit. Leuven
SCHROEDERS Willy (Bel) ° 09/12/1932 - *onafhankelijke, prof vanaf 2 september*	0	0	
SIROYT Franciscus "Frans" (Bel) ° 21/07/1929	0	0	
VAN DER STOCKT Robert (Bel) ° 11/05/1924	0	0	
VAN KERCKHOVE Henri "Kwik" (Bel) ° 06/09/1926	4	4	Roubaix-Hoegaarden Ronde van Brabant Mechelen Vilvoorde
VAN LOOY Rik (Henri) (Bel) ° 20/12/1933	11	11	Omloop van Oost-Vlaanderen Westerlo Mechelen Mechelen Machelen Overpelt Temse Duffel Beersel Kapellen-Glabeek Nijlen
	42	**44**	

1955 Van Hauwaert-Maes Pils			
VANNITSEN Willy (Bel) ° 08/02/1935	9	9	Driezustersteden G.P. Bevrijding Antwerpen (Antwerpen-Liège-Antwerpen) Omloop van de Gete in Diepenbeek Brussegem Heusden-Zolder Tessenderlo Geel Itegem 1ste rit Ronde van België
	42	**44**	

(wordt vervolgd)

De renner-het verhaal

Ook hier een rubriek voor de gastschrijvers maar dan specifiek gericht op een renner of een aantal renners en het verhaal erachter. Het is Hans Vandeput die deze reeks mag openen.

Het afscheid van Maître Jacques

door Hans Vandeput

Jacques Anquetil – Maître Jacques in het wielerjargon – besloot zijn actieve wielerloopbaan te beëindigen op Belgische bodem. Tijdens de Kerstperiode van 1969 betwistte hij er zijn laatste wedstrijden. Hij nam deel aan drie omniums: op 25 december tijdens Het Kerstgala in het Gents Sportpaleis, op 26 december tijdens Le Match Des Champions op de wielerbaan van Charleroi en op 27 december tijdens het Omnium der Wereldvedetten in het Antwerps Sportpaleis.

In het kader van Het Kerstgala te Gent trad Anquetil aan in een landenwedstrijd België - Frankrijk, onder de vorm van een omnium. Jacques had als ploegmaat Alain Van Lancker en België was vertegenwoordigd door Eddy Merckx en Roger De Vlaeminck. Alvorens van start te gaan ontving Anquetil, getooid in zijn oranje Bic-trainingspak, een zilveren kandelaar uit de handen van organisator Oscar Daemers. Nadien reed hij een ereronde onder luid applaus van de toeschouwers.

De eerste proef van het omnium betrof een sprint over zes ronden, een onderdeel dat steevast niet tot het favoriete takenpakket van Anquetil behoorde, en zeker niet op een kleine indoor-wielerbaan zoals deze van Gent. Geen wonder dat hij laatste eindigde, zonder evenwel de poort naar de zege van Van Lancker geopend te hebben door twee ronden voor het einde het tempo danig op te drijven. Van Lancker won de sprint voor De Vlaeminck, Merckx en Anquetil.

In onderdeel twee van het omnium, een rit over vijfentwintig ronden met vijf tussensprints, won Anquetil er een, Van Lancker twee, maar Merckx en De Vlaeminck wonnen het verdict met 29 pt. voor de Fransen met 26 pt. Het derde en laatste nummer van het interlandenomnium betrof een 4 km-ploegenachtervolging. Merckx - De Vlaeminck hadden geen moeite om het duo Anquetil - Van Lancker te kloppen met 28 meter voorsprong in een matige tijd van 4'48,2"

De einduitslag van het omnium: Merckx - De Vlaeminck met 3,5 pt. voor Anquetil - Van Lancker met 5,5 pt.

Toen de teams in het kader van een 50 km. ploegkoers werden voorgesteld, verscheen een in mantelpak getooide Anquetil samen met zijn echtgenote en familie in een van de



Affiche van de Kerstmeeting in Gent

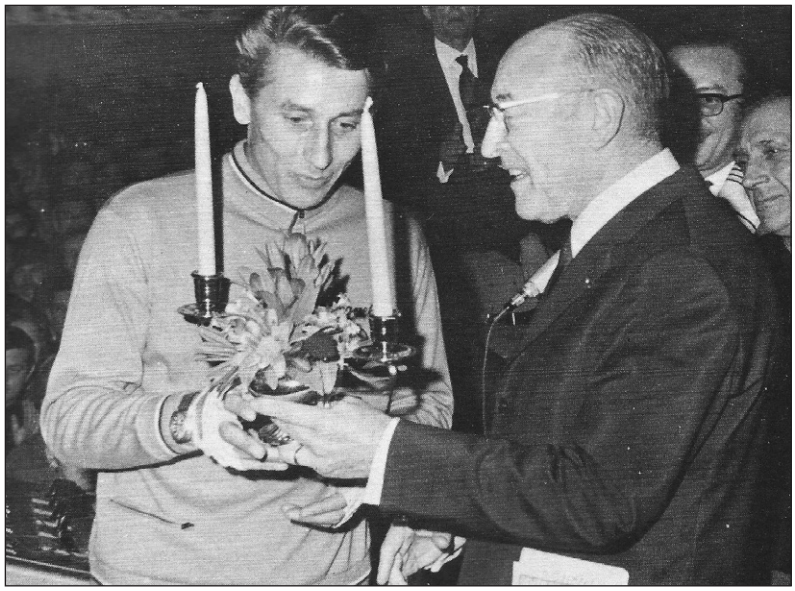

Overhandiging van de zilveren kandelaar door Oscar Daemers

voorste loges als toeschouwer. Hij werd eveneens uitgenodigd voor deze ploegkoers, maar bedankte vriendelijk. Op geen enkel ogenblik in zijn carrière zou Anquetil zich comfortabel gevoeld hebben in dergelijke ploegkoers op zo een kleine baan en enkele dagen voor zijn 36ste verjaardag en 3 dagen voor het einde van zijn wielerloopbaan verkoos hij een veilig zitje aan de zijlijn tussen de 5.000 toeschouwers.

Voor de aanvang van een omnium, onder het oog van 3.000 toeschouwers, ontving Anquetil op 26 december in de "Vel D'Hiv" te Charleroi uit handen van organisator Henri Viaene een zilveren mijnwerkerslamp als eerbetoon aan zijn lange carrière als renner. Niettegenstaande Charleroi op een dag na niet de eer had Anquetil als wielrenner officieel uit te wuiven, vermeldde de heer Viaene in zijn speech dat Charleroi wel de eer had om Anquetil op 1 juli 1957, na de aankomst van de 5de rit Roubaix-Charleroi, zijn eerste gele trui te zien aantrekken in de Ronde van Frankrijk, een trui die hij gedurende zijn vijf Tourzeges 51 dagen zou dragen.

Onder de naam "Le Match Des Champions" trad Anquetil in de arena tegen Eddy Merckx en Ferdinand Bracke voor een omnium met als onderdelen: een sprint over 5 ronden, een puntenrit over 30 ronden met 5 tussensprinten, 4 km Australische achtervolging[1] en een 1.000 m tijdrit met vliegende start.

In het sprintonderdeel wist Anquetil dat hij geen enkele kans maakte om vanuit een laatste positie de leiding over te nemen en dus sprong hij weg twee ronden voor het einde. Hij werd in de laatste ronde bijgehaald door Merckx en eindigde tweede voor Bracke.

Anquetil nam twee van de vijf tussenspurten voor zijn rekening in de puntenrit en was bijgevolg de winnaar van deze proef. In het onderdeel Australische achtervolging startte Anquetil aan kop voor Merckx en Bracke. Hij reed stijlvol en moedig maar werd toch ingelopen door Merckx. Men kreeg de indruk dat Merckx Anquetil niet wou inlopen, maar als hij afstand hield van Anquetil zou hij zelf door de locale Bracke zijn ingelopen en zo liep Eddy Jacques in na 3'15". Merckx kon echter niet verhinderen dat Bracke toch de zege wegkaapte in een uitstekende tijd van 4'48".

De laatste proef, de 1 km. tijdrit met vliegende start, was



Affiche van de meeting in Charleroi

1 Australische achtervolging: is een afvalwedstrijd waarbij ploegen van maximaal 8 renners gelijke afstanden moeten afleggen, maar op afzonderlijke plaatsen van de baan starten. De renner die ingehaald wordt valt uit zodat degene die als laatste overblijft de winnaar is.

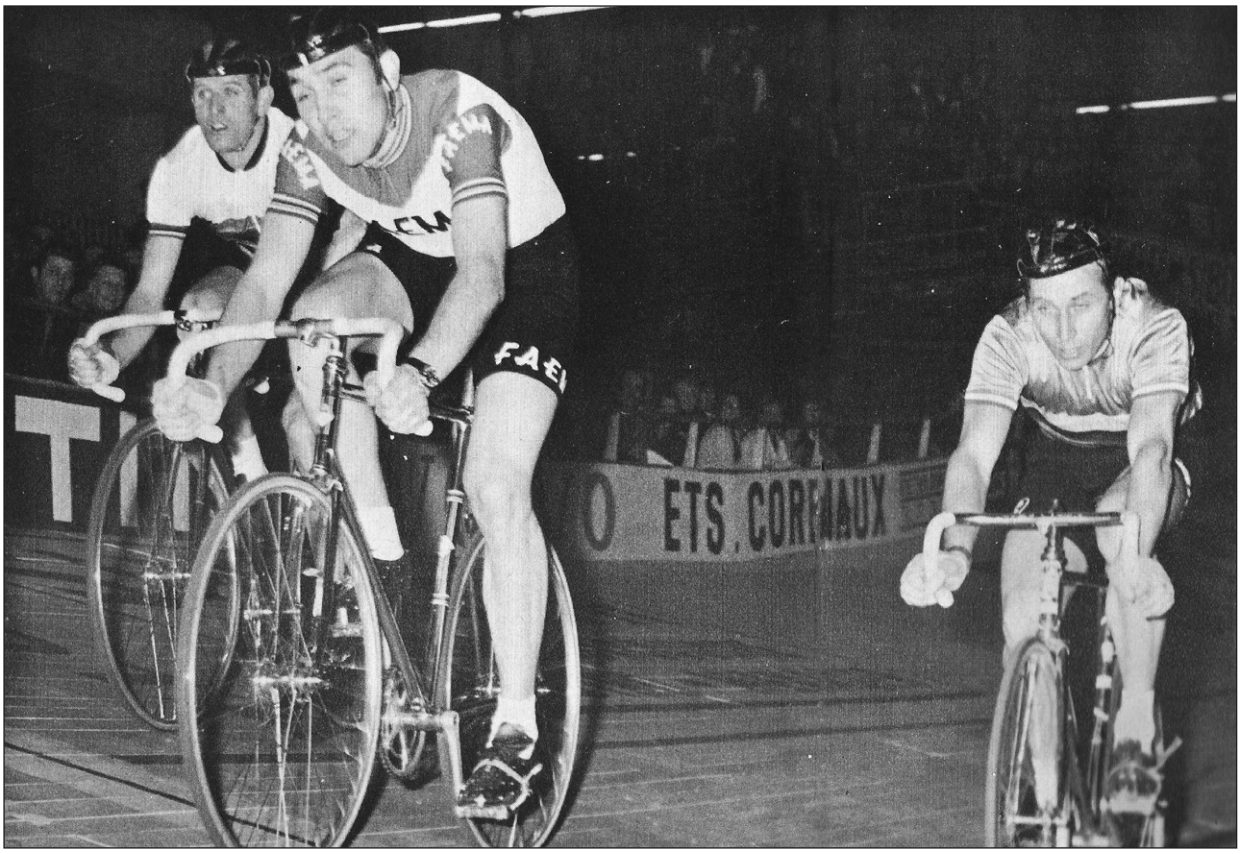

Merckx wint het onderdeel 'Sprint' voor Anquetil en Bracke

voor Bracke in 1'5", Merckx eindigde tweede in 1'6" en Anquetil derde in 1'7,2". De speaker kondigde hierna aan dat Bracke en Merckx met een gelijk aantal punten stonden genoteerd (7,5 pt.) voor Anquetil met 3 pt. Bij een gelijk aantal punten in een omnium is de winnaar degene die de achtervolging won en dat was Bracke. Tussendoor vond voor de Waalse renners Emile Bodart, Michel Coulon, André Gosselin en Jacques Germain (de vervanger van Paul Crapez die forfait gaf) de Grand Prix de Wallonië plaats, een omnium dat de volgende eindstand gaf:

1 - Michel Coulon	8 pt.
2 - André Gosselin	10 pt.
3 - Emile Bodart	11 pt.
4 - Jacques Germain	12 pt.

De avond werd afgesloten met een 25 km op eigen kracht waarin zowel het trio Anquetil - Merckx - Bracke als Bodart - Coulon - Gosselin en Germain deelnamen.

Uitslag

1 - Eddy Merckx , de 25 km. in 28'60,05"		18 pt.
2- Jacques Anquetil		9 pt.
3 - Ferdinand Bracke		9 pt.
4 - Emile Bodart		4 pt.
5 - Michel Coulon		3 pt.
6 - André Gosselin	op 1 ronde	7 pt.
7 - Jacques Germain		1 pt.



Nog een geschenk voor Maître Jacques

Op 27 december 1969 ging "Maître Jacques" dan de laatste maal van start. Locatie was het Sportpaleis van Antwerpen. Op het programma: Het Omnium der Wereldvedetten. Waar Eddy Merckx de vorige twee dagen een tegenstander was, vormde hij nu samen met Anquetil, Harm Ottenbros en Rudi Altig het "Team ANQUETIL".

De opponenten Ferdinand Bracke, Herman Vanspringel, Roger De Vlaeminck en Gerben Karstens, die de oorspronkelijk voorziene Godefroot verving, vormden het " Team BRACKE". Van zijn team was Anquetil de enige die nooit een wereldtitel won. Hij zou altijd beweerd hebben hier nooit een doel van gemaakt te hebben omdat een wereldtitel zijn inkomen nooit zou verhoogd hebben!

Onder het oog van 10.000 toeschouwers - evenveel als voor de meetings te Gent en Charleroi samen - ging de eerste proef van het door Martini gesponsorde omnium van start: een afvallingskoers over 25 ronden. Bracke was de eerste afvaller. Bij de bel voor de volgende afvalling had Anquetil zich veilig in het wiel van Altig genesteld en kwam als eerste over de streep. Vanspringel was hier nu de afvaller. Bij de volgende beurt hadden Karstens en De Vlaeminck zowat hun eigen trucjes om Altig als laatste te doen eindigen. Toen beschermde Merckx Anquetil zoals een moederkip haar kuikens en schudde De Vlaeminck en Karstens af. Het werd een Anquetil-Merckx sprint voor de 1ste plaats. Aangezien ze hier ploegmaats waren, speelde het geen rol wie de punten kreeg, maar de sterkere Merckx kwam als eerste over de streep.



De affiche van het Kerstgala in Antwerpen

In de tweede proef, een 1 km tijdrit op Italiaanse wijze[2], kwam Anquetil enkel in actie in de 1ste ronde en Merckx nam de laatste voor zijn rekening. Team Bracke haalde het in een tijd van 1'01,4" voor Team Anquetil in 1'02,45".

De derde opgave was een 5 km ploegenachtervolging. Anquetil voelde zich hierin duidelijk in zijn sas daar waar Ottenbros, de zwakste schakel het team was, maar uiteindelijk toch contact wist te behouden. Bij de tegenstand kon een briljante Bracke zijn ploeg niet op voorsprong brengen, mede door een ondermaats presterende De Vlaeminck. Roger had echter in de

2 Italiaanse achtervolging: is een ploegenachtervolging over een voorafbepaalde afstand waarbij het resultaat wordt bepaald door de eindtijd van de renners die overblijven van elke ploeg na het voltooien van de laatste ronde (bij elke ronde valt één renner per ploeg af).



En het traditionele geschenk

namiddag al een cyclo-cross achter de rug! Uiteindelijk haalde Team Anquetil het met een tijd van 5'53,2" voor team Bracke in 5'58" en de tussenstand was nu 2-1 voor zijn team.

Na een 20 km koppelrit voor liefhebbers, kwam de man met rugnummer 1 terug in de arena voor een "warming up" van de allerlaatste wedstrijd uit zijn lange carrière. De haren netjes in de plooi gelegd, begaf hij zich naar de startlijn, vergezeld van een horde fotografen en journalisten. Een speech door de Sportpaleisdirecteur De Winter, gevolgd door de overhandiging van een 16de- eeuwse tinnen schotel zorgden voor een staande ovatie bij het publiek terwijl bij het aanhoren van het Franse volkslied La Marseillaise Jacques Anquetil een ereronde reed. Om 22u18 kwamen de acht renners aan de startlijn voor de laatste proef van de dag: een 20km puntenrit. Mevrouw Jeaninne Anquetil betrad om 22u19 de piste en gaf om 22u20 het startschot voor de ultieme race van haar echtgenoot. Er waren acht klassementsspurten om de tien ronden. Merckx en Karstens gingen meteen voluit vanaf de start op het hoger gelegen deel van de wielerbaan, terwijl Anquetil aan de onderkant van het houten ovaal de debatten volgde, een plaats waar hij meestal vertoefde gedurende zijn laatste drie meetings. Ze hadden een harde klant aan Karstens, maar Altig zijn piste- ervaring zorgde ervoor dat hij Anquetil op het juiste ogenblik op de juiste plaats loodste. 20' voor zijn



Links Altig en Anquetil voor de aanvang van de wedstrijd
Rechts: Mevr. Jeaninne Anquetil wenst haar man het allerbeste voor zijn laatste optreden

carrière-einde won hij nog een sprint en nam nog eens een 2de en 3de plaats mee. De Vlaeminck vond ondertussen zijn "pistebenen" terug en Team Bracke verzamelde evenveel punten als Team Anquetil. Met nog 18 ronden voor de boeg sprintte Bracke weg achternagezeten door … Anquetil. Het duo Bracke-Anquetil nam vlug een halve ronde voorsprong terwijl Altig achteraan de debatten controleerde. Met nog 2 sprinten te gaan won Anquetil de 1ste. Beiden losten elkaar gelijkmatig af en een akkefietje ontstond tussen Karstens en Merckx in de achtergrond. Merckx zou Karstens een elleboogstoot gegeven hebben. "Zelfverdediging" verklaarde Merckx achteraf.

Zes ronden voor het einde reden Anquetil en Bracke een waar sprintnummer. Ze beloerden elkaar zoals een Harris en Van Vliet dat in hun tijd deden, uitgezonderd een "surplace". Het zou misschien gekund hebben, maar dan zouden de zes anderen hen ingehaald hebben. Met nog drie ronden te rijden volgde de menigte gespannen de laatste minuut uit Anquetil's wielerloopbaan. Bracke leidde, maar niet aan de onderlijn van de piste, een plaats die hij gewoon was als gereputeerde achtervolger. Het was een soort van uitnodiging aan Anquetil en een geste van respect en affectie voor de Franse ster. Bracke liet de deur open en nodigde Anquetil niet uit binnen te komen, maar buiten te gaan langs de voordeur in de positie die hij zo dikwijls gedurende zijn 18 competitiejaren bekleedde. Anquetil aanvaardde de uitnodiging. Hij sprintte Bracke voorbij langs de onderkant. De bel ging, nog een ronde te gaan. De Normandiër, altijd een prachtige stylist geweest, kwam voor de allerlaatste maal op volle snelheid. Bracke kwam nog terug in de laatste rechte lijn, maar met de klok op tien voor elf op 27 december 1969 overschreed Jacques Anquetil de eindmeet om het einde van de lange weg te bereiken die begon op 3 mei 1951 te Rouen, de dag van zijn eerste zege.

Uitslag 20 km puntenkoers:

1 - Anquetil	19 pt.
2 - Bracke	18 pt.
3 - Karstens	13 pt.
4 - Merckx	12 pt.
5 - De Vlaeminck	9 pt.
6 - Ottenbros	5 pt.
7 - Altig	4 pt.
8 - Vanspringel	0 pt.

Anquetil's team won het omnium met 5 1/2 pt. voor team Bracke met 6 1/2 pt. en samen met Altig, Ottenbros en Merckx legde hij nog een allerlaatste ereronde af.

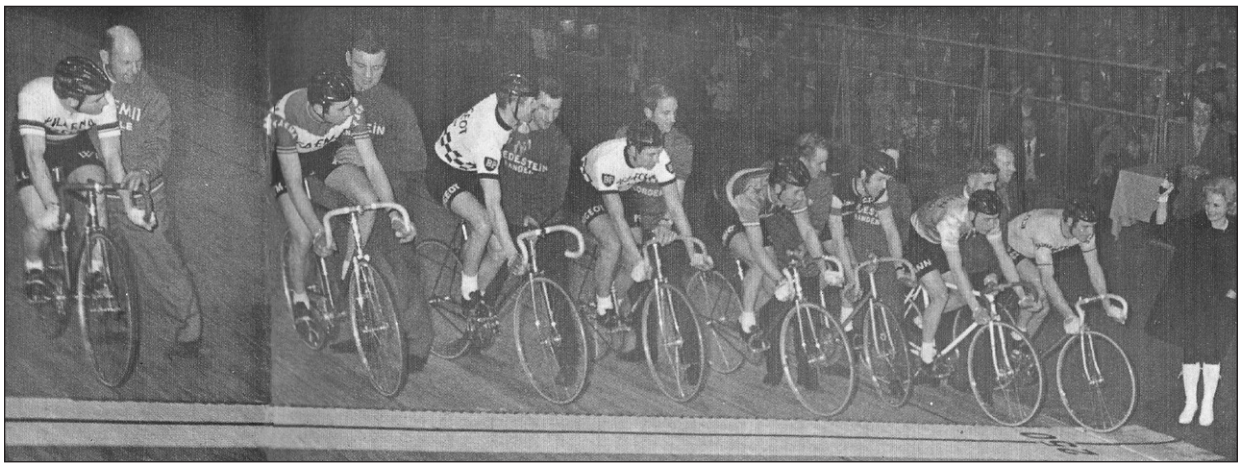

De startlijn voor de afvallingskoers te Antwerpen, v.l.n.r.: Ottenbros-Merckx-Bracke-Karstens-Anquetil-De Vlaeminck- Vanspringel-Altig en mevr. Anquetil die het startschot zal geven

Waarom Anquetil een afscheid in België boven Frankrijk verkoos? Volgens auteur Jock Wadley, die het vernam van een collega-journalist (wiens naam hij niet vernoemt) zou het te maken hebben met de Tour 1958. Anquetil verliet die Tour, gewonnen door Charly Gaul, na de 22ste rit in Briançon met een borstvliesontsteking. Vervolgens zouden de Franse na-Tour organisatoren geen plaats voor hem gehad hebben in het lonende criteriumcircuit, maar de Belgische organisatoren sprongen op de kar, ontvingen hem met open armen en betaalden hem rijkelijk. Anquetil vond hierdoor zijn vorm en zelfvertrouwen terug, vandaar een afscheid in België? Weinig waarschijnlijk! Anquetil reed zowel in Frankrijk als België na-Tour criteriums in 1958 en diezelfde journalist zou ook beweerd hebben dat Anquetil populairder was in België dan in Frankrijk, ook met een korreltje zout te nemen.

Wadley zelf geeft aan dat België de enige opportuniteit was om afscheid te nemen in de Kerstperiode. Indien het inderdaad de bedoeling van Anquetil zelf was om zijn actieve wielercarrière stop te zetten tijdens Kerstperiode lijkt dit een aanvaardbare reden gezien Frankrijk op dat ogenblik geen mogelijkheid bood via een wintervelodroom. Duitsland, met zijn meerdere indoor-wielerbanen, en Italië (Milaan) zou misschien ook een mogelijkheid geweest zijn, maar of dat de bedoeling van Anquetil was lijkt erg onwaarschijnlijk. Het heeft misschien ook te maken gehad met de verloning? In alle geval mochten de Belgische wielerfans zich in de handen wrijven het fenomeen Anquetil uit te wuiven!

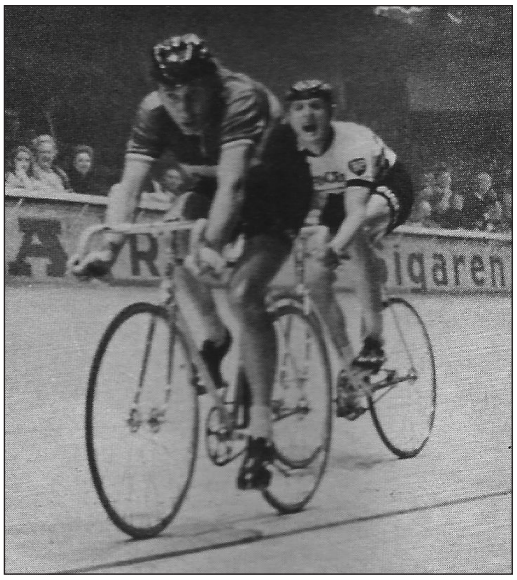

De laatste sprint, de laatste meters uit de carrière van Jacques Anquetil

Bronnen:

- International Cycle Sport van februari 1970

- Radsport nr. 52 van 1969 - Velo 1970

De reeks

Omdat ik ervan uitga dat iedereen mijn boeken over de Belgische reeksen gekocht heeft zou ik hier een poging willen ondernemen om de Italiaanse, Franse, Nederlandse, Spaanse, Portugese en Duitse reeksen op te lijsten. Een immens werk, maar ik zou mij willen beperken tot de meest gekende reeksen, of liever die reeksen die nog enigszins gemakkelijk te verkrijgen zijn.

Nederland

Album Planta Margarine - Olympische Spelen 1952

Jaar van uitgave: 1952

Het album bevatte 80 plaatjes waaronder 7 over wielrennen.

Formaat: 11,0 x 7,0 cm

De plaatjes zijn genummerd.

42. André Noyelle, wegwedstrijd
43. Maenen voert peloton aan
44. Russel Mockridge, 1 km
45. Hijzelendoorn en Toro, sprint
46. Italië en Duitsland, ploegenachtervolging
47. Sacchi, sprint
48. Mockridge en Cox, tandem



De Belgische soldaat André Noyelle, de generaal van de wielerwegwedstrijd. Als Olympisch kampioen gaat hij over de eindstreep.

FOTO No. 42
uit het album
van de Olympische Spelen
1952

Gratis zo'n foto bij Uw Planta, de plantenmargarine met die verrassende natuurzuivere smaak.
En het album? Uw leverancier helpt U er aan voor slechts f 1,25.

2

De pubkaarten

Het voorstel zou hier zijn om de pubkaarten van een bepaald jaar op te lijsten. Om ergens te beginnen werd het jaar 1970 genomen als startjaar. De bedoeling zou zijn om van een vijftal ploegen op te lijsten welke renner er een pubkaart had. Zo kan de verzamelaar een overzicht krijgen van wat hij nog mist. Het kan zijn dat er fouten zitten in de opsomming. Natuurlijk mogen die gemeld worden.

BIC

BIC gaf niet echt per jaar een set uit, maar bracht wel foto's uit van de nieuwe renners in de ploeg.

Kaarten met ECRIVEZ BIC ... ET BIEN onderaan de kaart.

JESUS ARANZABAL (naam rechtsonder)
A. DOYEN (naam linksboven)
CHARLIE GROSSKOST (naam linksboven)
LEIF MORTENSEN (naam linksboven)
LUIS OCANA (naam linksboven)
ROGER ROSIERS (naam linksboven)

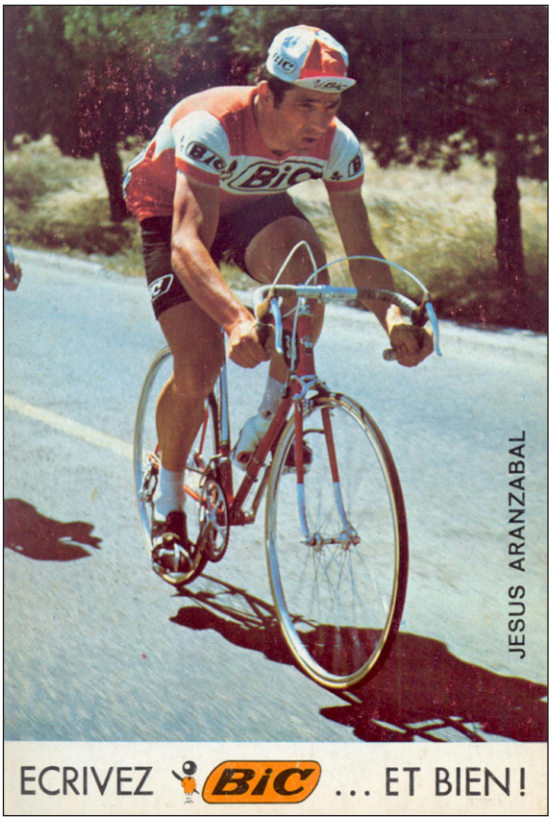

Opmerkingen:

1. Charlie Grosskost was geen nieuwkomer. Grosskost had al een foto in 1968 in de reeks waar de renners leunend tegen hun fiets staan met de zee op de achtergrond en met ECRIVEZ BIC ... ET BIEN onderaan de kaart. Ikzelf situeer deze foto's in 1968.
2. Van andere nieuwkomers zoals Philippe Crépel, Christian Davaine, Francis Ducreux, Alain Hamy, Pierre Masseys, Ramón Mendiburu, René Panagiotis, Michel Quinchon, Alain Santy, Raymond Van Marck en Frans Verhaegen zijn er geen kaarten in deze reeks. - Er is ook een ploegfoto.

DREHER

Kaarten met onderaan G.S. DREHER

RENZO BALDAN
ROBERTO BALLINI
GIUSEPPE FEZZZARDI
GIANNI FUSAR IMPERATORE
Giampiero Macchi
ADRIANO PASSUELLO
ATTILIO ROTA
PATRICK SERCU Tre volte campione del mondo di velocita
LUIGI SGARBOZZA
LUCIANO SOAVE
BERNARD VAN DE KERCKHOVE

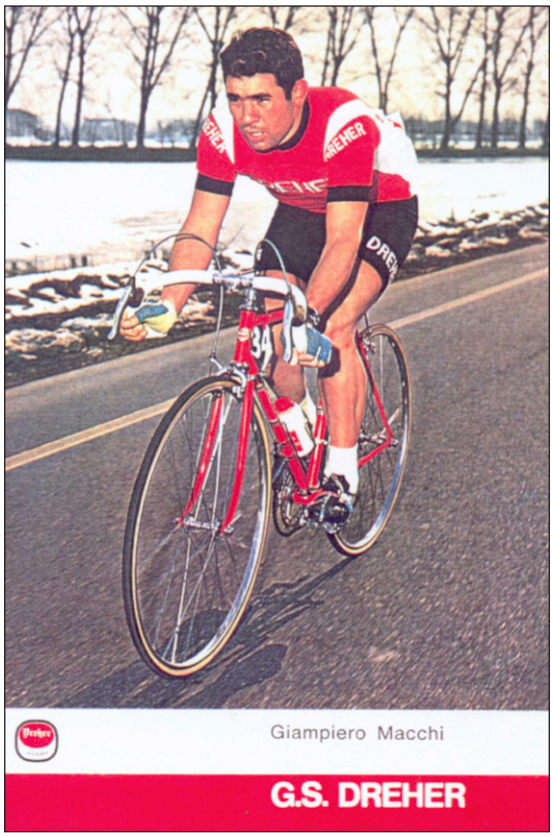

Opmerkingen:

1. Giampiero Macchi zijn naam staat niet in drukletters.
2. Alle renners hebben een kaart.
3. Er is ook een ploegfoto.

FAEMINO

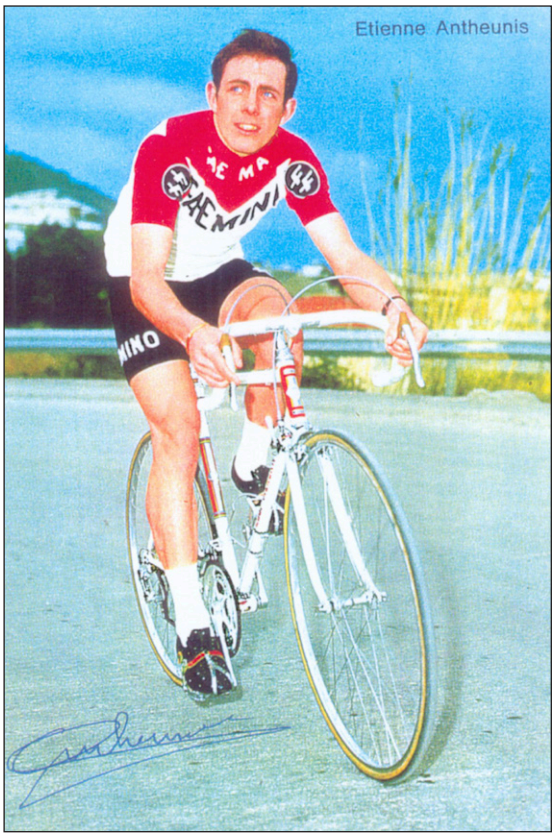

Etienne Antheunis
Josef Bruyere
Pietro Campagnari
Julien de Locht
Francesco Desaymonet
Pietro Di Caterina
Lino Farisato
Fernand Hermie
Josef Huysman
Roger Kindt
Eddy Merckx (bergwand)
Eddy Merckx (haven)
François Mintjens
Willy Monty
Adelio Re
Pietro Scandelli
Willy Scheers
Josef Spruyt
Julien Stevens
Roger Swerts
Georges Vandenberghe
Arthur Van de Vijver
Victor Van Schil
Italo Zilioli (met pet)
Italo Zilioli (zonder pet)

Opmerkingen:

1. Alle renners hebben een kaart.
2. Er is ook een zwart-wit kaart van Merckx (afdaling)
3. Er zijn verschillende grote kaarten:
    1. Eddy Merckx (en danseuse)
    2. Italo Zilioli
    3. Eddy Merckx en Italo Zilioli
    4. Eddy Merckx (zwart-wit rijdend over eindstreep) in 2 varianten nl. met de naam in het rood en in het blauw
    5. Italo Zilioli (zwart-wit)
4. Er zijn ook twee ploegfoto's in groot formaat (training en koerstrui), waarbij een met 2 varianten.

FAGOR-MERCIER

De reeks loopt door in 1971 met dezelfde foto's voor de blijvers en 5 nieuwe kaarten voor de nieuwkomers.

Kaarten met onderaan

VOORNAAM NAAM
Groupe Sportif FAGOR-MERCIER
Pneus Hutchinson

CHRISTIAN BIVILLE
GÉRARD BRIEN
JACQUES CADIOU
JEAN-PIERRE CAMPANER
GEORGES CHAPPE
BERNARD DUPUCH
JOSÉ MARIA ERRANDONEA
JEAN-PIERRE GENET
EDDY GOOSSENS
CYRILLE GUIMARD
DERECK HARRISON
HENRI HIDDINGA
EDUARD JANSSENS
JEAN JOURDEN
BERNARD LABOURDETTE
PIERRE MATIGNON
LEON-PAUL MENARD
JACKY MOURIOUX
EDDY PEELMAN
MICHEL PERIN
DOMINGO PERURENA
JACQUES POMMIER
RAYMOND POULIDOR
DANIEL PROUST
ALAIN VAN LANCKER
GUSTAVE VAN ROOSBROECK
ROLF WOLFSHOHL
LOUIS CAPUT



Opmerkingen:

1. Er is geen kaart bekend van Henri Rabaute en Jean-Jacques Sanquer. De laatste zou in Paris-Vimoutiers voor de ploeg gereden hebben. De rest van het jaar reed hij voor Frimatic-de Gribaldy.

1971:

FRANÇOIS COQUERY
RÉGIS DELÉPINE
RENÉ GRELIN
GÉRARD MONEYRON
GERARD VIAENEN

Er is geen kaart bekend van Jean-Claude Theillière die vanaf juni voor de ploeg zou gereden hebben.

FERRETTI

Kaarten met onderaan het logo van de ploeg.

* Renner zit op fiets met blauwe (studio)achtergrond. De andere renners rijden ‘en danseuse’ voor de ploegwagen van Ferretti.

GIUSEPPE BEGHETTO (WK-trui en logo links bovenaan)
GIUSEPPE BEGHETTO*
ERALDO BOCCI*
FRANCO CORTINOVIS*
GIAMPAOLO CUCCHIETTI*
VILMO FRANCIONI*
ENRICO MAGGIONI
MARIO NICOLETTI*
ERIK PETTERSSON
GÖSTA PETTERSSON
STURE PETTERSSON
THOMAS PETTERSSON
RENATO ROTA
MAURO SIMONETTI*
PIETRO TAMIAZZO*
ALBERTO TAZZI*
ROMANO TUMELLERO
ALBERT VAN VLIERBERGHE*
LORIS VIGNOLI*
Groepsfoto met de 4 Petterssonbroers.



Opmerkingen:

1. Alle renners hebben een kaart.
2. Er is ook een ploegfoto.

De ploegfoto's







GRUPPO SPORTIVO
FAEMINO
FAEMA

In prima fila da sinistra:	In seconda fila da sinistra:	In terza fila da sinistra:
Josef Spruyt	François Mintjens	Josef Bruyere
Pietro Di Caterina	Georges Vandenberghe	Julien De Locht
Victor Van Schil	Pietro Campagnari	Adelio Re
Roger Swerts	Francesco Desaymonet	Willy Scheers
Eddy Merckx	Pietro Scandelli	Roger Kindt
Italo Zilioli	Willy Monty	Etienne Antheunis
Josef Huysman	Lino Farisato	Fernand Hermie
Julien Stevens		Arthur Van de Vijver



GRUPPO SPORTIVO
FAEMINO
FAEMA

In prima fila da sinistra:	In seconda fila da sinistra:	In terza fila da sinistra:
Josef Spruyt	François Mintjens	Josef Bruyer
Pietro Di Caterina	Georges Vandenberghe	Julien De Locht
Victor Van Schil	Pietro Campagnari	Adelio Re
Roger Swerts	Francesco Desaymonet	Willy Scheers
Eddy Merckx	Pietro Scandelli	Roger Kindt
Italo Zilioli	Willy Monty	Etienne Anthenis
Josef Huysman	Lino Farisato	Fernand Hernie
Julien Stevens		Arthur Van de Vijver



GRUPPO SPORTIVO
FAEMINO
FAEMA

3 Josef Spruyt
8 Pietro Di Caterina
7 Victor Van Schil
1 Roger Swerts
23 Eddy Merckx
14 Italo Zilioli
19 Josef Huysman
22 Julien Stevens

5 François Mintjens
6 Georges Vandenberghe
9 Pietro Campagnari
15 Francesco Desaymonet
16 Pietro Scandelli
10 Willy Monty
21 Lino Farisato

2 Josef Bruyer
4 Julien De Locht
11 Adelio Re
18 Willy Scheers
13 Roger Kindt
17 Etienne Anthenis
12 Fernand Hernie
20 Arthur Van de Vijver



Reacties

In deze rubriek komen alle aanvaarde reacties en aanvullingen op het vorige nummer. Als het ware de rubriek 'Lezersbrieven'.

De eerste reactie komt van mezelf als eindredacteur.

Ik hoop dat dit initiatief aanslaat en een lang leven krijgt. Dit eerste nummer leerde mij echter dat het veel werk is voor een persoon, zelfs voor 4 personen en dus hopen we dat anderen mee op de kar springen.

Het samenstellen van het tijdschrift zal in elk geval de vrije dagen die ik nu heb grotendeels kunnen invullen.

Belangrijke mededeling: Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op om het even welke manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs. © 2022

Belangrijke mededeling: Indien op een of meerdere foto's het zogenaamde copyright rust en plaatsing daarvan niet op prijs wordt gesteld, wordt u vriendelijk verzocht dit kenbaar te maken via redactie@waaierstijdschrift.be, zodat de bewuste foto uit dit tijdschrift kan worden verwijderd. In veel gevallen is het niet mogelijk te achterhalen bij wie het auteursrecht berust en of deze persoon of instelling instemt met plaatsing in dit tijdschrift. De makers van dit tijdschrift benadrukken dat met dit gratis tijdschrift geen commerciële bedoelingen worden beoogd en dat desgewenst een bronvermelding kan worden opgenomen.